

แฟนคลับ คนนี้

มีรัก

มาฝาก!

我亲爱的粉丝先生

กดลองอ่าน

กดลองอ่าน

กดลองอ่าน

เขียน : สืออู๋
แปล : ชิงว้าย

พิมพ์ครั้งที่ 1

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

我亲爱的粉丝先生
แฟนคลับคนนี้มีรักมาฝาก!

时梧
สี่อู๋

ซิงฉาย แปล

“คุณไม่มีแฟนเหรอ” เหมียวเหมียวถามอย่างระมัดระวัง
“ก็อาจจะมึน่ะครับ”

“...”

ฟางไหลหยางกัวมือเรียกเธอ เมื่อเห็นว่าเหมียวเหมียวเริ่มฉุนเฉียว
ก็เลยเอ่ยออกมาว่า “ผมกำลังเรียกแฟนที่ผมจับอยู่ให้มาหาน่ะ”

คำนำ

สวัสดิ์คะนักอ่านที่รัก ถ้านักอ่านทุกท่านได้อ่านหน้านี้ ก็แสดงว่า With Love มีนิยายหอมกรุ่นกลิ่นรักเรื่องใหม่มาเสิร์ฟแล้วแน่นอนคะ

หากนักอ่านประทับใจไปกับเรื่อง 'เซฟคนนี้มีรักมาเสิร์ฟ!' แล้วละก็ ขอบอกเลยคะว่าห้ามพลาดนิยายเล่มนี้เด็ดขาด เพราะ 'แฟนคลับคนนี้มีรักมาฝาก!' เป็นเรื่องราวของ 'เหมียวเหมียว' นักวาดการ์ตูนสาวชื่อดังผู้ปิดบังใบหน้าที่เคยปรากฏตัวในเรื่องเซฟคนนี้มีรักมาเสิร์ฟ! นั่นเองคะ

ใครจะไปรู้ว่าการเปิดไลฟ์เพื่อเคลียร์งานที่ต้องเอาไว้จะกลายมาเป็นสิ่งที่นำพาให้ 'เหมียวเหมียว' ได้พบกับ 'ฟางไหลหยาง' ประธานบริษัทหนุ่มผู้สืบทอดธุรกิจมากมายของฟางเฉิงกู่ปิ้งซึ่งแอบเป็นแฟนคลับของเธออยู่ลับๆ ทว่าการได้รู้จักกันครั้งนี้ ทั้งคู่กลับได้รู้จักกันในฐานะของ 'คนขับรถ' และ 'ผู้โดยสาร' เสียนี้!

ทว่าในระยะเวลาไม่นานฟางไหลหยางผู้ฉลาดเฉลียวก็รู้ว่าหญิงสาวที่ขับรถไม่เก่งคนนี้คือ 'เหมียวโก๋ฉิก' นักวาดการ์ตูนที่ตนชื่นชอบคนนั้น เขาจึงพยายามทำดีกับเธออย่างที่ไม่เคยทำกับใครเพราะเหมียวเหมียวเปรียบเป็นดั่งไอศดอลของเขา แต่เหมียวเหมียวผู้ไม่รู้เรื่องราวกลับคิดเลยเถิดไปไกล... แล้วคราวนี้ความสัมพันธ์ของทั้งคู่จะกลายเป็นแบบไหน จะสุขสมหวังหรือเศร้าเสียใจ ขอเชิญนักอ่านทุกท่านร่วมเอาใจช่วยทั้งคู่ไปพร้อมๆ กันได้ในหน้าถัดไปเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

- เหมียวเหมียว นักวาดการ์ตูนสาว เจ้าของนามปากกา 'เหมียวโกะฉึก' เจ้าของผลงานชื่อดังอย่างเรื่อง 'ผู้กล้าบุกอณาจักรแมว' เหมียวเหมียวมีนิสัยผัดวันประกันพรุ่ง ดองงานเก่งจน บ.ก. ปวดหัว ด้วยเหตุนี้ทำให้เหมียวเหมียวตัดสินใจเปิดไลฟ์ระหว่างทำงาน เพื่อให้แฟนคลับช่วยจับตามองจนเธอเคลียร์งานที่ค้างค้างไว้จนเสร็จ แถมยังเป็นวิธีที่สร้างฐานแฟนคลับเพิ่มได้อีก
- ฟางไหลหยาง ประธานบริษัทด้านรถยนต์ผู้มีบุคลิกเย็นชา ดูสุขุมเยือกเย็น เขาคือเจ้าของแอด์เคานต์ 'อียางไหลฟู' แฟนคลับตัวจริงของเรื่อง 'ผู้กล้าบุกอณาจักรแมว' ของเหมียวโกะฉึก เขาไม่ได้อยากบริหารบริษัทแห่งนี้ เป็นเหตุให้งานทุกอย่างถูกกองสมเอาไว้ไม่ได้รับการเหลียวแล จนกระทั่งได้เริ่มดูไลฟ์ระหว่างทำงานของเหมียวโกะฉึก ซึ่งมันช่วยกระตุ้นให้เขาทำงานจนเสร็จ และเปลี่ยนชีวิตของเขาไป
- หานตั้ง เจ้าของร้านบะหมี่ที่โด่งดังในอินเทอร์เน็ต ทายาทเพียงคนเดียวของธุรกิจร้านอาหารในเครือซานเวย์ฟาง เขาแอบหลงรักเหมียวเหมียว นักวาดการ์ตูนสาวตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้พบกัน ทว่าไม่กล้าเปิดเผยความรู้สึกให้หญิงสาวได้รับรู้
- หวงหู่หู่ พนักงานในร้านของหานตั้งและเป็นเพื่อนสนิทของเหมียวเหมียว เธอคือคนที่รับรู้มาตลอดว่าหานตั้งมีใจให้กับเหมียวเหมียว
- สวีหลังอ้วน บรรณารักษ์ใจของเหมียวเหมียว

บทที่ 1

มอบเพชรราวีให้คุณ

ระยะนี้ในไต้หวัน* มีการแสดงความเห็นในกระทู้ฮอต 'ก๊อสซิปเน็ตไอดอล ยอดนิยมที่มีรายได้สูงสุดสิบอันดับ'

'ความคิดเห็นที่ 1

กระทู้เด็ดนี้! เจ้าของกระทู้สุดยอดไปแล้ว แม้แต่เรื่องนี้ก็รู้ด้วย ฉันชอบ ซอส pupu ที่ได้อันดับหนึ่งมากเลยละ ไม่คิดว่าจะมีรายได้ต่อเดือนถึง สิบล้าน แต่ที่เพราะเดือนนั้นเธอลงทุนรวดเดียวเป็นสิบล้านเลยนี่นา'

'ความคิดเห็นที่ 2

เมนต์บน! ฉันก็ว่าอย่างนั้นแหละ แต่เจ้าของกระทู้บรยายได้แบบนี้ก็ ไม่ค่อยถูกเท่าไร อ้างอิงจากรายได้ทั้งหมดเลยจะดีกว่า แล้วก็...มีใครเป็น แฟนคลับเสี่ยวมึที่อยู่อันดับหกเหมือนฉันบ้าง'

* ไต้หวัน (Douyaba) เป็นเว็บไซต์ที่สมาชิกจะเข้ามาตั้งกระทู้และแสดงความคิดเห็นกันในเรื่องต่างๆ ลักษณะ คล้ายกับพันทิปของไทย

'ความคิดเห็นที่ 3

ฉันทๆ พี่เสี่ยวมีอายุยืนหมื่นปี พี่เสี่ยวมีสวยที่สุดในยุคนี้เลย'

'ความคิดเห็นที่ 4

สวีจื้อฉีลูกครึ่งเลือดผสมแปดเชื้อชาติที่อยู่อันดับสิบนำสงสารจิงเลย
เจ้าของกระทู้เปิดเผยรายได้ของเธอไม่พอ ยังเอาชื่อโรงพยาบาลที่เธอเคยไป
ศัลยกรรมออกมาแนอีก ทุกคนระวังตัวให้ดีๆ อย่าไปโรงพยาบาลนั้นนะ คูสิ
ว่าศัลยกรรมจนสภาพเป็นแบบไหนแล้ว น่ากลัว'

...

...

'ความคิดเห็นที่ 55

เอ่อ...เห็นทุกคนกำลังวิจารณ์เน็ตไอดอลทั้งสิบคน ฉันทอยากเสนอเพิ่ม
อีกคนนึงละ คนนี้จะต้องอยู่ในสามอันดับแรกแน่...รู้จักเหมียวไกฉีกหรือเปล่า'

'ความคิดเห็นที่ 56

นักวาดที่ใส่หน้ากากอนามัยวาดการ์ตูนนะเธอ ฉันทชอบการ์ตูนเรื่อง
'ผู้กล้าบุกอาณาจักรแมว' มาก น่ารักสุดๆ ไปเลย'

'ความคิดเห็นที่ 57

เธอไม่ได้ไลฟ์เพื่อเอารายได้สักหน่อย รายได้จะเยอะหรือ'

'ความคิดเห็นที่ 58

ค่าลิขสิทธิ์การ์ตูนของเธอยังไม่จัดอยู่ในสิบอันดับแรกด้วยซ้ำ ความเห็น
ที่ 55 เข้าใจผิดไปหรือเปล่า'

'ความคิดเห็นที่ 59

นั่นคือความเห็นที่ 55 ขอเพิ่มอีกข้อความเพื่อตอบทุกๆ คนนะคะ...
 เหมือนวกไถ่ฉีกจะต้องติดสามอันดับแรกอย่างแน่นอน เพราะ... จากแหล่งข่าว
 ที่เชื่อถือได้ เมื่อวันก่อนแฟนคลับระดับเศรษฐีของเหมือนวกไถ่ฉีกส่งเฟอร์รารี
 ไปให้เธอหนึ่งคัน เป็นรถเฟอร์รารีจริงๆ นะ ไม่ใช่รถเฟอร์รารีการ์ตูนที่แต่ง
 ขึ้นมาบนหน้าจอไลฟ์สด'

'ความคิดเห็นที่ 60

สุดยอด'

'ความคิดเห็นที่ 61

สุดยอด+1'

...

'ความคิดเห็นที่ 240

สุดยอด+11111111เต็ม s'

เหมือนวกเหมือนวกวาดเคียร์เวียนซมับ เธอต่อสายตรงถึงบรรณาธิการของ
 ลูซี่เอเวินฮว่าที่ดูผลงานของเธอเป็นรอบที่เท่าไรก็ไม่รู้ "พีสวี รดคันนั้น...
 เป็นยังไงบ้างคะ"

"ยังจอดอยู่ที่ลานจอดรถอยู่เลย เหมือนวกเหมือนวก ฉันว่าเธอรับเอาไว้เลย
 เถอะ" สวีหลิงอวินตอบเธอ

เหมือนวกเหมือนวกเลิกหน้าม้าของตัวเองขึ้น คุณเข้านั่งกอดหอมอนอยู่บน
 โซฟา น้ำตารันออกมา "พีสวี นั่น...เฟอร์รารีเลยนะ ฉันจะรับไว้ได้ยังไง
 ฉันเช็กราคารถคันนั้นแล้ว คันที่ถูกที่สุดก็สามล้านสี่แสนนะ พีสวี ฉันกลัว!"

เสียงของสวีหลิงอวินก็สั้นเช่นกัน "เหมือนวกเหมือนวก คิดว่าฉันไม่กลัว

หรือไง เธอว่าอยู่ดีๆ จะมีคนส่งเฟอร์รารีมาให้เราทำไม แกรมยังส่งมาที่บริษัทอีก ตอนนี่ก็จอดเหมือนศาลเจ้าที่อยู่ในลานจอดรถใต้ดิน กุญแจแขวนอยู่ที่ห้องทำงานของ บ.ก. ใหญ่ แกรมคนส่งยังระบุว่าต้องให้เหมียวไก่ฉีกเป็นคนขับออกไปด้วย พวกเรากล้าแต่กันที่ไหนล่ะ น่ากลัวจะตาย"

"ให้ตายสิ เป็นอย่างนี้ได้ยังไง ฉันทัน...ฉันवादการตูนนี้ไปทั้งชีวิตก็ได้เงินไม่เท่ากับรถเฟอร์รารีคันหนึ่งหรือกมั้ง...ทำไมต้องใช้วิธีนี้ส่งมาด้วยก็ไม่รู้" เหมียวเหมียวแทบจะร้องไห้ "เจรจกกับอีกฝ่ายได้มัยยะ ไม่มีเบอร์โทรศัพท์ของเจ้าของรถหรือ"

"ไม่มี มีแค่ผู้ชายชุดดำหน้าตาหล่อๆ สวมแว่น เดินเอากุญแจขึ้นมาวางไว้บนโต๊ะ บ.ก. ใหญ่ แล้วก็เอารูปรถที่ถ่ายไว้ในมือถือให้เขาดู บอกว่า 'ของขวัญชิ้นนี้มอบให้เหมียวไก่ฉีก กรุณาให้เหมียวไก่ฉีกมารับรถกลับไปด้วย'" สวีหลังอวีนเลียนแบบน้ำเสียงได้คล้ายมากทีเดียว ทั้งท่าทางชื่อตรงพูดน้อย และเป็นทางการของอีกฝ่ายก็เก็บไว้ทุกเม็ด

เหมียวเหมียวสงสัยมาก ๆ ว่าอีกฝ่ายอาจจะ เป็นพวกมืออิทธิพลมืด "รถนั้นจอดมาสามวันแล้ว...ฉันไม่ขับนะ ไม่เอาหรือ ใครจะรู้ว่าขับไปแล้วจะเกิดเรื่องอะไรหรือเปล่า"

"เฮลลองคิดดูดีๆ คิดสิว่ามันเกิดอะไรขึ้นตอนไหนกันแน่"

เหมียวเหมียวเคาะหัวตัวเองแล้วก็นึกย้อนกลับไป แทบจะทุบกะโหลกศีรษะตัวเองจนละเอียดก็ยังคงคิดไม่ออกว่าอะไรที่ทำให้เศรษฐีหนุ่มเงินซื้อเฟอร์รารี 488 ให้เธอคันหนึ่ง จะว่าไปเธอก็ขับซูเปอร์คาร์ไม่ได้เสียด้วย ตอนนี่เหมียวเหมียวไม่กล้าไปแม้กระทั่งออฟฟิศชื่อเหวินฮว่าด้วยซ้ำ แม้แต่เอกสารที่ต้องเซ็นในระยษะนี้ก็ยังไม่ไปรษณีย์ในเมืองส่งมาให้เซ็นถึงที่บ้าน

"ความจำของคนสมองปลาทองอย่างฉันนะ...จำอะไรไม่ได้จริงๆ" เหมียวเหมียวถอนหายใจยาว "ที่สวี ฉันเสียตายนรถคันนี้ ชาตินี้มันอาจต้องจอดอยู่ในลานจอดรถใต้ดินไปตลอดก็ได้นะ"

สวีหลังอวินได้ไปรูดคั่นนั้นมากับตาตัวเอง เธอจึงเสียดายยิ่งกว่า เหมียวเหมียวเสียวอีก "ไร้สาระสิ้นดีน่า ตัวรถสีแดงเพลิงทั้งคัน ไม่ต้องพูดเลยว่าสวยแค่ไหน บ.ก. ใหญ่แชนวณุกฎแจรดเอาไว้สูงเขี้ยวละ ใครก็ไม่กล้าเข้าไปแตะ น่าเสียดายจัง"

จู่ๆ สวีหลังอวินก็คิดอะไรได้จึงถามขึ้นว่า "เหมียวเหมียว ลองคิดดูซิ ว่าตอนที่เธอไลฟ์มีอะไรผิดพลาดหรือเปล่า"

เหมียวเหมียวที่ไม่ได้ไลฟ์มาหนึ่งอาทิตย์แล้วหยิบมือถือขึ้นมาดู ขมวดคิ้วอยู่นานสองนาน จู่ๆ สมอาก็กระจ่างขึ้นทันที ตื่นตระหนกไปทั้งตัว สติหลุดลอย

"แม่เจ้า! เหมือน...จะเป็นผลมาจากไลฟ์สดจริงๆ ด้วย"

ย้อนกลับไปหนึ่งอาทิตย์ก่อนหน้านี้ บนเว็บบ์ของเหมียวเหมียวโพสต์บอกข่าวการไลฟ์สดเอาไว้ว่า

'คืนนี้สองทุ่มครึ่งจะไลฟ์การสเก็ตซ์ภาพตอนที่ 63 ของ 'ผู้กล้าบุกอาณาจักรแมว' ทุกคนช่วยกันจับตาดูให้มันทำเสร็จให้เร็วที่สุด อย่าให้แอบซี๊เกียจได้นะคะ จุ๊บบ'

โพสต์ไปไม่ถึงนาทีก็มีคนมาคอมเมนต์เกินร้อยแล้ว แฟนคลับในเว็บบ์ของเหมียวเหมียวมีอยู่ห้าแสนกว่าคน ถือได้ว่าเธอเป็นคนดังและมีชื่อเสียงในกลุ่มนักวาดระดับหนึ่ง คนที่รอการ์ตูนของเธออัปเดตตอนใหม่ก็มีมาก เพราะฉะนั้นไลฟ์ที่พวกเขาจะเห็นสปอยล์เนื้อเรื่องได้ ทำไมจะไม่ตามสนับสนุนล่ะ

คืนนั้นสองทุ่มยี่สิบห้านาที เหมียวเหมียวเตรียมตัวเรียบร้อยแล้ว ปรับหน้ากล้องให้อยู่ในมุมที่พอดี เมื่อแน่ใจแล้วว่าเป็นมุมที่ใบหน้าเธอละเล็กลงเมื่อออกกล้อง เธอก็ยกนิ้วเป็นรูปตัว 'V' ใส่หน้ากล้องอย่างหลงตัวเอง

เธอรวบผมตรงยาวประป่าเป็นทรงดั่งโกะอย่างลวกๆ เหมือนเหมียวสวมหน้ากากปิดปากรูปแมวเหมียวกับแว่นตากกรอบสีดำ สองทุ่มครึ่งแล้วได้เวลาเริ่มไลฟ์สด

"สวัสดิ์ค๊ะ รอกันนานเลยนะคะ ไม่พูดมากละนะ ฉันจะเริ่มสเก็ตซ์ภาพแล้ว เพื่อนๆ ที่มีกรบ้าน ไรงาน หรือว่ากำลังปั่นงานด่วนจี้ก็พยายามไปด้วยกันนะคะ" เหมียวเหมียวมักจะใช้คำพูดเปิดไลฟ์ด้วยน้ำเสียงให้กำลังใจก่อนทุกครั้งแล้วจึงเริ่มก้มหน้าก้มตาสเก็ตซ์ภาพ

เหมียวเหมียวมีคอมพิวเตอร์สองเครื่อง เครื่องหนึ่งใช้วาดรูป อีกเครื่องหนึ่งใช้เล่นเกมกับไลฟ์สด เธอเปิดหน้าต่างไลฟ์จอใหญ่เชื่อมกับกล้องหน้าต่างเล็กเชื่อมกับเมาส์ปากกา ดังนั้นคนดูจะสามารถมองเห็นเธอกำลังสเก็ตซ์ภาพได้

จำนวนคนดูไลฟ์สดเริ่มจาก 0 แล้วพุ่งขึ้นอย่างรวดเร็วเป็น 3,000 และ 4,000 สูดท้ายก็หยุดนิ่งอยู่ที่ประมาณ 6,000

เหมียวเหมียวเงยหน้าขึ้นมองหน้าจอคอมพิวเตอร์เป็นครั้งคราว ทำให้เห็นคอมเมนต์ที่ไหลไปเรื่อยๆ

'แมวเหมียวตาโตมากๆ เลย'

'ในที่สุดก็มีสปอยล์ให้ดูแล้วละ!'

'วันที่ไม่มีแมวเหมียว ฉันทำการบ้านไม่เสร็จเลย ร้องไห้'

'มีแมวเหมียวอยู่ด้วย จากนี้ก็ไม่ต้องกลัวอาจารย์ที่ปรึกษาทวงรายงานแล้ว'

...

บนหน้าจอยังมีของขวัญแต่ละชนิดที่คนดูส่งมาเคลื่อนไหวไม่หยุด เหมียวเหมียวไม่ยอมให้ทุกคนส่งมา ถึงอย่างไรเธอก็ไลฟ์สดเพียงเพื่อให้ตัวเองมีเวลาอันน้อยลงก็เท่านั้น รักษาอาการผัดวันประกันพรุ่ง

เห็นคอมเมนต์น่ารักๆ แต่ละข้อความ เหมียวเหมียวก็อดหัวเราะ

ออกมาไม่ได้ หน้ากากที่ปิดใบหน้าช่วงล่างของเธอร่วงลงจนเห็นรอยยิ้มที่
ฉีกเป็นวงกว้าง หยิตาโค้งเป็นเสี้ยวพระจันทร์

'พี่ว...' เสียงคันทูดังขึ้น

รถเฟอร์รารีพร้อมประกายสีทองวิบวับแล่นเข้ามาในจอ ตามด้วย
คำบรรยายสีสันสดใสได้ภาพ

'อียางไหลฟุ่มอบเฟอร์รารีให้คุณ'

เหมียวเหมียวเห็นเฟอร์รารีสีแดงก็นิ่งอยู่สักครู่ คล้ายมแล้วเอ่ยว่า
"ไม่ต้องส่งมาแล้วค่ะ ทุกคนไม่ต้องส่งของขวัญมาให้แล้วนะคะ โดยเฉพาะ
เฟอร์รารี จะว่าไปต่อให้ทุกคนส่งของขวัญกันมาเยอะฉันก็ได้เงินไม่เท่าไร
หรอกค่ะ แล้วก็...คุณอียางไหลฟุ่ม คุณส่งเฟอร์รารีให้ฉันทุกครั้งเลย
ขอบคุณค่ะ แต่ไม่ต้องส่งมาแล้วนะคะ แค่ทุกคนดูไลฟ์อย่างมีความสุขก็
รักษาอาการผัดวันประกันพรุ่งของฉันได้แล้วค่ะ"

เหมียวเหมียวหันหน้าให้กล้อง พุดเยอะกว่าปกติมาก

"เหมียว..." เสียงแมว์ร้องดังขึ้นที่ขา เป็นแมว์พันธุ์อเมริกันช็อตแฮร์
ที่เธอเลี้ยงเอาไว้ เวลานี้มันกำลังพันแข้งพันขาของเหมียวเหมียวอยู่
กวดไกวหางเกี่ยวข้อเท้าของเธอ เหมียวเหมียวจึงโน้มตัวลงไปเกาคางให้
เสี้ยวทู

"เสี้ยวทู มาที่นี่ ทักทายคุณลุงคุณป้าหน่อยนะ" เหมียวเหมียวอุ้มตัว
เสี้ยวทูขึ้นมา พลงยกอุ้งเท้าของเจ้าเหมียวขึ้นโบกให้หน้ากล้อง โดยไม่สนใจ
ที่มันเมินหน้าหนีเลยสักนิด

จู่ๆ คอมเมนต์ก็เลื่อนขึ้นอย่างรวดเร็ว

'ว้าวๆ น่ารักจังเลย!'

'เชื่องน่าดูเลยนะ!'

'ความจริงเจ้าตัวนี่สินะที่เป็นเหมียวไป่ฉีกตัวจริง! ฮ่าๆๆๆ...'

...

เหมียวเหมียวพุดเสี้ยวทุ่อยู่พักหนึ่งก็พลันนิ่งอึ้งกะทันหัน "ทำไมฉันถึงได้ऊ้งานอีกแล้วเนี่ย...ทำไมพวกคุณไม่เตือนฉันล่ะคะ?!"

เธอวางเสี้ยวทุ่ลงกับพื้น เหมียวเหมียวกระวีกระวาดคว่ำแมัสปากกา สเก็ตซ์ภาพลงบนกระดานอิเล็กทรอนิกส์ต่อไป

'ฟิว...' เป็นรถเฟอร์รารีอีกคันหนึ่ง

'อีหย่างไหลฟู่มอบเฟอร์รารีให้คุณ'

เหมียวเหมียวเงยหน้าขึ้นมอง ใบหน้าที่มีหน้ากากปิดปากไว้แน่นค่อนข้างหงุดหงิด เธอสอดปากกาเข้าไประหว่างพวงแก้มกับหน้ากากปิดปากให้มิซ่องระบายอากาศ ปากบ่นพึมพำ "ไม่ต้องส่งมาแล้วคะ ไม่ต้องส่งมาแล้วนะ แต่จะว่าไปแล้วฉันได้รับเฟอร์รารีมาเยอะขนาดนี้แล้วก็ไม่ซื้อของจริงสักคัน มันน่าโมโหหนัก"

'ฟิว...' เฟอร์รารีคันที่สาม

'อีหย่างไหลฟู่มอบเฟอร์รารีให้คุณ'

"..." เหมียวเหมียวจ้องหน้าจอตแต่ไม่ได้พูดอะไร

กล่องคอมเมนต์ด้านข้างมีคอมเมนต์ของ ID ที่คุ้นตาเลื่อนขึ้นมา แม้ว่าจะเลื่อนขึ้นไปอย่างรวดเร็ว แต่เหมียวเหมียวก็เห็นและอ่านออกเสียงขึ้นมาอยู่ดี

'จี้้นจะเป็นรถจริงๆ เลยแล้วกัน...ฮ่าๆๆ อย่ยามาล้อเล่นหน่อยเลย

เพื่อนนักเรียนอีหยางไหลฟู เขียนรายงานทำการบ้านให้ดีเถอะ สักวันต้องมีเพอร์ราวีเป็นของตัวเองแน่ๆ!"

"งั้น...เอาตามนี้นะ..." เสียงของเหมียวเหมียวเบาละทุกขณะ "ใครจะไปรู้ว่าคอมเมนต์นั้นจะเป็นเรื่องจริงละ..."

สวีหลังอวินเองก็รู้สึกว่โลกใบนี้ช่างมหัศจรรย์เสียเหลือเกิน "ไม่รู้ว่ควรจะดีใจที่เรามีแฟนคลับเศรษฐกิจดี หรือว่ควรจะเห็นใจที่เรามีแฟนคลับมาคลั่งไคล้ดี"

"...ไม่รู้ด้วยซ้ำว่เป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย...เรื่องแบบนี้ไม่น่ากลัวหรือใจฉันว่่าออกจะน่ากลัว!"

"ใช่ๆๆ แล้วเธอคิดจะแก้ปัญหายังไงละ ไหนๆ ก็รู้ต้นเหตุของเรื่องนี้แล้วนี่ ทีนี้ก็จัดการได้ไม่ยาก"

เหมียวเหมียวใคร่ครวญอยู่สักครู่แล้วออกความเห็นว่ "ถ้างั้น...คืนนี้ฉันจะไลฟ์...เพื่อพูดถึงเรื่องนี้ก็แล้วกัน...หวังว่เขาจะมาปรับรถกลับไปนะ"

"แฟนคลับเชื่อฟังคำพูดของไอดอลที่สุตอยู่แล้ว เธอทำสำเร็จแน่!" สวีหลังอวินให้กำลังใจอย่างไม่ได้ใส่ใจนัก

เหมียวเหมียวทอดถอนใจ "ถ้าฉันเป็นไอดอลจริงๆ ก็ไม่ต้องกังวลใจอย่างนี้หรอกน่า..."

เหมียวเหมียววางสายแล้วก็ทำเหมือนอย่างเคย เธอโพสต์ประกาศแจ้งการไลฟ์สดไว้บนเว็บบ่อแล้วดูเวลา ตอนนี้ใกล้จะถึงเวลามือเที่ยงแล้วเหมียวเหมียวเดินไปยังห้องรับแขก เมื่อเคาะสามข้าวแมวเสี้ยวทุ่ก็ออกมาจากใต้โซฟา มันนั่งรอให้เหมียวเหมียวเทอาหารให้ที่ข้างสามข้าว เมื่อเหมียวเหมียวเทอาหารแมวลงในสามเสร์จก็เติมน้ำลงไปใครื่องให้น้ำแมว ตอนที่เหมียวเหมียวเริ่มเทอาหารแมว เสี้ยวทุ่ก็พาดศรัษะลงบนสามข้าวในลำคอส่งเสียงครางครืดๆ อย่างฟังพอใจ ก่อนจะลงมือกินม้อกลางวัน

พลางสะบัดหางอย่างเชื่องช้า

เหมียวเหมียวย่อตัวลงมองอยู่ข้างๆ ลักพัก แล้วลูบศีรษะของมัน "ฉันจะออกไปซื้อข้าวกลางวัน ค่อยๆ กินไปนะ"

เธอไม่ได้รับความสนใจจากมันเหมือนที่คาด เหมียวเหมียวเองก็ชินแล้ว เธอล้วงกระเป๋ากางเกงดูก็พบว่าไม่มีแบงก์ยี่สิบหยวนอยู่สองใบ จากนั้นก็พกกุญแจกับมือถือออกจากห้องไป

ย่านพักอาศัยของบ้านเหมียวเหมียวค่อนข้างเล็ก เป็นลักษณะเซอร์วิสอพาร์ทเมนต์ทั้งหมด มีแค่สองอาคาร ห้องที่เหมียวเหมียวเช่าไว้เป็นอพาร์ทเมนต์ขนาดย่อมที่มีชั้นลอย พื้นที่ใช้สอยประมาณเก้าสิบตารางเมตรหนึ่งเดือนเป็นเงินห้าพันกว่าหยวน ที่ตั้งของอพาร์ทเมนต์แห่งนี้ค่อนข้างไกลจากตัวเมือง ละแวกใกล้เคียงก็ไม่มีภัตตาคารหรือร้านอาหาร

โชคดีที่ชั้นล่างสุดของอาคารที่เหมียวเหมียวอยู่มีร้านขายบะหมี่บะหมี่น้ำ บะหมี่ผัด ข้าวผัด หรืออาหารจานเดียวก็ยังมี แถมยังรสชาติดีเป็นพิเศษด้วย ใช้คำว่าอาหารเลิศรสราคาถูกจะเหมาะสมที่สุด ปกติแคโทรมมา ผู้ช่วยของเจ้าแก้อาหารก็จะทำหน้าที่คนส่งอาหารมาส่งอาหารด้วยตัวเอง สะดวกดีทีเดียวละ

แต่วันนี้...

'มีธุระข้างนอก พรุ่งนี้จะเปิดบริการอีกครั้ง ขอภัยในความไม่สะดวก' ตัวหนังสือบรรทัดหนึ่งเขียนไว้บนกระดานขนาดใหญ่ แขนงอยู่บนมือจับที่ปิดล็อกไว้อย่างแน่นหนา

เหมียวเหมียวยืนอยู่ที่หน้าประตูด้วยสีหน้าคับแค้นใจ มองเข้าไปในร้านบะหมี่ก็มีแต่ความมืดสนิท ทว่าก็ยังเห็นเมนูอาหารที่อยู่บนโต๊ะและบนผนังได้

แล้วมือกลางวันของเธอล่ะ! ยังมีอะไรเลวร้ายไปกว่าการที่เด็กสาวติดบ้านคนหนึ่งสูญเสียอาหารเลิศรสที่เพียงออกจากบ้านก็ได้กินซึ่งเธอฝากท้อง

เอาไว้เป็นประจำอีกหรือเปล่า?!

เหมียวเหมียวรู้สึกได้ถึงความหนาวเย็นจากสายลมอบอุ่นในช่วงปลายฤดูร้อนต้นฤดูใบไม้ร่วง เธอสูดลมหายใจเข้าอย่างรวดเร็ว ติดกระดุมเสื้อสเว็ตเตอร์ สอดมือทั้งสองข้างเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ ตะกอนหินเล็กๆ ด้วยร่องเท้าหนีบ สูดทำยนิ้วโป้งเท้าก็กระแทกเข้ากับก้อนหิน เธอเจ็บจนแทบจะร้องไห้ออกมา

เหมียวเหมียวไม่มีรถ ยานพาหนะของเธอก็คือรถเมล์สาธารณะที่รัฐบาลหยิบยื่นให้

นั่นหมายความว่าเธอไม่สามารถไปยังร้านอื่นที่อยู่ไกลจากที่นี่ได้อย่างสะดวกสบายนัก เธอขดตัวอยู่ที่มุมหนึ่งของผนัง เหมียวเหมียวดูแอปฯสั่งอาหารของร้านค้าปลีกที่ใกล้ที่สุดคืออีกสองกิโลเมตรกว่า เธอสูดลมหายใจเข้าลึกๆ รู้สึกได้ถึงความโหดร้ายของสายลมฤดูร้อนในเดือนกันยายน

เมื่อดูเวลาจัดส่งโดยประมาณอีกครั้ง อย่างน้อยก็อีกตั้งหนึ่งชั่วโมง เหมียวเหมียวถอนหายใจด้วยความอ่อนระโหยโรยแรง เธอหิวมากๆ อีกทั้งต้องรอนานขนาดนั้นถึงจะได้กินมื้อกลางวัน และไม่แน่ว่าอาหารที่มาส่งจะเย็นไปหมดแล้วก็ได้ สู้กลับไปกินอาหารกระป๋องสำหรับแมวไม่ได้ด้วยซ้ำ!

ภายในลิฟต์ของตัวอาคาร เหมียวเหมียวยืนแนบศีรษะกับผนังครุ่นคิดด้วยความหมดอาลัยตายอยากว่าทำไมเธอถึงเช่าอพาร์ทเมนต์ที่ห่างไกลจากตัวเมืองขนาดนี้

คำตอบง่ายตายอย่างไม่น่าเชื่อ ก็เพราะมันถูกยั้งใจล่ะ!

พื้นที่ในเมืองราคาสูงลิบ ตั้งแต่ยกระดับเป็นเมืองขนาดใหญ่ ราคาห้องพักก็แพงขึ้นจนน่ากลัว เหมียวเหมียวเป็นคนรักสบาย จ่ายค่าเช่าเดือนละห้าพันหยวนเท่าๆ กัน แต่ถ้าอาศัยอยู่ในทำเลดีๆ ก็คงจะเป็นห้องนอนเดี่ยวขนาดไม่เก็นยี่สิบกว่าตารางเมตร และอาจจะต้องเช่ารวมอยู่กับคนอื่นด้วย แต่ว่าเขตเศรษฐกิจเกาซินที่เพิ่งสร้างขึ้นมาใหม่ เงินจำนวนห้าพันหยวนนี้

รวมค่าน้ำค่าไฟ ฮีตเตอร์ไฟฟ้า มีส่วนกลางที่สามารถใช้ได้ทุกเมื่อ อนุญาตให้เลี้ยงแมวได้ และห้องสองชั้นที่มีพื้นที่ใช้สอยเก้าสิบตารางเมตร นี่เป็นสิ่งที่เธอไม่มีทางได้มาถ้าอยู่ใจกลางเมือง แล้วเหมียวเหมียวเองก็วาดการ์ตูนอยู่ติดบ้านไม่ไปไหน ไม่จำเป็นต้องอาศัยอยู่ในท่าเลดีจ ก็ได้

เหตุผลเหล่านั้นจึงกลายเป็นความแน่นแค้นที่ต้องเผชิญในตอนนี้

เหมียวเหมียวกลับไปห้อง อุ้มเสี่ยวทู่ขึ้นมาร้องไห้พรวดพราด ความโชคร้ายของตัวเอง สุดท้ายก็เกาคางของเสี่ยวทู่แล้วอ้อนวนว่า "เสี่ยวทู่ อนุญาตให้ฉันกินอาหารของแกสักกระป๋องได้หรือเปล่า"

เสี่ยวทู่ถูกเธอเกาคางงงหน้าพลาจหรือตาลง ส่งเสียงครีตคราดด้วยความสบาย

เหมียวเหมียวเอออไปกับตัวเองแล้วพยักหน้า "เธอจะ รู่อยู่แล้วเชื่อว่าเสี่ยวทู่ใจกว้างจะตายไป"

เธอลุกขึ้นมาหาข้าวที่กินเหลือจากเมื่อวาน หยิบอาหารแมวกระป๋องรสทูน่าผสมกึ่งออกมา หลังจากเอาใส่หม้ออุ่นให้ร้อนก็เทซีอิ้วกับเกลือเพื่อปรุงรส จากนั้นถึงได้เทลงบนข้าวสวยที่อุ่นไว้ ข้าวราดหน้าอาหารแมวรสทูน่าผสมกึ่งร้อนระอุก็เป็นอันเสร็จเรียบร้อย

สมบูรณ์แบบ!

เหมียวเหมียวถ่ายรูปอาหารกลางวันด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย นึกปลอบใจตัวเองแล้วโพสต์รูปลงบนเว่ยป้อพร้อมแคปชั่น

'ถ่านแท้ อาหารกลางวันวันนี้ได้แก่ข้าวราดอาหารแมว ฉันกลายเป็นแมวซะแล้ว น่ากลัวจังเลย แถมยังเป็นทูน่าไม่ใช่ไก่ฉีกซะด้วย น่าโมโหจริงๆ อย่าถามฉันเลยนะว่าทำไมถึงได้กินอาหารแมว...ฉันไม่ได้ตั้งใจแย่งนายท่านเสี่ยวทู่กินจริงๆ นะคะ!'

คอมเมนต์มาอย่างรวดเร็ว เหมือนเหมียวชิมข้าวได้คำหนึ่งก็พบว่า
อร่อยไม่ใช่เล่น เคี้ยวหมุบหมับอยู่ได้สองคำก็คาบซ้อนประคองมือถือดู
คอมเมนต์ของเหล่าแฟนคลับ

'ดูน่ากินมากๆ เลย'

'แมวเหมียวเป็นอะไรไปคะ ยืนเปลี่ยนไปเธอ'

'ในฐานะที่เป็น บ.ก. ของแมวเหมียว...ฉันพอจะเดาออกอยู่ล่ะว่า
เกิดอะไรขึ้นกับแมวติดบ้าน'

ข้อความล่าสุดสวีหลังอวินเป็นคนส่งมา

เหมียวเหมียวคาบซ้อนจนเมื่อยปาก ก่อนจะวางมันลงส่งๆ เพื่อตั้งใจ
ใช้นิ้วพิมพ์ตอบกลับสวีหลังอวิน ทันใดนั้นก็เห็นว่าเสี้ยวทุกระโดดขึ้นมาบน
โต๊ะกินข้าวแล้วมานั่งอยู่ข้างหน้าเหมียวเหมียว จดจ้องจะเขมือบข้าว
ราดอาหารแมวที่อยู่ในจาน

เหมียวเหมียวถ่ายรูปเสี้ยวทุด้วยความว่องไว จากนั้นก็ตอบกลับ
สวีหลังอวินว่า

'ร้านขนมข้างล่างปิดนะ บ้านไกลตัวเมืองเกินไป...แถมยังไม่มียกอีก
ไม่อยากสั่งอาหารมาก็เลย...ฉันล่ะกลัวสีหน้าของเสี้ยวทุตอนนี้จัง...(รูปภาพ)'

ไม่นานสวีหลังอวินก็แคปข้อความที่ตอบเธอกลับไปในโพสต์นั้น
มาแชร์ต่อ

'ฮ่าๆ...ที่บริษัทมีเฟอร์รารีรอให้เธอรีบมาขับไปอยู่ล่ะ (อีโมจิเทียน)'

เรื่องที่แฟนคลับเศรษฐีซื้อเฟอร์รารีให้เหมียวเหมียวไม่ใช่ความลับอะไร หลายคนรู้กันหมดแล้ว ต้องโทษสวีหลังอวินคนขี้เมาท์ เหมียวเหมียวกลอกตาขึ้นครึ่งหนึ่งแล้วตอบเธอกลับไปว่า

‘ไปเลยนะ’

เหมียวเหมียววางมือถือเอาไว้ข้างๆ แล้วตั้งอกตั้งใจกินข้าว จากนั้นก็เผชิญหน้ากับสายตาประหนึ่งเปลวเพลิงของเสี่ยวทุ่ เหมียวเหมียวกินช้าลงทุกทีเพราะได้รับความกดดันอย่างรุนแรง สุดท้ายก็เหลือเอาไว้หนึ่งในสาม เธอไม่กล้ากินต่อแล้วจริงๆ จึงใช้พลาสติกแร็พครอบจานข้าวเอาไว้แล้วหยิบใส่ตู้เย็น "เอาล่ะๆ ฉันท้อแล้ว เพิ่งกินอาหารเม็ดไปเอง จะกินอีกไม่ได้แล้วนะ เอาไว้ให้กินตอนกลางคืนโอเคมั๊ย"

"เหมียว..." เสี่ยวทุ่ตอบรับด้วยเสียงออดอ้อน กระโดดลงจากโต๊ะแล้วขึ้นไปขดตัวนอนหลับบนโซฟา

เหมียวเหมียวเปิดเว็บบ่อขึ้นมาอีกครั้ง ทิศทางของคอมเมนต์เริ่มจากถามว่าอาหารแมวอร่อยหรือเปล่า ไม่ก็ทำไมกินอาหารแมว แล้วเปลี่ยนเป็นการอวยพรแทน ทำเอาเธอโมโหจนอยากจะเขวี้ยงมือถือ

ผลกระทบจากเรื่องนี้ทำให้เหมียวเหมียวเลิกคิดกระทั่งเรื่องเฟอร์รารี และหันไปวาดสตอรี่บอร์ดแต่โดยดี เพื่อกลางคืนจะได้ไลฟ์สดสเก็ตซ์ภาพได้ คือนั้นเหมียวเหมียวสั่งอาหารให้มาส่งล่วงหน้าหนึ่งชั่วโมง

เวลาสองทุ่มครึ่ง เธอเริ่มไลฟ์สดตรงเวลา

เพิ่งจะออนไลน์ ห้องไลฟ์สดของเหมียวไก่อฉีกก็มีคนดูเพิ่มขึ้นมากถึง 10,000 กว่าคน สร้างสถิติใหม่ให้จำนวนคนดูไลฟ์สดของเหมียวไก่อฉีก

เหมียวเหมียวค่อนข้างประหลาดใจว่าเกิดอะไรขึ้น สุดท้ายยังไม่ทันได้พูดอะไรก็เห็นคอมเมนต์จำนวนมากที่ถามว่า

'รถเที่ยวชมจากกระตุ้เต็ดได้วหยา ต่อคิวรอขึ้นรถ รมั้ดระวังความ
ปลอดภัยด้วยละ'

'กลุ่มผู้เข้าชมมาถึงที่หมาย'

'อยากรู้จ้่งว่าเฟอร์รารีขั้บง่ายหรือเปล่า'

...

เหมียวเหมียวตาค้างอ้าปากหวอ พุดตะกุกตะกักกับไมโครโฟน "อะ...
อะไรกันคะเนี่ย ละ...แล้วแฟนคลับฉันล่ะคะ แฟนคลับฉันอยู่ไหนกัน"

ปกติแล้วถ้าเธอตะโกนออกไปแบบนี้ แฟนคลับของเหมียวไก่ฉีกก็จ้ะ
เผยตัวออกมา แต่วันนี้ทิศทางลมไม่ได้เป็นไปตามที่ใจของเหมียวเหมียว
หวังไว้

'ได้เห็นแมวเหมียวดังใหญ่เพราะเฟอร์รารี ความรู้สึกก็ร้อยแปดพันเก้า
มารวมกันหมดเลยละ'

'แมวเหมียวเป็นคนมีเฟอร์รารีขั้บแล้ว สมแล้วที่เป็นไอ้ดอลของฉัน'

'ทุกคนมาทายกันดูมัยว่าใช้นายท่านอึ่หยางไหลฟู่ส่งให้หรือเปล่า...'

...

ไม่ว่าใครจะเป็นคนส่งมา การส่งเฟอร์รารีมาไม่ใช่เรื่องดีเลย! เหมียวเหมียว
เอนศิริชะมองหน้าจอคอมพิวเตอร์ด้วยความอ่อนระโหยโรยแรง ไม่ได้
พุดอะไรอยู่เป็นนานสองนาน ในขณะที่บรรดาแฟนคลับต่างคิดว่าพวกเขา
ทำให้เหมียวไก่ฉีกโมโหเข้าให้แล้ว เหมียวเหมียวก็เอ่ยขึ้น

"อะแฮ่ม...เอ่อ คือ...มีคนดูเป็นหมื่นคน ฉันก็เลยตกใจนะคะ ให้ฉัน
ผ่อนคลายหน่อยนะคะ" เหมียวเหมียวนั่งยี้ดตัวตรง ขยับหน้ากากปิดปาก
ให้เข้าที่ "คืออย่างนั้นนะคะ ไลฟ์วันนี้ฉันมีอะไรอยากจะพุด เพื่อไม่ให้ฉัน
อู้้งาน ฉันจะสเก็ทซ์ภาพก่อน วาดเสร็จแล้วจะเล่าให้ฟังนะคะ"

เพราะว่ามีเรื่องในใจ เหมียวเหมียวจึงมีสมาธิมาก เธอสเก็ทซ์ภาพที่

ต้องทำในวันนี้เสร็จอย่างรวดเร็ว เมื่อสเก็ทซ์ภาพเสร็จ เหมียวเหมียวก็นำภาพวางไว้อีกมุมหนึ่ง ปรับกล้องเล็กน้อย นั่งตัวตรง แล้วเอ่ยปากพูด

เพียงแค่อเอ่ยปากพูดก็รู้สึกได้ว่ามีเสมหะในลำคอ เหมียวเหมียวรีบกระแอมเบาๆ แล้วเอ่ยอย่างประดักประเดิดว่า "ขอโทษด้วยนะคะ เปิดแอร์แรงไปก็เลยคอแห้ง ฉันทขอตัวไปต็มน้ำหน่อยนะ"

เหมียวเหมียวลุกขึ้นไปรินน้ำ ถอดหน้ากากปิดปากออก เห็นเสี้ยวทู่เข้ายัดที่นึ่งของเธอ เธอก็เลยอุ้มมันวางไว้บนตัก เตี้ยวเตี้ยวเสี้ยวทู่ก็กระโดดผละออกไปอีกครั้ง เหมียวเหมียวโกรธจนเปลอพองลมที่แก้ม "คะ ฉันทกลับมาแล้ว" เธอถอนหายใจออกมาแล้วจึงพูดกับคนดู

"ฉันทรู้แหละว่า...เรื่องที่ฉันทได้รับเฟอรรารีทำให้ฮือฮากันไปหมด คนที่ดูอยู่ตรงนี้ส่วนหนึ่งมาเพราะเรื่องนี้กันสินะคะ สรุปว่าฉันทเองก็ไม่วู้เหมือนกันว่าใครเป็นคนส่งมาให้ ตอนนีรถคันนั้นจอดอยู่ที่ลานจอดรถใต้ดินของลู่อู่อเหวินฮัว...ฉันทไม่เคยแตะมันเลย อีกอย่างฉันทก็เอามาขับไม่ได้และไม่มีคุณสมบัติอะไรที่จะขับซูเปอร์คาร์ แน่นอนว่าฉันทชอบคุณแฟนคลับที่ส่งมันมาให้ฉันทนะคะ ฉันทขอรับน้ำใจคุณเอาไว้ แต่ฉันทรับรถเอาไว้ไม่ได้คะ และด้วยความสามารถในการวาดรูปของฉันทก็ใช้ตอบแทนไม่ได้ด้วยซ้ำ"

เหมียวเหมียวเอ่ยซ้ำๆ "ฉันทสาบานกับทุกคนที่อยู่ตรงนี้ว่าฉันทไม่เคยขอของขวัญจากใคร ยิ่งเป็นเฟอรรารียิ่งแล้วใหญ่ อีกอย่างหนึ่งฉันทก็ไม่วู้จักอีกฝ่ายด้วย ไม่วู้กระทั่งว่าเขาเป็นใคร ฉันทั้นเรื่องที่อีกฝ่ายจีบฉันทอยู่ก็ไม่มีทางเช่นกัน ฉันทไม่รับรักจากคนที่ฉันทไม่วู้จักอยู่แล้วคะ ฉันทเชื่อว่าเป็นความหวังดีของแฟนคลับ แต่ฉันทรับไว้ไม่ได้จริงๆ ขอโทษด้วยนะคะ"

ข่าวโคมลอยมักจะมีอยู่เสมอ เหมียวเหมียวตั้งอกตั้งใจตอบทุกคอมเมนต์ "หวังว่าต่อไปทุกๆ คนจะไม่ส่งของขวัญมาอีก ตอนไลฟ์ก็อย่าส่งมาเลยนะคะ ฉันทจะปิดเอฟเฟ็กต์ตอนส่งของขวัญ อย่างนี้ก็จะไม่เห็นของขวัญที่พวกคุณ

ส่งมาแล้ว หวังว่าทุกคนจะเข้าใจนะคะ ความตั้งใจเดิมที่ฉันเริ่มไลฟ์ก็เพื่อหวังว่าทุกคนจะตั้งใจทำงานทุกชิ้นของตัวเองจนเสร็จ นักเรียนได้ตั้งใจเรียนทุกคนให้กำลังใจกันและกัน แล้วก็ช่วยรักษาอาการซีเกียจของตัวเองได้ด้วย ไม่ใช่ผลกำไรอะไร ฉันทำตามเจตนาเดิมมาโดยตลอด เพราะฉะนั้นอย่าส่งมาเลยนะคะ"

เหมียวเหมียวหยุดชะงัก ก่อนเอ่ยขึ้นอย่างจริงจังว่า "สุดท้ายแล้วหวังว่าเพื่อนที่เป็นคนส่งรถยนต์มาจะมารับรถคืนไปนะคะ...ดูสิ คุณมีเงินขนาดนี้ฉันยังยินดีจะเป็นเพื่อนกับคุณเลยนะ คิกๆๆ ไม่ต้องส่งของมีค่าขนาดนี้มาหรอกคะ ฮ่าๆๆๆ"

สุดท้ายก็ตอบคำถามของแฟนคลับอีกนิดหน่อย เหมียวเหมียวจึงถือโอกาสนี้โฆษณาหนังสือใหม่ของตัวเองเสียเลย "อีกอย่าง เอ่อ...ผู้กล้าบุกอาณาจักรแมว 3' จะวางขายแล้ว ช่วงนี้ฉันเซ็นไปสการ์ตอยู่ค่ะ...มีตั้งพันใบแน่ะ แชนฉันจะหักอยู่แล้ว หวังว่าทุกคนจะไปซื้อกันนะคะ สุดท้ายฉันต้องขอบคุณการสนับสนุนของทุกคนอีกครั้ง เหมียวโก่ฉีกรักพวกคุณนะคะ!"

ไลฟ์จบไป เหมียวเหมียวถอนหายใจยาวเหยียด ปิดคอมพิวเตอร์แล้วปีนขึ้นเตียงมาเล่นมือถือ ช่างๆ คอมพิวเตอร์มีโปสการ์ดปักหนว้างอยู่นอกจากรูปภาพองค์หญิงจากการ์ตูนไคโนเวอร์ชั้นจิบิแล้ว ส่วนอื่นเป็นพื้นที่ว่าง เหมียวเหมียวยังไม่ได้เซ็นเลยสักแผ่น อาการซีเกียจก็กำเริบอีกแล้ว

เหมียวเหมียวเปิดดูข้อความส่วนตัวในเวปโป เริ่มค้นว่ามีข้อความอะไรที่เป็นประโยชน์บ้างหรือเปล่า เหตุเพราะปกติแล้วเธอตั่งค่าไว้ไม่ให้แฉงเดือนข้อความ เหมียวเหมียวจึงไม่เห็นข้อความที่ชาวเน็ตส่งมาหาเธอเป็นการส่วนตัว ข้อความเยอะเกินไปจะรบกวนเธอได้ง่าย

เพียงแค่นกดก็เห็นข้อความล่าสุดที่เพิ่งส่งเข้ามา

อีกฝ่ายใช้รูปโพโรไฟล์สีขาวล้วนและใช้ชื่อ 'อึหยางไหลฟู' เหมียวเหมียว

สะดุ้ง กระเด็นตัวลุกขึ้นนั่ง รีบร้อนกอดเข้าไปดู

'สวัสดิ์เหมือนวิวไก่นึก ผมอึ้งหายไหล่ฟู เป็นคนส่งรถคันนั้นไปเอง'

เหมือนวิวเหมือนวิวแทบจะหยุดหายใจ กอดเปิดหน้าหลักเว็บบอร์ดของอีกฝ่าย เพื่อเช็กดูด้วยมือที่สั่นเทา ในที่สุดก็พบว่าเขาเป็นหนึ่งในจำนวนแฟนคลับของเธอเอง แอ็กเคานต์นี้ไม่เคยโพสต์อะไรในเว็บบอร์ดเลยแม้แต่ครั้งเดียว อีกฝ่ายคืออึ้งหายไหล่ฟูจริงหรือเปล่าก็ยากจะแน่ใจได้

เหมือนวิวเหมือนวิวถามไปกึ่งเชื่อกึ่งไม่เชื่อว่า

'ตัวจริงหรือเปล่า'

ผลลัพธ์คืออีกฝ่ายส่งรูปภาพมาหลายรูป สามรูปแรกเป็นเฟอร์รารี 488 สีแดงคันนั้นในมุมต่างๆ เหมือนเหมือนเคยเห็นรูปของรถคันนั้นมาก่อน เป็นรูปเดียวกันจริงๆ ภาพที่สี่และห้าก็ยิ่งปวดหัว ภาพที่สี่เป็นใบเสร็จการซื้อรถคันนั้นมีเลขตัวถังชัดเจน ภาพที่ห้าเป็นหัวกระดากของสัญญาซื้อขายเห็นชื่อศูนย์ 4S กับที่อยู่ที่ซื้อรถคันนี้มา แต่ที่ไม่น่าแปลกใจเลยก็คือข้อมูลของผู้ซื้อรถถูกโมเสกจนเบลออกไปหมด

เหมือนวิวเหมือนวิวอึ้งอยู่นาน ถึงได้รีบร้อนแชร์รูปเหล่านั้นให้สวีหลังอวินถามเธอผ่านเว็บบอร์ด

'มานี้เร็วเข้า บอกฉันหน่อยว่าเลขตัวถังของเฟอร์รารีคันนั้นหรือเปล่า!'

พักใหญ่สวีหลังอวินถึงได้ตอบเธอกลับมา

'ไม่รู้เหมือนกัน ฉันต้องถาม บ.ก. ใหญ่'

เพราะว่าไม่มีทะเบียนรถก็เลยมีแค่เลขตัวถังอย่างเดียวที่จะระบุรถคันนี้
อย่างชัดเจนได้ บรรณาธิการใหญ่เป็นคนทำอะไรอะไรมั้ดระวัง ออกไปถ่ายเลข
ตัวถังของรถคันนี้เอาไว้โดยเฉพาะ พอสวีหลังอวิ้นมาถาม ก็เห็นเป็นเลข
ตัวถังนี้จริงๆ เสียด้วย

หลังจากบอกข่าวนี้นี้กับเหมียวเหมียวแล้ว เหมียวเหมียวก็เชื่อไป
แปดสิบเปอร์เซ็นต์ เธอกระวีกระวาดตอบอีหยางไหลฟูว่า

'คุณเป็นคนส่งมาจริงๆ ด้วย...ขอโทษด้วยนะคะ เมื่อกี้ไปดูเลขตัวถัง
มานะ เอ่อ...ขอบคุณความหวังดีของคุณมากเลย แต่คุณมารับรถกลับไป
หรือเปล่าคะ'

อีหยางไหลฟูตอบกลับมาอย่างรวดเร็ว

'ไม่ได้'

เหมียวเหมียวร้อนใจ

'ทำไมล่ะคะ รถคันนี้แพงจะตาย คุณคงจะเสียดาย...ฉันรับไว้ไม่ได้
หรอกค่ะ'

'ไม่ต้องเสียดายเงินหรอก ผมมีเยอะ'

มันน่าโมโหหนัก!

ผ่านไปสักครู่อีกฝ่ายก็ตอบกลับมา

'อีกอย่างหนึ่ง คุณก็จำเป็นต้องใช้รถ'

'ฉันไม่จำเป็นต้องใช้รถนะ...'

'คุณจำเป็นต้องใช้สิ ไม่อย่างนั้นจะกินอาหารแมวทำไมล่ะ'

น่าโมโห! โอ๊ย...มันน่าโมโหจริง! ถ้าเหมียวเหมียวรู้ว่าคนคนนี้เป็นใคร เธอก็อยากจะไปต่อยเขาที่บ้านสักหมัด

เหมียวเหมียวสุดลมหายใจเข้าอยู่หลายเฮือก เมื่อสงบจิตสงบใจลงได้แล้ว ก็ตอบกลับเขา

'ขอบคุณความหวังดีของคุณจริงๆ นะคะ แต่นั้นรับของขวัญแพงขนาดนี้ ไม่ได้หรอก ฉันไม่ได้มีค่าถึงขั้นที่คุณจะส่งของขวัญราคาแพงขนาดนี้มาให้จริงๆ นะคะ ชีวิตนี้ฉันอาจจะหาเงินมาซื้อเฟอร์นิเจอร์ไม่ได้ด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นจริงๆ ค่ะ กรุณารับกลับไปด้วยนะคะ'

'คุณรับเอาไว้ได้ล่ะ'

'ฉันรับเอาไว้ไม่ได้หรอกค่ะ ฉันไม่ได้ช่วยอะไรคุณมากมายเลย แล้วก็ไม่ได้หาเงินให้คุณสักนิด ด้วยราคาของเฟอร์นิเจอร์ให้ราคาแพงขนาดนี้ มันแปลกเกินไปจริงๆ ค่ะ'

'ไม่แปลกนะ คุณช่วยผมเอาไว้'

เหมียวเหมียวเห็นประโยคนี้อึ้งอยู่ครู่หนึ่ง รู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างมาก อีกฝ่ายยังส่งข้อความมาอีกว่า

'ที่คุณให้ผมมามันมีค่ามากกว่ารถคันนี้สิบเท่า ร้อยเท่า คุณไม่ต้องคิดว่ารับเอาไว้ไม่ได้หรอก นี่เป็นสิ่งที่คุณควรจะได้'

นี่มันหมายความว่ายังไงกัน คำพูดนี้แปลกจริงๆ เหมือนเหมือนมี
 เหนืออื่น ๆ หลอยอยู่ตลอดเวลา ในห้องหนังสืออันอบอุ่น เหมือนเหมือนกลับ
 รู้สึกได้ถึงความหนาวเย็น อย่าบอกนะว่าคนคนนี้เป็นรักเธอมานานมากแล้ว
 แต่คำพูดนี้ก็ทำให้เข้าใจผิดได้ง่ายจริงๆ นั่นแหละ

'หมายความว่ายังไง'

'คุณทำให้ผมมีแรงผลักดันในการทำงานมากขึ้นนะ เพราะคุณ ผมเลย
 ปิดยอดคำสั่งซื้อได้หลายเจ้าเชียวละ รวมกันแล้วก็ยิ่งมากกว่ามูลค่าของ
 รถคันนี้เป็นไหนๆ รถคันนี้ถือว่าเป็นเงินปันผลให้คุณก็แล้วกัน'

ยิ่งชวนให้เข้าใจผิดไปกันใหญ่ ะไรกัน เธอทำให้เขามีแรงผลักดัน
 ในการทำงาน! ที่บอกว่าเพราะเธอคืออะไรกัน!

เหมือนเหมือนรีบร้อนคลิกเข้าไปที่รูปโพรไฟล์ดูเพศของอีกฝ่าย
 พอมั่นใจแล้วว่าเป็นผู้ชายจริงๆ ก็ยังไม่วางใจอยู่ดี เอ่ยถามขึ้นอีก

'คุณเป็น...ผู้ชายจริงๆ ใช่หรือเปล่า'

'ใช่ครับ'

เหมือนเหมือนถึงได้โล่งใจขึ้นหน่อย อย่างน้อยก็มั่นใจได้แล้วว่าเป็น
 ผู้ชาย ก็ถือว่าเป็นเรื่องดีในเรื่องแปลกประหลาดเรื่องหนึ่ง

ไม่สิ ไม่! เธอคิดอะไรของเธอเนะ...

เหมือนเหมือนตบหน้าตัวเอง พลิกตัวแล้วเอียงคอ นอนตกตะลึง
 อยู่บนเตียง

ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องให้เขามารับเฟอร์รารีคันนี้กลับไปให้ได้ อีกอย่าง
 จะต้องขอให้เขาอย่าส่งของขวัญมาอีก

เหมียวเหมียวบอกซ้ำไปซ้ำมา

'ขอโทษด้วยนะคะ ขอขอบคุณน้ำใจของคุณจริงๆ แต่ว่ารถคันนี้แพงเกินไป
ฉันรับไว้ไม่ได้หรอกค่ะ ทำยังไงคุณถึงจะมาเอากลับไปคะ...'

'ผมไม่มีทางไปรับคืนหรอก'

เหมียวเหมียวแทบจะร้องไห้อยู่แล้ว

'ขอร้องเถอะนะคะ ฉันรับไว้ไม่ได้ รับไว้ไม่ได้จริงๆ ค่ะ!'

อีกฝ่ายไม่ได้ตอบกลับมาเป็นเวลานาน เหมียวเหมียวเห็นว่าข้อความ
ถูกอ่านแล้ว ประเมินได้ว่าอีกฝ่ายคงจะกำลังพิจารณาอยู่ จึงบังคับให้ตัวเอง
สงบลง รอคอยอย่างว่าง่าย

สักพักใหญ่ๆ อีหยางไหลฟู่ก็ตอบเธอกลับมา

'ผมเอารถกลับมา่อนก็ได้ แต่ยังไงผมก็ต้องขอบคุณคุณให้ได้ ได้โปรด
รับของขวัญเอาไว้สักอย่างนะครี๊บ คุณช่วยผมได้มหาศาลเลย ถ้าผมไม่ได้
ให้อะไรคุณเลยผมจะไม่สบายใจนะ'

เหลื่อเชื่อเลย

เหมียวเหมียวติดยศให้อีหยางไหลฟู่

เขาต้องดึงออกอย่างนี้ เหมียวเหมียวจึงตอบเขาไปอย่างไร้เรี่ยวแรง

'ได้ค่ะ'

'งั้นคุณขอบรุษให้อะไรละ'

ทำไมถึงได้กลับมาที่หัวขอร์ดนี้อีกแล้ว เหมียวเหมียวไว้ปฎิบัติตอบสนอง

'ทำไมถึงได้ถามถึงรถอีกล่ะคะ'

'เพราะให้ง่ายไงล่ะ'

อีกฝ่ายตอบมาเพียงเท่านี้

เหมียวเหมียวอยากเขวี้ยงมือถือทิ้งเสียจริง ใครเขาให้รถกันง่าย ๆ ยะ!

ต้องจดทะเบียน แถมยังต้องดูแลรักษา สู้หาแฟนหนุ่มให้เสียวุ่นวายตัวก็ไม่ได้!

ตอนนี้เหมียวเหมียวไม่อยากจะสนเปลืองเวลากับเขาอีกต่อไป เธอเอ่ยถามอย่างจุนใจ

'จะต้องให้รถให้ได้เลยหรือคะ'

'ใช่ครับ ไม่อย่างนั้นคุณก็จะกินอาหารแมวอีก'

เลิกพูดถึงเรื่องอาหารแมวได้หรือเปล่า...

'นั่น...ให้รถที่ราคาถูกหน่อยได้หรือเปล่า'

'ได้สิ แล้วแต่คุณเลือกเลย'

เหมียวเหมียวคัดกรองยี่ห้อธรรมดาในสมองรอบหนึ่ง

'มันเป็น QQ สักคันก็แล้วกัน'

'ขอโทษนะ ผมไม่มี QQ'

ชิชะ เห็นรถหรูจินตนาการไม่มี QQ แล้วหรือ เหมียวเหมียวเกือบจะ

เขี่ยมือถือทิ้งแล้ว

'แพนด้า'

'ไม่มี'

เหมียวเหมียวยิ้มเย้นพรางพิมพ์ีห่อสุดท้ายลงไป นายเศรษฐีคนนี้
ทั้งๆ ที่สัมผัสรถยนต์บนโลกมนุษย์มาตั้งมากมาย แต่รู้จักแค่เฟอร์รารียี่ห้อ
เดียวเนี่ยนะ

'โพลีกวาเกินก็แล้วกัน รุ่นธรรมดาที่สุดก็พอนะ'

'ได้สิ'

สายตาของเธอเห็นว่าอีกฝ่ายตอบรับอย่างรวดเร็วขนาดนี้ เหมียวเหมียว
ก็ปลันทำตัวไม่ค่อยถูก หวาดกลัวว่าอีกฝ่ายจะเข้าใจความหมายผิดไป จึง
ย้าอีกรอบหนึ่ง

'เอารุ่นที่ธรรมดาที่สุดแล้วก็ถูกที่สุดเท่านั้นนะ ไม่เอาตัวเร็กไม่เอา
แพตั้น! แล้วก็ไมเอารถหุรราคาเป็นล้าน! ขอร้องละนะ!'

เหมียวเหมียวเหนื่อยใจ ถึงขั้นขอร้องไม่ให้เขามอบรถยนต์คันหุ
ให้กับเธอ

'ผมรู้แล้ว'

ในที่สุดก็คุยกันลงตัว เหมียวเหมียววางใจได้เสียที พอวางมือถือไว้

อีกฝั่งหนึ่งก็อ้อมเสียวทุที่นอนคว่าอยู่ขึ้นมาลูบขนของมันพักหนึ่ง แล้วจึงรีบไปอาบน้ำ

ตอนนี้หน้าจอมือถือมีข้อความใหม่แจ้งเตือนมาเสียงบง

'จันพรงนี้ผมจะให้คนเอารถไปส่ง แล้วก็เอารถคันนั้นกลับมา รวมถึงโอนกรรมสิทธิ์ให้คุณด้วย'

คืนนี้ประธานฟางทำงานหนักมาก อย่างกับว่าระยะนี้เขาเปลี่ยนไปเป็นคนละคน กระจตือหรือรันในการทำงาน จัดการเอกสารได้รวดเร็วว่องไว เอกสารเก่าที่สะสมเอาไว้ก็จัดการที่ละเล็กละน้อยจนหมด เงินตัวปล้มปิติเสียเหลือเกิน

แต่ถ้าไม่让他เขาอยู่ทำโอทีไปด้วยก็จะดีกว่านี้

ผู้ช่วยเงินเห็นฟางไหลหยางเล่นมือถืออยู่ครู่หนึ่ง ไบหน้าเจอด้วยรอยยิ้มที่ไม่ได้เห็นบ่อยนัก เมื่อวางมือถือลง พอเห็นหน้าเขาไบหน้าก็พลันนิ่งขริม เอ่ยกำชับว่า "ผู้ช่วยเงิน พรงนี้คุณไปเอารถที่คราวก่อนไปส่งไว้ที่ลู่อือเหวินฮวากลับมา จากนั้นไปเลือกพาสตาสักคัน ทำเรื่องให้เรียบร้อย"

เงินตัวนั่งอึ้ง ลักครู่หนึ่งก็เข้าใจความหมายของฟางไหลหยาง "ให้คุณเหมียวไก่อฉีกคนนั้นเหมือนเดิมเหรอครับ"

"ใช่" ฟางไหลหยางจัดการเอกสารที่อยู่ข้างๆ เรียบร้อยแล้วก็ขยับคอ ยืดเส้นยืดสาย เอ่ยถามตามใจตนว่า "คุณว่าสีชาวดีหรือเปล่า เหมาะกับผู้หญิงมั๊ย"

"ก็ดีนะครับ"

"จันสีชาวกัแล้วกัน ไม่ต้องปรับแต่งอะไรมากมาย สองแสนกว่าก็พอแล้ว เธอจะได้ไม่มาเปลี่ยนคืนอีก" ฟางไหลหยางกำชับ

เงินตัวรับปากพลางจดงานเอาไว้ในบันทึกเพื่อกันลืม ผ่านไปเป็นนาน

ถึงได้ถามขึ้นอีกครั้ง "ถ้าอย่างนั้น...ประธานฟาง คุณจะไม้ออกหน้าหน่อยหรือครับ"

"ผมหรือ" ฟางไหลหยางเลิกคิ้วมองเขา "ทำไมผมต้องไปด้วยล่ะ ผมไม่มีเวลาทำเรื่องพวกนั้นหรอก"

เงินตัวยกมุมปากขึ้น "งั้น...ตอนที่คุณเหมียวไก่ฉีกทำเรื่องรถ ตัวตนของเธอก็จะ..."

"อ้อ เรื่องนั้นไม่ต้องบอกผมหรอก ผมไม่ได้สนใจ" ฟางไหลหยางปฏิเสธอย่างไม่มีไยดี

"..." นี่ดูไม่เข้ากับบทละครเลยสักนิด

เงินตัวนึกตำหนิในใจ ประธานฟางใจป้ำซื้อเฟอร์รารีให้ขนาดนี้ นี่ไม่ใช่โอกาสของแฟนคลับผู้คลั่งรักหรือไงกัน ทำไมถึงได้เฉยชานขนาดนี้ละ...

"ผมแค่ชอบวิธีที่เธอให้กำลังใจผมทำงาน ชอบการ์ตูนของเธอก็เท่านั้น ไม่ได้สนใจว่าในชีวิตจริงเธอจะเป็นใคร หน้าตาเป็นยังไง รสนิยมเป็นแบบไหน เราสองคนเป็นเหมือนเส้นขนาน ได้พูดคุยกันห่างๆ ด้วยสาเหตุบางอย่าง ไม่คุ้มที่จะใช้สมองด้วยนะ" ฟางไหลหยางตอบอย่างสติสัมปชัญญะครบถ้วน

เงินตัวกระจ่างแฉิ่งแกใจ

เมื่อราวสองปีก่อนหน้านี้ฟางไหลหยางเป็นคนที่ถ้ากองเอกสารไว้ได้ก่อนก็กองไว้ เซ็นซ้ำได้ก็เลื่อนการเซ็นออกไป พวกนี้เลื่อนออกไปยังพอทำเนา แต่การประชุมหรือพูดคุยธุรกิจนั้นไม่อาจซ้ำได้ แต่บ่อยครั้งที่เห็นว่าเขาไม่ได้อ่านข้อมูลอย่างจริงจังก่อนเข้าประชุม อากการอุ้งนแบบนี้ทำให้ประธานใหญ่ฟางผู้เป็นมารดาของฟางไหลหยางโมโหมาก ถึงขั้นถ้าทำอีกแค่หนเดียวก็อยากจะไล่เขาออกจากตำแหน่งประธานแล้วส่งตัวไปทำงานระดับล่างสักสองสามปี

ทว่าตั้งแต่ที่ฟางไหลหยางอ่านการ์ตูนเรื่องหนึ่งด้วยความบังเอิญ เขาก็เริ่มติดตามไลฟ์ของนักวาดการ์ตูน สถานการณ์ต่างๆ พลันเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น

นักวาดการ์ตูนคนนี้มีชื่อว่า 'เหมียวไก่อีจิก'

เริ่มแรกฟางไหลหยางค่อยๆ เอาเอกสารที่เคยสะสมทีละเล็กละน้อย มาจัดการจนหมดในตอนที่เหมียวไก่อีจิกกำลังไลฟ์วาดการ์ตูนอยู่ อย่างกับว่าพอมือคนให้กำลังใจและอยู่เป็นเพื่อนด้วยตอนทำงาน ความกระตือรือร้นของฟางไหลหยางก็เพิ่มสูงขึ้นเป็นพิเศษ ต่อมาเมื่อเหมียวไก่อีจิกไม่ได้ไลฟ์ฟางไหลหยางก็เคยชินกับการจัดการงานของตัวเองในทุกๆ วัน และเมื่อกระตือรือร้นมากขึ้น ฟางไหลหยางก็เจรจาการซื้อขายได้สำเร็จหลายโปรเจกต์ หุ่นบริษัทก็เพิ่มสูงขึ้น

ตั้งแต่เลิกฟางไหลหยางก็ไม่ได้ชอบติดค้างคนอื่น เขาารู้สึกว่าเหมียวไก่อีจิกช่วยเหลือเขา เขาติดค้างเธอ จึงพยายามสุดกำลังที่จะส่งของขวัญเป็นการขอบคุณ เพียงอยากขอบคุณเธอด้วยความบริสุทธิ์ใจเท่านั้นจริงๆ

เงินตัวเชื่อว่าฟางไหลหยางไม่รู้เลยว่าการที่เขาตั้งต้นส่งเฟอร์รารีเป็นของขวัญให้เหมียวไก่อีจิกจะส่งผลกระทบต่ออีกฝ่ายมากขนาดไหน ตัวเขาเองก็เห็นกระตุ๋ฮอตของเน็ตไอดอลบนไต้หวันนั้นแล้ว

เมื่อเห็นเหมียวไก่อีจิกพุ่งขึ้นมาอยู่สามอันดับแรกเพราะเจ้านายของเขา ความรู้สึกนี้...ช่างลึกซึ้งเสียเหลือเกิน

ฟางไหลหยางจัดแจงนำเอกสารที่จัดการเรียบร้อยแล้วไปไว้ด้านข้าง แล้วจึงเคาะโต๊ะ "เหม่ออะไรอยู่ มาเอาไปสิ"

เงินตัวสติคืนกลับมา รีบร้อนลุกขึ้นไปที่โต๊ะของเจ้านาย หอบเอกสารหนาเตอะออกไป

"พรุ่งนี้ตอนที่ไปลู่อือเหวินฮว่า ถามให้ด้วยนะว่า ผู้กล้าบุกอาณาจักรแมว 3 จะวางขายเมื่อไหร่" ฟางไหลหยางเอ่ยไล่หลังเงินตัวไป

เงินตัวแทบเสียการทรงตัวจนทำกองเอกสารหล่น
เยี่ยมไปเลย เจ้านายผู้คลังไคล้มังงะของผม

บทที่ 2

โปรดเรียกกันว่าคนขับเหมียว

เหมียวเหมียวเอาข้อมูลส่วนตัวกับเอกสารให้สวีหลังอวิน ขอให้เธอช่วยไปจัดการทำเรื่องโอนกรรมสิทธิ์ให้ตามความตั้งใจของอีหยางไหลฟู... ครอบครัวของเขาขายรถ แต่เลือกรถใหม่ให้เหมียวเหมียวคันหนึ่งเท่านั้นเอง แม้แต่ทะเบียนรถเขาก็เลือกไว้ให้เธอเรียบร้อยแล้ว เหลือแค่ให้สวีหลังอวินช่วยขับรถไปที่ได้อพาร์ทเมนต์เท่านั้น จนถึงตอนนี้เหมียวเหมียวก็ยังรู้สึกพิศวงงงงวย ไม่อาจรับความจริงได้

"เธอ... ขับมาเลยเหรอ"

เหมียวเหมียวรู้สึกวโลโลกใบนี้ช่างมหัศจรรย์เหลือเกิน

"ใช่สิ วางใจเถอะนะ มีคนขับเฟอร์รารีคันนั้นไปแล้ว เธอขับโพล์สวาเกนให้สบายใจเถอะนะ เอ้อ... ไหนเธอลองพูดมาซิ นี่ไม่ได้เศษราคาเดิมของเฟอร์รารีเลยนะ คุ่มแล้วเหรอ" สวีหลังอวินส่ายหน้าด้วยความเสียดาย

หลังส่งสวีหลังอวินกลับไป เหมียวเหมียวดูนาฬิกาก็เป็นเวลาเมื่อเที่ยงแล้ว เธออยู่ข้างล่างพอดีก็เลยจอดรถไว้ที่ลานจอดรถหน้าร้านบะหมี่แล้วเดินเข้าร้านไป

"อ๊ะ เหมียวเหมียว เธอซื้อรถเหรอ" พอเหมียวเหมียวเข้าไปในบ้าน

ก็เจอหวงหฺวูหฺวูพนักงานพาร์ตไทม์ถามเธอด้วยความสงสัย

เหมียวเหมียวหาที่นั่งมุมร้านที่เธอนั่งเป็นประจำ พบหน้าลงบนโต๊ะ แล้วโบกมือ "อย่าพูดถึงมันเลย วุ่นวายใจเปล่าๆ"

"เป็นอะไรไปล่ะ" หวงหฺวูหฺวูนั่งลงตรงที่นั่งตรงข้ามเหมียวเหมียว ถามด้วยความประหลาดใจ

เหมียวเหมียวโบกมือให้ "ไปทำงานของเธอเร็วๆ เข้าเถอะ อย่ามาเม้าท์มอยอยู่ตรงนี้เลย"

ตอนนี้เป็นเวลาที่ถูกค่าเยอะที่สุด ธุรกิจร้านบะหมี่นี้ขายดิบขายดี บริเวณร้านไม่ใหญ่นัก ทั้งร้านมีพนักงานอยู่สามคน หนึ่งในนั้นคือหวงหฺวูหฺวูพนักงานพาร์ตไทม์ที่ยังเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยละแวกนี้ รับผิดชอบจุดคิดเงิน เจ้าของร้านเองก็ทำหน้าที่เป็นพ่อครัวในตัว เด็กฝึกงานต้องช่วยงานคนอื่นๆ แล้วก็ต้องล้างชาม ทำความสะอาดร้าน ยุ่งเสียจนปลีกตัวออกมาไม่ได้ เหมียวเหมียวไม่ยอมให้หวงหฺวูหฺวูเม้าท์มอยการดำเนินงาน

"ได้ๆ เตียวกินข้าวแล้วอย่าเพิ่งไปก็แล้วกัน อยู่เล่าให้พวกเราฟังก่อนนะ ชื่อรถเป็นเรื่องดี ทำไมถึงวุ่นวายใจได้ล่ะ" หวงหฺวูหฺวูกำชับ แล้วรีบร้อนหันกลับไปเอาตัวเข้าสู่การต่อสู้

จู่ๆ เหมียวเหมียวก็คิดอะไรขึ้นได้ ทำท่ามือเออร์คัง* อยากดิงตัวเธอเอาไว้ "อ๊ะ ฉันทยังไม่ได้สั่งเลยนะ..." ถึงตอนนั้นก็หายไปเสียแล้ว หวงหฺวูหฺวูเดินไปจุดเมนูที่โต๊ะของลูกค้าคนอื่นแล้ว

"รับอะไรดีครับ" เสียงทุ้มต่ำของชายหนุ่มดังขึ้นเหนือศีรษะของเหมียวเหมียว

เหมียวเหมียวเงยหน้าขึ้น สายตาของเธอก็ถูกดวงตาดำขลับราวน้ำหมึกของอีกฝ่ายดิงตูดไป เธอถอนหายใจ พุบออยู่บนโต๊ะ "เหมือนเดิมแล้วกันคะ แก้วแก้ว"

* มือเออร์คัง เป็นหนึ่งในมิมิของชาวเน็ตจีน เป็นภาพของเออร์คังจากเรื่อง 'องค์หญิงกำมะลอ' ที่ยื่นมือออกไปด้วยท่าทางเกินจริง ชาวเน็ตจึงนำภาพมาใช้ข้อความเข้าไป

หानตั้งหยิบสมุดเล่มเล็กแล้วจดลงไป "หมาล่าไก่ฉีกราดข้าว ผีตเว่อร์ๆ เพิ่มไก่ด้วยໄໝ້ຍั้ครัับ"

"ໄໝ້ຍั้คะ"

หานตั้งพยักหน้า กำลังจะกลับไปห้องครัวแต่ก็ถูกเหมียวเหมียวเรียกตัวไว้ "เอ้อ แก่แกคะ"

หานตั้งหันกลับมาด้วยสีหน้าเรียบเฉย ขมวดคิ้วใส่เธอเล็กน้อย ทว่าเหมียวเหมียวมองออกว่าเขาหงายหลัง เหมียวเหมียวเกาใบหน้าด้วยความรู้สึกผิด "คือว่าคราวก่อนที่ปิดร้านไปวันหนึ่ง เกิดอะไรขึ้นหรือคะ"

"ไม่มีอะไรครัับ" หานตั้งส่ายหน้า

เหมียวเหมียวถูฝ่ามือไปมา เอ่ยด้วยความเกือเขิน "คือว่า...คราวก่อนฉันไม่ได้เตรียมตัว มีกลางวันวันนั้นฉันก็เลยหาอะไรกินพอถูไถ...หรือหรมี่วีแซตของฉัน คราวก่อนเธอมีสอบไม่ได้มาทำงานก็เลยไม่รู้ว่่าวันนั้นร้านปิดเธอเลยไม่ได้บอกฉันก่อน คือว่า...ต่อไปถ้าจะไม่เปิดร้านบอกฉันหน่อยໄໝ້ຍั้คะ"

หานตั้งเลิกคิ้ว "เบอร์มือถือครัับ"

"คะ?"

"เบอร์มือถือของคุณนะ" หานตั้งตอบอย่างรวบรัด

"อ้อๆ 135xxxxxxx จำໄໝ້ຍั้คะ จะเขียนไว้ในสมุดหรือเปล่า" เหมียวเหมียวถาม

"ไม่ต้องหรอก" หานตั้งส่ายหน้า "ผมจำได้"

"..." เหมียวเหมียวพยักหน้า มองหานตั้งที่มีท่าทีเฉยชาอันเป็นเอกลักษณ์เดินกลับไปยังห้องครัว

แปลกจัง ถ้าความจำดีขนาดนั้น...ทำไมถึงได้จด 'เหมือนเดิม' ลงไปในสมุดด้วยล่ะ...

"เฮ้อ...ในที่สุดก็จบเสียทีให้ตายเถอะ นี่ป้ายโม่งกว่าแล้ว เหมือนเหมือน เธอรอจนแทบจะหลับอยู่แล้วใช่หรือเปล่า" หวงหุหุหุทุบหลังทุบขา เดินกะเผลกกะเผลกมานั่งลงบนที่นั่งฝั่งตรงข้ามเหมือนเหมือน

เหมือนเหมือนโบกมือถือไปมา "เปล่าหรืออก แค่มือถือใกล้แบตฯ หมดนะ"

"พี่เหมือน! ได้ข่าวว่าพี่ซื้อรถมาใหม่นี้นะ! เมื่อไหร่จะพาพวกเราไปนั่งรถรับลมกันล่ะครับ!" เสียงใสกังวานของเจิ้งหลินเทียนซึ่งเป็นเด็กฝึกงานของหาดตั้งดังออกมาโดยที่เขาไม่ได้ออกมาจากครัวด้วยซ้ำ

เจิ้งหลินเทียนเพิ่งอายุสี่สิบปี เด็กกว่าหวงหุหุ เริ่มเรียนทำครัวกับหาดตั้งตั้งแต่อายุสิบแปด ได้ยินเขาคุยโม้ไว้ว่าหาดตั้งเป็นพ่อครัวฝีมือเยี่ยมยอด ฉะนั้นถึงได้มาเรียนกับหาดตั้ง แต่ว่าเหมือนเหมือนไม่ค่อยเข้าใจสักเท่าไร

เหมือนเหมือนตอบกลับไปเสียงดัง "ฉันไม่ได้เป็นคนซื้อ! นายออกมาฟังฉันอธิบายสิ!"

"เสียงก้องเกินไปนะ" เสียงของเธอเรียกเจิ้งหลินเทียนออกมาไม่ได้ แต่กลับเรียกหาดตั้งให้ออกมาจากห้องครัวได้

เขายืนมองอยู่ตรงโถงใหญ่ เอ่ยถามเหมือนเหมือนว่า "รถของคุณหรือ?"
เหมือนเหมือนเอียงศีรษะ "เอ่อ จะพูดยังไงดีล่ะคะ ก็เป็นของฉันนั่นแหละค่ะ"

เจิ้งหลินเทียนเก็บข้าวของเรียบร้อยแล้ววิ่ง 'ตึงตึง' ออกมา "เดี่ยวๆๆ ผมมาแล้ว ไม่มีลูกค้าแล้วใช่ไหม รีบพูดเร็วเข้า" เอ่ยไปก็เอาตัวเบียดเข้ามาอยู่ข้างๆ หวงหุหุหุ ทำท่าตั้งใจเรียนเหมือนนักเรียน หลูซิ่นเตรียมฟังการบรรยายของเหมือนเหมือน

เหมือนเหมือนหน้าเฉือนไปหมด เธอมองหาดตั้งที่ปกติแล้วจะไม่ได้สนใจเรื่องอะไรเป็นพิเศษกำลังย้ายเก้าอี้มานั่งอยู่อีกฝั่งอย่างกับเตรียมตัวสังเกตการณ์ก็รู้สึกสนใจเป็นที่สุด "เอ่อ...เรื่องนี้แปลกมากเชียวล่ะ คือว่า..."

ทุกคนที่อยู่ตรงนี้ต่างก็รู้ว่าเหมียวเหมียวเป็นนักวาดการ์ตูน แต่ไม่รู้ว่าเธอวาดอะไร เหมียวเหมียวเล่าตัดทอนเรื่องนี้ประมาณหนึ่ง แล้วเอ่ยว่า "เรื่องก็เป็นแบบนี้แหละค่ะ ตอนนี้นัดฉันปวดหัวจะตายอยู่แล้ว"

"ตายจริง...เพอร์รารีเลยเธอ" หวงหรรุหุตุ้นเต้นตาโตอ้าปากค้าง

"ที่เหมียว ต่อให้พี่จับสลากก็คงไม่มีทางได้รถยนต์หรอก เศรษฐีคนไหนนะที่ใจกว้างขนาดนี้!"

เหมียวเหมียวกลัดกลุ้ม "แต่...นี่ไม่ใช่รถที่ฉันหาเงินซื้อมาเอง ยังไงก็รู้สึกว่าจะไม่ใช่ของตัวเองอยู่ดี ละอายใจมาก ๆ พวกเธอว่าควรทำยังไงดี"

ความตั้งใจเดิมเหมียวเหมียวอยากถามความเห็นของเพื่อนที่ค่อนข้างสนิทกันอย่างหวงหรรุหุกับเจิ้งหลินเทียน คิดไม่ถึงว่าทั้งสองจะตอบกลับมามีด้วยสีหน้าประหลาดใจ "จะทำยังไงได้ เขาให้เธอแล้วก็ต้องรับเอาไว้สิ! รับเอาไว้เลยใจ"

เหมียวเหมียวได้ฟังก็ว่าวุ่นใจ

กลับเป็นคนที่ไม่สนิทด้วยและคอยฟังอยู่โดยไม่พูดอะไรอย่างหานตั้งเอ่ยขึ้นกะทันหันว่า "หาเงินแล้วคืนค่ารถกลับไป ตัดความสัมพันธ์ก็เท่ากับซื้อเองแล้ว"

พอเหมียวเหมียวได้ฟังก็ดวงตาเป็นประกาย พยักหน้าอย่างเอาเป็นเอาตาย อยากพุ่งตัวเข้ากอดขานตั้งใจแทบขาด "ใช่แล้วๆ เอาตามนี้แหละ!"

เหมียวเหมียวตัดสินใจถามความเห็นของหานตั้ง "แล้วจะหาเงินยังไงล่ะ"

หานตั้งเคลื่อนไหวสายตาคงที่มายังใบหน้าของเหมียวเหมียว แล้วมองไปทางอื่นอีกครั้งอย่างเชื่องช้า "ตอนนี้คุณหาเงินได้หรือเปล่า"

"...หาได้ไม่เร็วขนาดนั้นหรอกค่ะ ไหนจะต้องเก็บเงินไว้ซื้อห้องอีก เงินค่ารถเป็นค่าใช้จ่ายเหนือความคาดหมายที่โผล่เข้ามา" เหมียวเหมียวกลัดกลุ้มเสียจนขมวดคิ้วแน่น

หานตั้งกะพริบตา ใคร่ครวญอยู่สักครู่ก่อนเอ่ยถาม "คุณมีใบขับขี่"

หรือเปล่า"

"มีสิ ไม่งั้นเมื่อไหร่จะขับมาจอดที่นี่ได้ยังไงล่ะคะ"

"มีเวลาว่างจากงานเยอะหรือเปล่า"

"ก็มิ...บ้างนะคะ" เหมียวเหมียวแยกนิ้วมือคำนวณเวลาของตัวเอง
สุดท้ายก็ยิ้มด้วยความเขินอาย "ส่วนมากแล้วฉันก็จะอยู่นะคะ"

"ถ้าฉันก็ให้รถคันนี้แสดงความสามารถของมันสิ" หานตั้งหลุบตาลง
หวงหุหุกับเจิ้งหลินเทียนที่อยู่อีกด้านหนึ่งฟังด้วยความตกตะลึง
หลังจากได้ยินประโยคสุดท้ายของหานตั้งแล้ว หวงหุหุก็ยกมือขึ้นทันที
เธอนึกอะไรขึ้นได้กะทันหัน "ใช่แล้ว! เหมียวเหมียว เธอไปขับรถก็ได้นี่นา!"

"หืม?"

"แอพย เรียกรถไป! ตอนนี้นำกำลังฮิตเลยนะ! แถมยังหาเงินง่าย เธอมี
ใบขับขี่ แล้วก็ไม่ใช่งานเสียหายอะไร เธอไม่เคยประสบอุบัติเหตุซ้ำมัยละ
ไปเป็นคนขับในแอพย เรียกรถได้อยู่แล้ว!" หวงหุหุเห่ด้วยความตื่นเต้น
เหมียวเหมียวยิ่งฟังดวงตาก็ยิ่งเบิกกว้างขึ้นเรื่อยๆ ดวงตาเปี่ยมด้วยความ
ความสุข "ใช่แล้ว ทำไมฉันถึงคิดไม่ออกนะ ฉันเอาเวลาว่างทั้งหมดไปขับรถ
ได้นี่นา! ยอดไปเลย! เก้าแก่คะ หุหุหุ ทั้งสองคนหลักแหลมกันจังเลย!"

"..." เจิ้งหลินเทียนมองพวกเขาอย่างเสียอารมณ์

ทำไมเขาถึงได้รู้สึกอยู่เรื่อยๆว่ามีอะไรบางอย่างไม่ถูกต้อง

หลังจากขับรถให้แอพย เรียกรถได้หนึ่งเดือน เหมียวเหมียวก็พบว่า
ชีวิตของเธอมีสมาธิขึ้นมาก

"ระยะนี้ฉันเป็นคนขับรถอยู่ค่ะ โปรดเรียกฉันว่า 'คนขับเหมียว' นะคะ
แต่ถ้าผู้โดยสารรายงานฉันเยอะเลยล่ะคะ ก็ฉันไม่ได้ขับรถนานแล้วนี่นา
ต้องใช้เวลามากๆ หน่อย แล้วก็...หักเงินฉันไปเยอะเลย หักคะแนนไป
หลายแต้มด้วย นำโมโหจัง!" เหมียวเหมียวสเก็ตซ์รูปปลางหันไปพูดกับ

คนดูไลฟ์ "มีคุณป้าคนหนึ่งถึงกับถามฉันต่อหน้าเลยว่าไม่มีใบขับขีไฉม้าย เธอบอกให้ฉันรีบไปมอบตัวกับตำรวจจราจรพร้อมเธอ ฉันเอาใบขับขีออกมาเธอก็ไม่ยอมเชื่อ ตื่นตระหนกอย่างกับฉันซื้อใบขับขีมา จะโทรไปหาตำรวจให้ได้ น่าโมโหหนัก!"

ที่ว่าเหล่าคนดูไม่ได้เห็นใจเธอ มีคอมเมนต์อย่าง 'วะชะฮ่า' 'ฮ่าๆ' '55555' เลื่อนผ่านหน้าจอไปด้วยความเร็วสูง

เหมียวเหมียวเหลือบมองหน้าจอ ดวงตาที่อยู่หลังแว่นตากอบสีด้าเต็มไปด้วยความเคียดแค้น "ถึงฉันจะปิดแอปเฟิร์กต์ของขวัญไปแล้ว แต่ก็เห็นว่าเพื่อนๆ หลายคนยังส่งรถมาให้อยู่ ตอนนี้อันเห็นรถก็แทบจะอาเจียนออกมาอยู่แล้ว"

จู่ๆ เสี่ยวทุก็กระโดดขึ้นมาบนโต๊ะ เหยียบลงบนกระดานอิเล็กทรอนิกส์ของเหมียวเหมียว เธอรีบอุ้มมันขึ้นมา "อ๊วย แม่เอ๊ย นี่เป็นอันที่สามแล้วนะ ถ้าแกทำพังอีกฉันก็ไม่มีเงินซื้ออันที่สี่หรอกนะ"

พูดถึงเรื่องเงินขึ้นมา เธอก็หันไปพูดกับคนดูอีกครั้ง "เฮ้อ แปลกจริงๆ ทำไมฉันขับรถหาเงินเพิ่มแล้ว แต่เงินเก็บของฉันแทบจะไม่เพิ่มขึ้นเลยละ" "เหมียว..." เสี่ยวทุส่งเสียงร้องเบาๆ

"ประธานฟาง ให้ผมหาคนไปส่งคุณเถอะนะครับ" เงินตัวสอบถามฟางไหลหยางอยู่ข้างหลัง

ฟางไหลหยางยื่นมือออกมาทำสัญญาณให้เขาเงียบเสียง "ไม่ต้องหรืออกแค่ฝนตกก็ยุ่งยากแล้ว ผมเรียกรถเองก็แล้วกัน"

เงินตัวมองดูถนนข้างนอกโรงแรม ตอนนี้เป็นเวลากินข้าวพอดี รถแท็กซี่ต่างกำลังเปลี่ยนกะ รถติดอย่างหนัก ซ้ายฝั่งฝนตกอีก แท็กซี่กำลังเป็นที่ต้องการ เรียกให้จอดรับไม่ได้สักคันเลย

ฟางไหลหยางเองก็เห็นปัญหานี้แล้วเช่นกัน จึงถอนหายใจออกมา

"ช่างเถอะ เเพ็งตี๋มเปียร์ไปทั้งๆ ที่ห้องว่างอยู่จะระคายเคืองกระเพาะ
มากเกินไป ร้านอาหารกินให้อิ่มก่อนดีกว่านะ"

เดินตัวพุกหน้า ชั้นล่างของโรงแรมมีร้านอาหารญี่ปุ่นอยู่ที่ทางออก
อีกด้าน เดินตัวพุกฟางไหลหยางเดินไปยังทางออกนั้น

ตอนบ่ายมีหุ่นส่วนทางธุรกิจเชิญฟางไหลหยางมาร้องคาราโอเกะ
ฟางไหลหยางปฏิเสธไม่ได้จึงต้องมา ผลก็คือถูกกรอกเปียร์เข้าปากไปหลายแก้ว
ในกระเพาะฟางไหลหยางตอนนี้เต็มเปี่ยมด้วยความร้อน และตัวเขาเองก็
เมารถง่ายด้วย ซินกับการขับรถเองมาตลอด ทั้งคู่ตี๋มเปียร์เข้าไปทำให้
ไม่สามารถขับรถได้ การสังสรรค์กันแบบนี้ไม่ได้ทำให้เขามีความสุขจริงๆ

ในร้านอาหารญี่ปุ่นมีคนไม่มากนัก คงเป็นเพราะว่าเปิดอยู่ในโรงแรม
ห้าดาวจึงมีราคาแพง ฟางไหลหยางหาที่นั่งริมหน้าต่างแล้วนั่งลง

เดินตัวเห็นฟางไหลหยางไม่เอื่อยอะไรก็สั่งอาหารตามไปอีกฝ่ายขึ้นขอบ
เมื่อทั้งสองพบหน้ากันนอกเวลางานก็พลันไม่มีเรื่องให้พูดคุยกัน

เดินตัวไม่ยากให้เจ้านายมองเขาเหมือนจะเขมือบเข้าไปอยู่ตลอด
จึงยกมุมปากขึ้นด้วยความประดักประเดิด มองไปรอบๆ หาหัวข้อสนทนา
แล้วชี้ไปยังลูกค้าโต๊ะด้านหลังเขา "คุณดูผู้หญิงคนนั้นสิครับ มากินอาหารญี่ปุ่น
คนเดียวซะด้วย กินข้าวอยู่ยังจะสวมหมวกไว้อีก"

หัวข้อสนทนาของเขาทำให้ฟางไหลหยางรู้สึกกระอักกระอ่วนเป็นที่สุด
เขากลอกตา จากนั้นจึงหันไปมอง

ภายในร้านอาหารที่มีแสงอบอุ่น เธอนั่งอยู่ตรงโต๊ะสำหรับสองคน
ที่มุมร้าน หันข้างให้กับเขาทั้งสอง เป็นหญิงสาวที่สวมแว่นตากรอบ
สีดำหนา สวมหมวกเบสบอลใบหนึ่ง ปล่อยผม สวมสเว็ตเตอร์ปักบุยสีชมพู
บนโต๊ะมีอาหารวางอยู่ห้าหกอย่าง มีทั้งซาซิมิ ซูชิ ราเม็ง ปริมาณอาหาร
ที่กินพอๆ กับผู้ชายตัวใหญ่ๆ อย่างฟางไหลหยางกับเดินตัวทั้งสองคน ตอนนั้น
หญิงสาวคนนั้นกำลังก้มหน้าลงคืบซูชิชิ้นหนึ่งเข้าปาก สีหน้าอึมเอมใจ

มุมที่เธอนั่งแสงไฟพวมุกขมัว ผมยาวของหญิงสาวปิดใบหน้าด้านข้างของเธอเอาไว้ ในตอนแรกเงินตัวมองไม่ออกว่าเธอคือเหมียวไก่ฉีกที่มีชื่อบนบัตรประชาชนว่าเหมียวเหมียว

คุณเหมียวไก่ฉีกของพวกเราสอบถามชาวเน็ตด้วยสีหน้ากัลลั๊กมึนในไลฟ์ครั้งก่อนว่าทำไมเงินเก็บของเธอถึงได้ไม่เพิ่มขึ้นเลย จากนั้นก็เหมือนจะตระหนกไม่ได้ ยังใช้เงินกินอาหารรสเลิศทุกวัน เมื่อวานเธอได้ยินเพื่อนบอกว่าร้านอาหารญี่ปุ่นที่อยู่ในเครือของโรงแรมห้าดาวแห่งนี้รสชาติเหมือนต้นตำรับ คุณเหมียวไก่ฉีกก็ไม่อาจจะบังจืดใจอันตะกละตะกลามเอาไว้ได้พยายามรับส่งผู้โดยสารสืบทว่าคนสุดท้ายกำลัง จากนั้นก็ใช้คำว่า 'เลี้ยงฉลองให้ตัวเอง' กินดื่มอย่างเมามัน

"ราเม็งกระดูกหมูขามนี้อร่อยที่สุดตั้งแต่เคยกินมาเลย!" เหมียวเหมียวซาบซึ้งจนน้ำตาแทบอาบใบหน้า เธอนำภาพอาหารรสเลิศและราเม็งที่ถ่ายเอาไว้เมื่อครู่มาเขียนแคปชั่นแล้วอัปขึ้นเวปย่อว่า

'คืนนี้กินเจ้านี่ละ! ราเม็งรสเลิศ! หนึ่งในใจห้ำ!'

เหล่าแฟนคลับคอมเมนต์กันอย่างว่องไว รวมๆ แล้วได้ความว่า

'พวกเธอเห็นกันหรือเปล่าว่่าตั้งแต่ที่แมวเหมียวขั้บรถก็กินเยอะขึ้นมาก คิดดูแล้วก็น่ากลัวสุดๆ เลย!'

'แมวเหมียว แบบนี้เก็บเงินไม่ได้หรอกนะ แล้วยังจะเสียพวกเราไปด้วย'

'ฉันเคยกินร้านนี้! แพงเป็นบ้าเลย! แมวเหมียว วันนี้คุณรับส่งคนไปกี่รอบเนี่ย'

เหมียวเหมียวสุดเส้นราเม็งได้เส้นหนึ่ง เหลือบตามองมือถือสองสามครั้ง

แล้วก็วางลง ตั้งอกตั้งใจกินอาหารอย่างเดียว

"ประธานฟาง ชูชิมาแล้ว จะกินชูชิก่อนเลยหรือเปล่าครับ" เงินตัวเตื่อนฟางไหลหยาง

ฟางไหลหยางนิ้วหน้าจ้องมองหน้าจอมือถือ ผ่านไปนานถึงได้วางมือถือลง มองดูลูกค้าภายในร้านรอบหนึ่ง สายตายุติชะงักอยู่ที่คู่รักที่นั่งกระจัดกระจายกันไปแล้วหัวเราะเยาะตัวเอง ทั้งยังแอบตำหนิตัวเองว่าแปลกคน

เงินตัวกัดริมฝีปากด้วยความตึงเครียดแล้วถามเขาอีกรอบว่า "ประธานฟาง รับชูชิ...มั้ยครับ" รีบคืบไปขึ้นหนึ่งสิ ผมเองก็หิวเหมือนกันนะ!

ฟางไหลหยางพยักหน้า แต่ไม่ได้ขยับตะเกียบแต่อย่างใด ซ้ำยังเอ่ยถามเงินตัว "คราวก่อนที่ส่งมอบรถ คุณได้เจอตัวจริงของเธอหรือเปล่า"

"หืม?" เงินตัวไม่ได้ตอบในทันที นิ่งอึ้งอยู่นานสองนาน สมองถึงได้วนกลับมาเข้าใจว่าฟางไหลหยางถามเรื่องอะไร

เงินตัวตำหนิในใจว่าตอนนั้นใครกันที่ทำเมิน ทั้งยังแสดงออกว่าตัวเองไม่ได้สนใจ ขณะเดียวกันก็ตอบเขากลับไปอย่างนอบน้อม "ไม่ได้เจอครับ เป็นบรรณาธิการของลู่อู้อีวีฮินฮว่ามาทำเรื่องแทน"

"อืม" ฟางไหลหยางพยักหน้า ยกตะเกียบเอี่ยมมือเตรียมคืบชูชิ แต่มือนั้นกลับชะงักอยู่กลางอากาศ

เงินตัวกังวลใจ รอให้ฟางไหลหยางคืบขึ้นแรกไป ตัวเขาเองก็กระวีกระวาดเริ่มต้นกินตามที่ท่าของเจ้านาย

'กึก!' คิดไม่ถึงว่าฟางไหลหยางจะวางตะเกียบลงอีกครั้ง กำมือวางลงข้างๆ ตะเกียบ ถามเงินตัวด้วยความกัลลัถม์ "ผู้ช่วยเงิน แอปฯ เรียกกรดคืออะไร"

"..." หา?

เงินตัวจับต้นชนปลายไม่ถูก มองไปยังฟางไหลหยางด้วยความไม่เข้าใจ

ฟางไหลหยางเหลือบมองไปทางอื่น หยิบมือถือให้สัญญาณกับเขา "ช่างเถอะ ไม่ต้องอธิบายแล้ว เตียวผมดูเอง"

เงินตัวพยักหน้า จ้องมองซูชิอย่างมีความหวัง

พนักงานเสิร์ฟอาหารจานที่สอง ราเม็งกระตุกหมูร้อนระอุ

ชามนี้เงินตัวเป็นคนสั่งเอง เขาจ้องฟางไหลหยางตาปริบๆ ถามด้วยความระมัดระวัง "ประธานฟาง...ผม...กิน...ก่อน...นะครับ"

สายตาของฟางไหลหยางไม่ได้มองเขาสักนิด โบกมือให้เขากินไปก่อน เงินตัวจึงเหมือนยกภูเขาออกจากอก ฟุ้งตัวสู้อ้อมกอดของอาหารรสเลิศ

"ผู้ช่วยเงิน โหลดแอปฯ เรียกรถป๊าไปให้ผมหน่อย" ฟางไหลหยางดันมือถือไปตรงหน้าเงินตัว

"ฟรีด..." เงินตัวเกือบจะพ่นน้ำซุปรที่อยู่ในปากของเขาออกมา รีบร้อนคว้ากระดาษทิชชูออกมาเพื่อเช็ดหน้าจ่อมือถือให้สะอาด โชคยังดีที่ไม่ได้กระเด็นใส่จริงๆ

"ครับ?"

ฟางไหลหยางดันมือถือไปทางเงินตัวอีกครั้ง มอบหมายภารกิจให้เงินตัวด้วยสีหน้าจริงจัง "ผู้ช่วยเงิน ผมจะโหลดแอปฯ เรียกรถป๊า"

เงินตัวกะพริบตา หยิบมือถือขึ้นมาซำๆ ดาวันโหลดแอปพลิเคชันให้ฟางไหลหยางอย่างจนใจ "ประธานฟาง...คุณไม่รู้ว่าจะดาวันโหลดยังไงหรอครับ"

"ผมรู้"

"..." แล้วทำไมถึงให้ผมเป็นคนทำละ

"ผมจะกินข้าว" ฟางไหลหยางเอ่ยออกมาเต็มปากเต็มคำ จากนั้นก็คีบซูชิมาวางตรงหน้า ข้าวหน้าปลาไหลซึ่งเป็นจานหลักของเขามาเสิร์ฟแล้ว นับว่าอารมณ์ของฟางไหลหยางดีขึ้นประมาณหนึ่ง ไค้งมุ่มปากขึ้น เอ่ยเสนอแนะ "เชื่อมั๊ยซูชิแอปฯ กับบัญญัติอาลิเพย์* ให้ผมด้วยนะ ต้องการลายนี้มือถือกับ

* อาลิเพย์ คือแอปพลิเคชันระบุตำแหน่งรถยนต์นิยมในประเทศจีน

รหัสผ่านค้อยบอกผม"

"..." เงินตัวจัดการธุระให้เจ้านายด้วยใบหน้าเศร้าใจ

เมื่อจัดการเรียบร้อยแล้ว ในที่สุดเงินตัวก็ได้กินข้าวอย่างสบายใจ เสียที หลังจากกระเพาะอันว่างเปล่ารู้สึกสงบสุข เขาจึงถามฟางไหลหยางว่า "ประธานฟางครับ คินนี่คุณจะเรียกรถกลับบ้านด้วยแอฟ พ๊าปาเหอครับ"

"ใช่แล้ว" ฟางไหลหยางพยักหน้า "อยากลองดูหน่อยนะ"

"ทำไม...จู่ๆ ถึงได้อยากลองนั่งล่ะครับ" เงินตัวเอ่ยถามแกมหัวเราะ

ฟางไหลหยางหลุบม่านตาลง หัวเราะเบาๆ พลังเอ่ย "อยู่ดีๆ ก็นึกสนุกขึ้นมาอะ"

"ในที่สุด...ก็กินเสร็จสักที..." ผลของการไม่ทันได้ระวังสั่งมาเยอะกินไปก็คือเหมียวเหมียวกินช้าลงเรื่อยๆ กินจนสุดท้ายเพราะราคาอาหารแพงจนจะเอาเงินนับบั๊งบังคับให้เธอียดอาหารเข้าปาก เวลานี้อาหารรสเลิศได้กลายเป็นยาพิษเรียบร้อยแล้ว

เหมียวเหมียวกุมท้อง สูดลมหายใจเข้าลึก นั่งพิงอยู่กับเบาะนั่งอย่างกับวิงมาแล้วแปดร้อยเมตร เร็วแรงในร่างกายถูกดึงออกมาจนหมด

"อ๊วย...รีบกลับบ้านเถอะเนอะ" เหมียวเหมียวบ่นพึมพำ "อิมจะตายก็ต้องกลับไปตายที่บ้าน"

เธอลุกขึ้นยืน รู้สึกสบายท้องขึ้นเล็กน้อย จากนั้นก็เปิดแอฟฯ เรียกรถ ป๊าปาในมือถือ เตรียมตัวเริ่มทำงานเป็นคนขับรถหญิง

"พนักงาน คิดเงินด้วยค่ะ" เธอขวักมือเรียกเป็นสัญญาณ

พนักงานที่รออยู่ไม่ไกลนักก้าวเข้ามาหาเหมียวเหมียว เหมียวเหมียวก้มหน้าหากกระเป๋าตังค์ เมื่อหาเจอแล้วเงยหน้าขึ้นก็พบว่าถูกลูกค้าโต๊ะเยื้องๆ กันด้านหน้าเธอชิงตัดหน้าจ่ายเงินไปก่อน เป็นผู้ขายรูปหล่อสูงใหญ่สองคนเสียด้วย

เหมียวเหมียวยืนรอกอยู่สักครู่ รอให้ลูกค้าทั้งสองคิดเงินเสร็จเรียบร้อย พนักงานถึงได้เริ่มคิดเงินที่โต๊ะเธอ

"ทั้งหมดสี่ร้อยสิบเอ็ดหยวน รับมาพอดีนะครับ ขอขอบคุณที่มาอุดหนุน โอกาสหน้าเชิญใหม่นะครับ"

เหมียวเหมียวป้องกระเป๋าดังค์เอาไว้พลางเดินออกมาจากร้าน

แพงจ้งเลย...เหมียวเหมียวจ่ายเงินเสร็จแล้วถึงได้เริ่มเสียดายเงินขึ้นมา

วันนี้ขับรถฟรีไปตั้งหลายรอบ กินข้าวมือเดียวก็ใช้หมดแล้ว ทำไมเธอไม่ซื้อพวกเครื่องสำอาง เสื้อผ้า หรือกระเป๋ามาให้เยอะๆ หนอยนะ จ่ายเงินก่อนนี้ไปกับของกินจนหมด 'ไม่ได้เรื่องเลย! เวลาไม่มีกินก็กินแบบยัดทะนาน เวลาไม่มีของกินก็แย่งอาหารของเสี่ยวทุ่มากิน ดูชีวิตอันสดใสของฉันทสิ! หี!

เหมียวเหมียวตกอยู่ที่ท่ามกลางการประณามตัวเอง

'ตึงๆ...' มือถือของเธอสั่นสองครั้ง พอเหมียวเหมียวเอาขึ้นมาดูก็เห็นว่าแอฟฯ เรียกรถไปมาให้เธอไปส่งผู้โดยสารคนหนึ่ง อยู่ห่างกับเธอ... สิบเมตร?

"ประธานฟาง ดูลิครับ มันจัตรถให้เองเลย แบ่งตามระยะทาง ดูลิครับ เเท่านี้ก็จัตรถให้เราแล้ว ดูลิวาคคนขับอยู่ที่ไหน หา?" เฉินตัวหั้นหน้าจอนตอนการทำงานของแอฟพลีเคชั่นให้ฟางไหลหยางฟ้ง สดท้ายเมื่อดูที่หน้าจอก็ตกตะลึง

"มีอะไรเธอ" ฟางไหลหยางขยับเข้ามาใกล้

"ดูลิครับ...คนขับรถอยู่...ข้างๆ เเรานี่เอง..." เฉินตัวหั้นหน้าจอนไปให้ฟางไหลหยางดู ส่วนตัวเองก็มองดูรอบๆ

เพราะตอนนี้ฝนยังตกอยู่ ถึงจะไม่หนักมาก แต่คนที่ไม่ได้อยากเดินตากฝนไปที่ป้ายรถเมล์หรือสถานีรถไฟฟ้าใต้ดินก็มีอยู่ ตอนนี้มีคนยืนออกันอยู่ที่หน้าโรงแรมไม่น้อย อย่างน้อยก็สิบกว่าคน สายตาของเงินตัว่มงตรง

ไปยังชายรูปร่างอ้วนเตี้ย ผิวคล้ำ น่าจะทำงานใช้แรง มองดูแล้วก็คิดว่า น่าจะเป็นคนขับรถ

"ใช่คนนั้นหรือเปล่าครับ" เงินตัวชี้ชายคนนั้นให้ฟางไหลหยางดู ฟางไหลหยางหันไปดูแวบหนึ่งก็เคลื่อนสายตากลับมา "อย่าคิดมั่วซั่วสิ คนขับเป็นผู้หญิง ชื่อเหมียวเหมียว"

"หา? เหมียวเหมียว?" เมื่อครู่เงินตัวไม่ได้ดูข้อมูลของคนขับให้ดี พอได้ยินชื่อนี้ขึ้นมาตอนนี้ หลังจากครุ่นคิดอยู่สักครู่ก็รู้สึกว่่าฟังดูคุ้นหู ไม่น้อย

"ผมขอถ่ายรูปหน่อยสิครับ" ครั้นเงินตัวได้เห็นรูปโปรไฟล์รวมถึงรุ่นรถ และป้ายทะเบียนก็นั่งอึ้งอยู่พักหนึ่ง

รถคันนี้เป็นคันเดียวกับที่ไปทำเรื่องให้ไม่ใช่หรือ?! แล้วคนขับก็เป็น คุณเหมียวไก่ฉีกคนนั้นด้วย! นี่เธอถึงขนาดเอาน้ำจิตน้ำใจของประธานฟาง มาหาเงินเลยหรือ

เงินตัวอยู่ในความสับสนอันน่าหวาดกลัว...เขาจะบอกประธานฟาง ดีหรือเปล่า ถ้าบอกไปแล้วประธานฟางเกิดไม่สบอารมณ์ขึ้นมา เขาอาจจะ ถูกหักเงินเดือนก็ได้ แต่พอคิดว่าจะปิดเอาไว้ก่อนก็นึกไปถึงว่าถ้าเกิดความลับ แดกขึ้นมา ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็คงจะถูกหักเงินเดือนอีกเช่นกัน

ทว่าถ้าปิดไปได้หนึ่งเดือน ก็จะได้เงินเดือนมาหนึ่งเดือน เงินตัว จึงตัดสินใจว่าจะทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น

"คนขับผู้หญิง หายากนะเนี่ย ฮ่าๆ!" เงินตัวหัวเราะแก๊ก้อ จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว สุดท้ายก็ขมวดคิ้ว "ทำไมถึงได้คะแนนน้อยอย่างนี้ละ แค สามดาวเอง..."

เงินตัวอดที่จะสงสัยไม่ได้ว่ามาตรฐานการบริการของคุณเหมียวไก่ฉีก ต่ำจริงๆ หรือเปล่า

ฟางไหลหยางกลับไม่ได้คิดอย่างนั้น พยักหน้าอย่างสงบ "อ้อ อย่างนั้น

เองเหรอ"

เงินตัวไม่รู้ว่าจะบอเขาดีหรือเปล่า การเปลี่ยนคนขับใหม่ดูจะเข้าท่ากว่า ทว่าในใจก็มีความเห็นแก่ตัวอยู่นิดหน่อย อยากรจะเห็นภาพที่ทั้งสองคนได้เจอหน้ากัน

"เฮ้! ทำไมห่างออกไปไกลกว่าเดิมแล้วละ" เงินตัวจ้องมองระยะห่างของคนขับรถด้วยความงุนงง "รีบโทรไปถามเลยสิครับ โทรไปตามเบอร์โทรศัพท์ในข้อมูลนั่นเลย"

ฟางไหลหยางทำตามนั้น เดี่ยวเดียวอีกฝ่ายก็รับสาย เสียงของหญิงสาวช่างน่าฟังและมีชีวิตชีวา ฟางไหลหยางได้ฟังก็รู้สึกกระชุ่มกระชวย

"สวัสดิ์ค่ะ พวกคุณอยู่หน้าประตูใหญ่โรงแรมโรสไฮ้หรือเปล่าคะ" อีกฝ่ายคงจะเป็นเด็กสาว น้ำเสียงดูคล่องแคล่วเชียว "ตอนนี้ฉันกำลังไปที่ลานจอดรถรอเดี๋ยวนะคะ"

"ครับ" ฟางไหลหยางตอบรับแล้ววางสาย

ฟางไหลหยางพยักหน้าให้เงินตัว "อีกเดี๋ยวก็มาแล้วละ"

ผ่านไปสองนาที่รถโพล์สวาเกนสีขาวยี่สิบกว่าคันหนึ่งก็ปรากฏขึ้นหน้าโรงแรม ไฟหน้าทั้งสองข้างถูกเปิด เสียงแตรดังขึ้นสองครั้ง 'ปิ่นๆ'

ฟางไหลหยางจอดจ้องอยู่ที่ป้ายทะเบียนรถ เปรียบเทียบกับรูปในมือถือซึ่งไปยังรถคันนั้นพลงเอยกับเงินตัว "คันนี้เหรอ"

เงินตัวไม่ได้ดูเทียบอะไรก็พยักหน้า ป้ายทะเบียนนี้เขาเป็นคนช่วยเลือกมาเอง เขาจำได้อย่างแม่นยำ ไม่จำเป็นต้องดูให้แน่ใจอีกหรอก

"ฉันผมไปก่อนนะ คุณหาทางกลับบ้านเองก็แล้วกัน" ฟางไหลหยางเอยกับเงินตัวอย่างไร้เยื่อใย เปิดประตูได้ก็ขึ้นไปนั่งบนรถ

เดิมทีเงินตัวอยากติดรถไปด้วย แต่ถูกฟางไหลหยางปิดทางอย่างนี้แล้วก็ไม่มีทางเลือกอื่น หยิบมือถือขึ้นมาเรียกกรดยับใบหน้าเศร้าสร้อย

เจ้านายใจจัดใจดำเกินไปแล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะเงินเดือนสูง เขาก็อยาก

ลาออกอยู่เหมือนกัน

"รูปหล่อ* ไปไหนเธอคะ" ครั้นฟางไหลหยางขึ้นมานรถก็ได้ยินเสียงไฟระระของหญิงสาวเอ่ยกับเขาอย่างเป็นมิตร

เสียงนี้ฟังคุ้นหูอยู่เหมือนกัน รู้สึกเหมือนเคยได้ยินที่ไหนมาก่อน

"เคหาสน์เฟิงเฉิงครับ" ฟางไหลหยางพูดที่อยู่จบกี้หลังตึกพักผ่อนั่งฟังกับเบาหลัง

แต่ดูเหมือนว่าคนขับสาวคนนี้จะไม่ใช่คนเรียบร้อยสักเท่าไร เธอพูดคุยเล่นกับฟางไหลหยางไม่หยุดหย่อน ปริมาณแอลกอฮอล์ในตัวฟางไหลหยางยังไม่หมด เขาเวียนหัวจะแยะอยู่แล้ว แต่เขาไม่ยอมมีเรื่องกับคนแปลกหน้าจึงตอบรับคำพูดของเธอเป็นอย่างดี คุยตอบโต้กันไปมาสักพักฟางไหลหยางก็พบว่าผู้หญิงคนนี้ น่าสนใจทีเดียวเลย

แสงไฟในรถมุกมัว มองหน้าของคนขับรถสาวได้ไม่ชัดนัก ทว่าฟางไหลหยางอาศัยไฟหน้ารถส่องตรงกันข้ามจึงเห็นว่าคนขับสวมหมวกเบสบอลกับสเว็ตเตอร์ตัวยาวสีชมพู ด้วยการแต่งตัวที่คุ้นตา ฟางไหลหยางก็นึกออกทันทีว่าหญิงสาวคนนี้เป็นคนเดียวกับหญิงแกร่งที่กินอาหารเท่าผู้ชายตัวโตๆ ในร้านอาหารญี่ปุ่น

"รูปหล่อ ฉันเห็นว่าวันนี้คุณเฟิงจะกินมื้อเย็นที่ร้านอาหารญี่ปุ่นเหมือนกันนี่นา คุณจ่ายเงินก่อนฉัน ฮ่าๆ พวกเรานี่ดวงสมพงศ์กันจริงเลยนะคะ" ฟางไหลหยางกำลังคิดอย่างนั้นอยู่ คนขับสาวก็พูดออกมาเสียง

"ครับ" ฟางไหลหยางตอบรับ "คุณมากินคนเดียวหรือครับ"

"ใช่ค่ะ" เหมือนจะเหมือนคนขับรถสาวพูดแกมหัวเราะโดยไม่เขินอายเลยสักนิด "กินอาหารเยอะแยะคนเดียวเลย ตอนนี้อิ่มจะตายแล้วค่ะ ถ้าฝนไม่ตกก็อยากจะเดินกลับบ้านย่อยอาหารสักหน่อย"

"บ้านคุณอยู่แถวนี้หรือครับ" ฟางไหลหยางเอ่ยตามน้ำไป

* รูปหล่อ (帅哥) สำหรับประเทศจีนในสถานบริการบางแห่ง เช่น ร้านตัดผม หรือบางสถานการณณ์ การเรียกผู้ชายว่า 'รูปหล่อ' ไม่ได้มีเจตนาในการล่วงเกิน แต่เป็นการให้เกียรติ สร้างภาพลักษณ์และความสัมพันธ์อันดีต่อกัน หรือแม้กระทั่งสร้างความมั่นใจให้ผู้ฟัง

"ไม่ใกล้หรือคะ ฮ่าๆ แต่ว่าต้องผ่านเคหาสน์เฟิงเฉิงอยู่แล้วนะคะ"
เหมี่ยวเหมี่ยวเอ่ยแถมหัวเราะ

ฟางไหลหยางเอ่ย "ครับ" เป็นการตอบรับ

ภายในรถเจียงบังนอยู่สักครู่ รถก็จอดรอไฟเขียวอยู่หน้าสี่แยก
เหมี่ยวเหมี่ยวอดทนกับบรรยากาศที่อึดอัดจนไม่ไหว พยายาม
คึกคักขึ้นมา "คุณอยู่ที่เคหาสน์เฟิงเฉิงหรือคะ จะต้องเป็นเก้าอี้ใหญ่
แน่ๆ เลย"

"..." ฟางไหลหยางไม่รู้จะตอบทสนทนอย่างไร

"คราวก่อนฉันไปส่งคุณป่าคนหนึ่งที่เคหาสน์เฟิงเฉิง ตอนนั้นฉันเพิ่งจะ
ได้รถคันนี้มา ไม่ได้ขับรถมาหลายปีแล้วก็เลยขับได้ไม่ค่อยดีเท่าไร คุณป่า
คนนั้นกระตือรือร้นมากเลย คอยเกลี้ยกล่อมให้ฉันไปมอบตัวกับตำรวจจราจร
บอกว่าฉันต้องไม่มีใบขับขี่แน่ๆ ไม่ว่าฉันจะอธิบายยังไงก็ไร้ประโยชน์ ฮ่าๆ
แต่สุดท้ายก็อธิบายจนกระจ่างนะคะ เธอเกรงใจก็เลยให้ฉันห้าดาว"
เหมี่ยวเหมี่ยวบรรยายเรื่องราวหน้าตาของตัวเองอย่างเปลิดเพลิน

ฟางไหลหยางได้ยินก็รู้สึกสนใจ แต่ว่าทำไมเขาถึงได้คุ้นหูกับเรื่องนี้
อย่างนี้ล่ะ

อย่างกับว่า...

ในไลฟ์ครั้งก่อน นักวาดการ์ตูนเรื่องฮิตในอินเทอร์เน็ตที่พอจะมี
ชื่อเสียงอยู่บ้างพูดถึงเรื่องนี้พอดี

ฟางไหลหยางมีลางสังหรณ์ เขานั่งตัวตรง ไม่ได้มีความคิดจะหลับตา
พักผ่อนอีกต่อไป ใจเต้นรัวเร็วตึกตักๆ

ถ้า... ถ้าผู้หญิงคนนี้เป็นเหมี่ยวไก่ฉีกจริง ๆ ละ...

สมองของฟางไหลหยางตั้งสมมติฐานเอาไว้อย่างเลื่อนลอย เขายับยั้งตัว
ซ้ำๆ เปลี่ยนนิริยาบทหามุมที่ดีที่สุดที่จะเห็นหน้าตรงของคนขับได้

แขนทั้งสองข้างของเหมี่ยวเหมี่ยวควบคุมพวงมาลัยเอาไว้ เธอหักเลี้ยว

เป็นวงกว้าง ถนนไม่ได้กว้างนัก ความจริงแล้วก็ไม่ควรจะตีโค้งกว้างขนาดนี้
 ตัวของฟางไหลหยางโงนงเนน ใช้ทั้งสองมือยันประตูรถเอาไว้ตัวถึงได้
 ไม่กระแทกไปที่ด้านข้าง โงนงเนนได้ครั้งหนึ่งสมองก็ปลันสัดขึ้นขึ้น

คิดอะไรอยู่นะ ต่อให้คุณขับในแอพพ เรียกรถคือเหมียวไก่นึก
 นักวาดการ์ตูนที่เมื่อชั่วโมงก่อนเพิ่งจะอัปเดตอาหารรสเลิศบนเวปบ์
 อย่างมีความสุข แล้วยังงี้ล่ะ ก็แค่ได้รู้ว่าคนคนนี้น่าตาเป็นอย่างไรก็
 เท่านั้น เป็นเรื่องที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับชีวิตเลย ไม่จำเป็นต้องใส่ใจสักนิด

หลังเตือนตัวเองอย่างนั้น ฟางไหลหยางก็สงบจิตใจลง หลับตา
 พักผ่อนต่อ

ทว่าทักษะของคนขับรถผู้หญิงคนนี้เป็นเหมือนที่เธอพูดไว้จริงๆ แะ
 เอามากๆ เลยล่ะ

หลังหน้าผากฟางไหลหยางกระแทกกับประตูรถเป็นครั้งที่สิบ เขาก็
 ล้มเลิกการพักผ่อน ดวงตาทั้งสองข้างว่างเปล่าจ้องอยู่ที่นอกหน้าต่าง
 เหม่อลอยไปกับไฟถนนที่วูบวาววนไปเรื่อยๆ ไม่หยุด อย่างไม่รู้ต้องทำจิตใจ
 ให้ว่าง เพราะว่า...ฟางไหลหยางพบว่าเขาเมารถเข้าแล้ว

ตอนจอดก็ไกลไปข้างหน้า ออกตัวก็กระตุกสามครั้ง ถ้าตอนนี้ต้อง
 ให้คะแนนทักษะการขับรถของเธอคนนี้ เขาก็ให้คะแนนเธอได้แล้ว

ทุกครั้งที่เจอสีแยกไฟแดง ตอนหยุดรถ คนขับผู้นำรักคนนี้ก็
 เหยียบเบรกจนสุดตัว แรงหนืดขนาดใหญ่ทำให้กระเพาะของฟางไหลหยาง
 กลิ้งตลบ รอจนกระทั่งไฟเขียว กว่าจะออกตัวได้ก็ช้าเป็นเต่าคลาน ความเร็ว
 ในการเหยียบคันเร่งก็ไม่เสถียร เร็วบ้างช้าบ้าง ฟางไหลหยางก็ตรึมฝิปาก
 เกรงว่าตัวเองจะถูกทำให้เมารถจนวิงเวียน

"รูปหล่อ คุณจะหลับหรือคะ ฉันทเปิดแอร์แรงไปใช้หรือเปล่า คุณหนาวมั๊ย"
 เหมียวเหมียวเห็นฟางไหลหยางพึ่งอยู่กับประตูรถจากกระจกมองหลัง
 จึงถามด้วยความหวังดี

"แต่ก็ไม่ใช่ใครครับ" ฟางไหลหยางกระแอมขึ้นครั้งหนึ่ง ไม่ให้สมาธิ
ของเขากลับไปรวมอยู่ที่ทักษะการขับรถของเธอ

เหมียวเหมียวตั้งอกตั้งใจขับรถ แต่กลับไม่ได้รู้สึกดีขึ้นสักเท่าไร

นานสองนานฟางไหลหยางก็เอ่ยถาม "เอ่อ...ผมถามอะไรหน่อย
ได้หรือเปล่า"

"คะ?"

"คือว่า...คุณได้ใบขับขี่มาได้กี่เดือนแล้ว" ฟางไหลหยางระมัดระวัง
คำพูด

"..." มือที่กุมพวงมาลัยของเหมียวเหมียวพลันหยุดนิ่ง แสงไฟจาก
รถฝั่งตรงข้ามส่องเข้ามาจากด้านหน้า เธอมองชายหนุ่มที่กำลังขมวดคิ้ว
จ้องไปนอกหน้าต่างที่นั่งอยู่บนเบาะผ่านกระจกมองหลัง หัวเราะด้วยความ
เก๋อกิน "เอ่อ...รูปหล่อ...ฉันได้ใบขับขี่มาสัปดาห์แล้วนะ..."

"..."

"จริงๆ นะ! จริงๆ!" เหมียวเหมียวเห็นสีหน้าตกตะลึงที่แสดงชัดว่า
อีกฝ่ายไม่เชื่อเธอ ก็รีบร่อนอธิบาย "ถ้าไม่เชื่อฉันให้ดูใบขับขี่ของฉันก็ได้!"
เธอพูดพลางเอื้อมมือล้วงใบขับขี่จากกระเป๋าเสื้อ

เดิมทีทักษะการขับรถก็แย่อยู่แล้ว ไหนจะเสียสมาธิอีก ฟางไหลหยาง
ค่อนข้างกลัว รีบหยุดเธอไว้ "ผมเชื่อคุณ ไม่ต้องเอาออกมาหรอกครับ"

"สี่ปีจริงๆ นะคะ" เหมียวเหมียวหดมือกลับมา ย้ำอีกครั้งหนึ่งอย่าง
ไม่ยอมแพ้

ฟางไหลหยางหัวเราะเบาๆ ไม่เอ่ยอะไรอีก

"ฉันรู้ค่ะว่ามีมือขับรถของฉันไม่ได้เรื่อง แต่นั่นจะขับให้ได้อย่างแน่นอนค่ะ
ค่อยๆ ฝึกไปก็ได้ ทำให้คุณลำบากเลยนะคะ" เหมียวเหมียวเอ่ยขอโทษ

"ลำบากไม่เท่าไรหรอกครับ" ฟางไหลหยางเอ่ย "แต่ผมเพิ่งกินข้าวเสร็จ
นะ..."

"ค่ะๆ ที่เก็บของหลังเบาะมีถุงพลาสติกแบบใช้แล้วทิ้งอยู่นะคะ ถ้าอยาก
 อาเจียนก็อาเจียนในนั้นได้เลย!" มือข้างหนึ่งของเหมียวเหมียวชี้ไปตรงนั้น
 "ฉันสอดลูกอมรสมันต์เอาไว้ข้างๆ ถุงพลาสติก ถ้ารู้สึกไม่สบาย อดไว้สักเม็ด
 ก็ได้นะคะ"

ไม่รู้ว่าทราบคนไปเท่าไรถึงได้เตรียมไว้พร้อมขนาดนี้

ฟางไหลหยางล้วงมือเข้าไปในช่องเก็บของ เขาคำไปเจอกับถุงพลาสติก
 ปึกหนึ่ง ทว่าไม่ได้เอามันออกมา จากนั้นก็ล้วงไปหาลูกอมรสมันต์ที่อยู่อีกฝั่ง
 แทน มองดูก็เห็นว่าเป็นยี่ห้อที่ตัวเองชอบ ฟางไหลหยางขมวดคิ้ว พลิกดู
 วันผลิตบนด้านนอกกล่องลูกอมเข้าไปเข้ามา

เหมียวเหมียวไม่เห็นว่าเขากำลังทำอะไรอยู่ แต่ก็ได้ยินเสียงลูกอม
 รสมันต์พลิกไปมาในกล่องเหล็ก หัวเราะพลาเง่ "ฉันซื้อจากร้านสะดวกซื้อ
 ที่เดินผ่านหลังกินข้าวเสร็จนะคะ ยังไม่ได้เปิด วางใจได้ค่ะ"

ไม่ว่าอย่างไรความหวาดระแวงของเขาก็กังยังไม่หมดไป สุดท้ายก็ยึด
 ลูกอมรสมันต์กลับไปทีเดิม ดึงถุงพลาสติกออกมาใบหนึ่ง ถือเอาไว้ในมือ
 เผื่อไว้ว่ามีจนอาเจียนแล้วจะรับมือไม่ทัน

ตอนนี้เขาเข้าใจหัวอกของผู้โดยสารที่ให้คะแนนเธอน้อยเป็นอย่างดี

ฟางไหลหยางเงยหน้าขึ้นแล้วหลับตาลง ถอนหายใจออกยาวๆ
 พยายามผ่อนคลายความไม่สบายตัว

เหมียวเหมียวกลัวว่าเขาจะไม่สบายจึงขับรถให้ช้าลง พุดคุ้ยไม่หยุด
 เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของเขา

"รูปหล่อ คุณทำงานอะไรเธอคะ"

ฟางไหลหยางลืมหืมตาขึ้นช้าๆ ด้วยความอ่อนเพลีย "ขายรถครับ" นี่เป็นเพียง
 ธุรกิจแขนงหนึ่งของบริษัทเขาเท่านั้น

"อ้อ ทำงานอยู่ที่ 4S นี่เอง รถยี่ห้ออะไรเธอคะ"

"..." จะบอกเธออย่างไรดีนะ เขาเป็นคนดูแลศูนย์ 4S

"ฟังเพลงหน่อยมั๊ยคะคุณ ไม่ชอบเสียงดังหรือเปล่า" ในรถของ
เหมียวเหมียวมีเพลงของวงร็อกญี่ปุ่นอยู่ ร้อนแรงเซียวละ

"แล้วแต่ครับ"

"งั้นก็ดีค่ะ"

"..."

"จริงสิคะ คุณ..."

บางคนอยู่ในบรรยากาศเจี๊ยบๆ แล้วมีคนพูดกลับยิ่งรู้สึกไม่สบาย
เพราะเมารถมากขึ้น ฟางไหลหยางเอ่ยด้วยความรำคาญ "เจี๊ยบหน่อย
ได้หรือเปล่า"

"ค่ะ...ขอโทษนะคะ..." เหมียวเหมียวจะล่ำลึง ลัก เอ่ยขอโทษ
ด้วยความประดักประเดิด "ฉันแค่อยากเบี่ยงเบนความสนใจคุณนะคะ"

เมื่อตระหนักได้ว่าน้ำเสียงของตัวเองค่อนข้างรุนแรง ฟางไหลหยางก็
รู้สึกผิดขึ้นมา "ขอบคุณนะคะครับ"

"ไม่เป็นไรค่ะ" น้ำเสียงของเหมียวเหมียวกลับสู่สภาพเดิมอย่างรวดเร็ว
หลังจากเอ่ยประโยคนั้นจบแล้ว เหมียวเหมียวก็ไม่กล้าพูดอะไรอีกเลย
ทั้งสองไม่ได้พูดคุยกันอีก รถแล่นเข้าไปยังถนนที่เคหาสน์เฟิงเจิงตั้งอยู่

เคหาสน์เฟิงเจิงค่อนข้างห่างจากตัวเมือง สนามกอล์ฟที่ใหญ่ที่สุดใน
ในเมืองฝูเจิงเองก็อยู่ในละแวกนี้ ส่วนปลายของไบทันการบูรมีผลออกมา
ตลอดทั้งสองฝั่งถนน หยาดฝนค่อยๆ เปลี่ยนจากละอองเป็นเม็ดฝนขนาดย่อม
บนถนนมีแอ่งน้ำที่สะท้อนแสงไฟขึ้นมาทำทาสายตาที่ไม่ดีของเหมียวเหมียว
อยู่ตลอด แสงไกลๆ จากรถอีกฝั่งหนึ่งเองก็เสียดแทงประสาทการมองเห็น
ของเธอไม่หยุดหย่อน

ครั้นใกล้จะถึงประตูเขตที่พักอาศัย ประกายสีแดงจากป้ายกากบาท
ขนาดใหญ่ก็ปรากฏตรงหน้า ขวางทางพวกเขาเอาไว้ ด้านหลังป้ายมี

แผงกั้นถนนวางเป็นแถว ที่แท้ตรงนี้ก็ซ่อมถนนอยู่นี่เอง

เหมียวเหมียวเหยียบเบรก การเบรกอย่างกะทันหันทำให้รถหยุดทันที ด้วยแรงหนีต เหมียวเหมียวกับฟางไหลหยางต่างก็ถูกกระชากไปข้างหน้า เล็กน้อย

"นี่..." เหมียวเหมียวหนึ่งอึ้งอยู่เป็นเวลานานถึงได้สติคืนมาแล้วจอตลอดที่ข้างทาง

เคหาสน์เพิ่งเจ๊งตั้งอยู่บริเวณตีนเขา ทศนียภาพสวยงาม คนผ่านไปมาไม่มาก ทั้งยังเงียบสงบ นี่คือเขตของนครวยในตำนาน เหมียวเหมียวไม่เคยเข้าไปมาก่อน นี่เป็นครั้งที่สองที่เธอมาที่นี่ คราวก่อนที่เธอมารถยังสามารถผ่านเข้าไปได้สบายๆ

เหมียวเหมียวหันไปด้วยความรู้สึกผิด "คุณคะ ขอโทษด้วยนะ..."

ฟางไหลหยางเกือบจะกระแทกเข้ากับหลังเบาะฝั่งคนนั่งเสียแล้ว เหมียวเหมียวเอ่ยขึ้นมาแบบนี้ เขาก็กลอกตา ตอบกลับอย่างจนใจ "เบรกให้มันนุ่มนวลหน่อยสิครับ"

"ได้ค่ะ คราวหน้าฉันจะปรับปรุงนะคะ พอเกิดอะไรขึ้นหน่อยฉันก็เลยลนลานนะคะ คุณดู...ถนนนี่สิ..." เหมียวเหมียวจัดหมวกให้เข้าที่ ชี้ไปยังแผงกั้นถนนที่อยู่ข้างหน้า

"เพิ่งจะเริ่มซุกกันเมื่อคืน วางท่อน้ำใหม่ละ ถ้าคุณเรียกผมเร็วกว่านี้หน่อยผมคงให้คุณขับไปเข้าประตูอื่นแล้ว" ฟางไหลหยางไม่รับผิดชอบ ทั้งยังติเธอด้วย

เหมียวเหมียวเองก็ไม่โทษที่ฟางไหลหยางไม่ได้บอกให้ชัดเจนตั้งแต่แรกว่าให้เข้าประตูไหน เลยเอ่ยขอโทษ "งั้นทำยังไงดี ให้ฉันอ้อมไปอีกประตูมั๊ยคะ"

"ช่างเถอะ ลงตรงนี้เลยก็แล้วกัน" ฟางไหลหยางอยากรีบลงรถเพื่อรักษาชีวิตไว้

"ขับรถเข้าไปไม่ได้ ต้องลำบากให้คุณเดินเข้าไปอีกหน่อยนะคะ"

ฟางไหลหยางค่อนข้างประหลาดใจกับนิสัยของเธอ เขาพยักหน้าตอบ "อืม ไม่เป็นไรหรอก" จากนั้นก็กำลังจะเปิดประตูลงจากรถไป

เหมียวเหมียวรีบร้อนตะโกนเรียกเขา "คุณ รอเดี๋ยวสิคะ"

ฟางไหลหยางชะงักมือที่จับประตูรถเอาไว้ หันกลับไปมองเหมียวเหมียว ก็เห็นว่าเธอปลดเข็มขัดนิรภัยออก มือข้างหนึ่งพาดอยู่กับเบาะด้านข้าง มืออีกข้างหนึ่งเปิดกระจกหน้าต่างคนนั่ง ค้นหาอะไรสักอย่าง

"เอ๊ะ ทำไมถึงไม่มีล่ะ ฉันใส่เอาไว้แล้วนี่นา" เหมียวเหมียวทิ่มพาดเสียงเบา เงยหน้าขึ้นยิ้มเป็นการขอโทษให้ฟางไหลหยาง "ขอโทษนะคะ รออีกเดี๋ยวนะ"

ฟางไหลหยางขมวดคิ้วมองเธอที่กำลังหาของอยู่ในความมืด ประหลาดใจว่าเธอหาอะไรอยู่ เขายื่นมือออกไปยังสวิทช์ไฟตรงกระจกมองหลังในรถ เสียงดัง 'แกร๊ก' ภายในรถก็สว่างขึ้น

"อ๊ะ..." ตรงหน้าเธอสว่างขึ้นทันที แม้ว่าแสงไฟจะไม่ได้สว่างอะไรนัก แต่ก็แยงตาของเหมียวเหมียวอยู่ดี ลึกครู่หนึ่งถึงได้คุ้นชินกับแสงตรงหน้า เธอเงยหน้าขึ้น หลังจากที่สายตาค่อยๆ กลับคืนสู่ภาวะปกติก็มองเห็นหน้าตรงของฟางไหลหยางได้ชัดเจน หัวใจหยุดเต้นไปชั่วขณะ

ภายใต้แสงสีเหลืองนวล นัยน์ตาอ่อนโยนของชายหนุ่มเจ้าความเป็นห่วง อยู่ไม่น้อย คิ้วตาคมคาย ท่าทางผึ่งผาย ใต้สันจมูกตรงและสูง ริมฝีปากบาง เม้มแกมเหยียดขึ้นเล็กน้อย ทั้งๆ ที่หน้าตาเหมือนกับชายหนุ่มเจ้าอารมณ์ ทว่าภายใต้แสงอันอ่อนละมุนช่วยกล่อมเกลายให้ออร่าของเขาดูอบอุ่น อย่างบอกไม่ถูก

เหมียวเหมียวกลืนน้ำลาย รู้สึกว่าใบหน้าร้อนระอุ เธอก้มหน้า เอ่ยขอบคุณเสียงเบา "ขอบคุณนะคะ"

เมื่อมีแสงไฟเหมียวเหมียวก็หาสิ่งที่ตัวเองค้นอยู่เจอทันที เธอหยิบร่ม ที่มีขนาดเล็กกว่าฝ่ามือของฟางไหลหยางออกมาแล้วหายใจออกยาวๆ หนึ่งครั้ง ก่อนยื่นร่มให้เขา

"ฝนตก เอาไปเถอะนะคะ" เหมือนเหมือนหันกลับมา มือข้างหนึ่ง ยันอยู่กับหลังเบาะฝั่งคนนั่ง โบหน้ายิ้มยิ้มแจ่มใส

โบหน้ายิ้มยิ้มภายใต้บรรยากาศครึ้มฝน ในรถยนต์คันหนึ่งที่ถูก ขวางทางอยู่ รวากับเป็นแสงแรกของดวงอาทิตย์ในวันนี้ที่สาตตรงเข้าไปในใจ ของฟางไหลหยางก็ไม่ปาน หญิงสาวโบหน้ากลม คิ้วโก่ง ยิ้มออกมาดวงตา กลมมนก็โค้งรีเหมือนเสี้ยวพระจันทร์ รอยยิ้มของเธอช่างเชื่อเชิญให้เขา ยิ้มตาม พันแปดซี่เรียงเป็นระเบียบเผยออกมาให้เห็น อกขาของมูมปาก รวากับเรือลำน้อยที่โคลงเข้าไปในใจท่ามกลางแสงจันทร์

เมื่อครู่เขาเสียมารยาทกับเธอไป ต่อว่าทักษะการขับรถของเธอ แต่เธอก็ยังคงไว้ซึ่งท่าที่อันเป็นมิตร ทำให้ฟางไหลหยางไม่สบายใจเลย

เขามองร่มในมืออีกฝ่ายด้วยความตกตะลึง เงยหน้าขึ้นมองโบหน้า ยิ้มยิ้มของเหมือนเหมือน โค้งมูมปากขึ้น ยิ้มพลาญเอ่ยออกมา "แล้ว ของคุณล่ะ"

"ที่เบาะหลังยังมีอีกคะ วางใจได้" เหมือนเหมือนยักไหล่

ฟางไหลหยางไม่ได้ปฏิเสธ เอื้อมมือออกไปรับร่ม กำตัวร่มเอาไว้ ถึงได้สัมผัสกับร่มคันกระจิวหิว เขาหัวเราะกับตัวเองขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว "ขับรถแล้วยังแถมร่มให้ด้วยหรอครับ"

"นี่เรียกว่าการบริการประชาชนคะ แฮะๆ ถือว่าแทนคำขอโทษนะคะ ทำให้คุณเมารถเลย แล้วยังรบกวนคุณมาตลอดทางอีก" เหมือนเหมือน แลบลิ้นออกมาด้วยความขี้อุ่น

ฟางไหลหยางหัวเราะเบาๆ แล้วส่ายหน้า "ไม่เป็นไรหรอก ผมเองก็ เสียมารยาทไปเหมือนกัน ขอบคุณนะครับ"

"ไม่เป็นไรหรอกคะ จำไว้นะคะ...ให้ห้าดาวถือเป็นการขอบคุณที่ดีที่สุด!" เหมือนเหมือนหน้าแดง ขยับนิ้วมือเรียวกังห้า

ดูเหมือนจะทำเพื่อห้าดาวนะ

ฟางไหลหยางหันไปเปิดประตู เมื่อได้ยินประโยคนี้อีกก็ก้มหน้าลงตอบอย่างจวนใจ "ได้สิ" แต่ก็อดไม่ได้ที่จะยิ้มออกมา

ขณะที่เปิดประตูรด ฟางไหลหยางก็นึกอะไรขึ้นมาได้ หันกลับไปเอ่ยกับเหมียวเหมียวว่า "มีเวลาก็เปลี่ยนน้ำหอมรถเป็นกลิ่นเลมอนนะ จะได้สดชื่นคลายอาการเมารถของผู้โดยสารได้ ส่วนลูกอมรสมินต์...คงจะไม่มีใครกินของคนแปลกหน้าหรอก"

เหมียวเหมียวฟังคำนี้ก็พลันเบิกตาโพล่ง ใช้แรงพยักหน้า "คะ เข้าใจแล้วขอบคุณนะคะ"

เหมียวเหมียวมองตามหลังฟางไหลหยางจากในรถ เห็นเขากางร่มของเธอออกมา ทำทางเหมือนเดินเล่นอยู่ในสวนอย่างไรอย่างนั้น เดินเข้าประตูใหญ่ของเขตที่พักอาศัยไป

แม้ท่าทางการเดินของผู้โดยสารหนุ่มจะดูมีมาด เป็นอาหารตาชั้นดี ทว่า...ดูเหมือนร่มที่เธอให้จะเล็กเกินไป คลุมได้แค่ไหล่ของเขาเท่านั้น เหมียวเหมียวรู้สึกละอายใจ มีหน้าซำต่อร่วมยังพิมพ์ลายดอกไม้สีชมพูกระจัดกระจาย ดูอ่อนหวานเป็นพิเศษ

เหมียวเหมียวปิดไฟในรถ กดยืนยันว่ามาถึงที่หมาย ค่ารถสามสิบหกหยวนก็เข้าบัญชี ได้เงินส่วนหนึ่งของมือเย็นคืนกลับมาเป็นที่เรียบร้อย เหมียวเหมียวเงยหน้ามองเงาหลังของฟางไหลหยางที่หายไปบนเขตที่พักอาศัย ทอดถอนใจด้วยความเศร้าหมอง แม้อีกฝ่ายรับปากว่าจะให้ห้าดาว แต่การบริการของเธอก็ยังไม่ถึงขั้น เมื่อไรเธอถึงจะทำให้ทุกคนให้คะแนนดีจากใจจริงได้นะ

เหมียวเหมียวมองรายได้คนขับที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอมือถือ เธอกำหมัดแต่ยังไม่หาเงินได้ก็เป็นเรื่องสำคัญที่สุด เธอกลับรถแล้วเตรียมตัวกลับบ้านด้วยความพึงพอใจ

ฟางไหลหยางยืนอยู่บริเวณป้อมยาม มองตามรถสีขาวยคันนั้นค่อยๆ จากไป เขาถึงได้วางใจ

เมื่อครู่ตอนที่เหมียวเหมียวยื่นรอมให้เขา บวกกับใบหน้าเปื้อนรอยยิ้ม
สะอาดสะอ้านน่ารักของอีกฝ่าย ฟางไหลหยางก็รู้สึกใจสั้นไปหมด

ไม่คุ้นเคยกับความรู้สึกอย่างนี้เลย ทว่าฟางไหลหยางเองก็มั่นใจว่า
ถ้าเหมียวไก่อ๊ากเป็นเด็กสาวคนนี้จะละก็...

เขาคงมีความสุข และยินดีเป็นอย่างมาก

เป็นเด็กสาวนิสัยดี เขาชอบนักวาดการ์ตูนไม่ผิดคนจริงๆ ด้วย

ฟางไหลหยางโค้งมุมปากขึ้น พยักหน้าให้ยามเฝ้าประตูอย่างอารมณ์ดี
เดินเข้าไปในเขตที่พักอาศัย

เขาถือรอมมือหนึ่ง อีกมือสอดเข้าไปในกระเป๋ากางเกงแล้วชะงักอยู่สักครู่
เขาล้วงถุงพลาสติกแบบใช้แล้วทิ้งออกมา

"...หึ" ฟางไหลหยางอดหัวเราะออกมาไม่ได้

ลุยยามที่อยู่ในปีอมงุนง มองเงาหลังของฟางไหลหยางด้วยความ
สงสัย

ฟางไหลหยางที่มีรูปร่างสูงใหญ่ดูภาคภูมิ ถือรอมคันเล็กที่ไม่กว้าง
พอกับไหล่ของเขา แถมตัวรอมยังพิมพ์ลายดอกไม้สีชมพูเต็มไปหมด...
คุณฟางไปที่ไหนมานะ ทำไมถึงได้ตกยากขนาดนั้น

ลุยยามถอนหายใจด้วยความเห็นอกเห็นใจ "เป็นคนรวยก็ลำบาก
เหมือนกันนะเนี่ย"

บทที่ 3

คนขับรถหญิงผู้ไม่เหมาะกับตำแหน่ง

ตอนที่เหมียวเหมียวขับรถกลับมาถึงอพาร์ทเมนต์ก็เป็นเวลาสามทุ่มพอดี เธอเห็นว่าร้านบะหมี่ที่ชั้นล่างยังเปิดอยู่ หาที่ว่างจอดรถแล้วหัดคอ ด้านลมลงจากรถ เดินจ้ำหลายก้าวเข้าไปในร้าน

เมื่อเธอเปิดประตู อากาศอบอุ่นก็พวยพุ่งเข้ามาหา ความหนาวเย็นด้านนอกโชยเข้ามาภายในร้านบะหมี่ ลูกค้าไม่กี่คนในร้านต่างหันหน้ามามองเธอ

แม้ว่าจะยังไม่พ้นเดือนตุลาคม แต่ว่าอากาศหนาวก็ยังพัดลงได้ในคืนนี้ ตอนกลางวันเหมียวเหมียวใส่สเว็ตเตอร์ให้อากาศถ่ายเท เธอรู้สึกว่ตอนกลางวันตัวเองถูกแดดแผดเผาร้อนจนเป็นสุนัข พอถึงเวลากลางคืนกลับรู้สึกหนาวสั่นหึ่งๆ

"หุย หนาวจังเลย!" เหมียวเหมียวเข้าไปข้างในได้ก็ตัวสั่นเทา อยากรสลดความเย็นจากลมหนาวออกไป

หวงหुरुหุที่ยกบะหมี่ซี่โครงมาเสิร์ฟให้ลูกค้าเห็นเหมียวเหมียวยืนอยู่หน้าประตูก็มุกปากด้วยความไม่พอใจ "เหมียวเหมียว สองสามวันมานี้ไม่มากินข้าวที่ร้านเลยนะ ไปกินข้าวที่ไหนมา"

"คิกๆ" เหมียวเหมียวยิ้มพลางเอ่ย "ก็ฉันขับรถตอนกลางวันเนี่ย บางทีถึงเวลากินข้าวก็กินข้างนอกไปเลย แต่กินไปตั้งเยอะก็รู้สึกว่ายังไงฝีมือทำอาหารของเค้าแก่ก็เยี่ยมยอดที่สุดอยู่ดี"

ประหนึ่งว่าหลังจากชื่นชมรสอาหารก็ไม่มีอะไรจะพูดแล้ว หานตั้งกับเจิ้งหลินเทียนออกมาพอดี หานตั้งเห็นเหมียวเหมียววิ่งก็วิ่งไป ตัดสินใจถามเธอว่า "มีตึกเหรออครับ"

เจิ้งหลินเทียนเอ่ยคำพูดเหมือนกับหวงหูหู่ไม่มีผิด แถมยังต่อท้ายประโยคด้วยว่า "เค้าแก่เหงาจะตายอยู่แล้ว ไม่มีใครกินหมอล่าไก่ฉีกราดข้าวเผ็ดสุดๆ แล้วนี่นา"

"หืม?" เหมียวเหมียวไม่เข้าใจความหมายของเจิ้งหลินเทียน

หานตั้งเคาะศีรษะของเจิ้งหลินเทียนพลางเอ่ยเสียงเย็น "ไปล้างจาน"

"อ๊ะ อย่าลืครับอาจารย์!" เจิ้งหลินเทียนเศร้าใจ

เหมียวเหมียวกำลังคิดอยากจะทำเราะเขา มือถือก็สั้นพอดี เหมียวเหมียวหยิบมือถือขึ้นมาดู ยอดบิลเมื่อครู่กดประเมินให้เธอแล้ว

ดาวห้าดวงประกายแวววับ ประเมินให้ห้าดาว! เหมียวเหมียวอารมณ์ขึ้นบานขึ้นมาทันที

ข้างล่างยังมีคอมเมนต์อีกด้วย

'ขอโทษด้วยที่เพิ่งประเมินให้ ไม่ค่อยรู้ว่าแอฟฯ ใช้ยังไง ขอขอบคุณสำหรับมันนะครับ'

ได้ช่วยคนอื่นแล้วเขาก็ยังขอบคุณเธอด้วย นี่ทำให้เหมียวเหมียวรู้สึกภูมิใจ ลิงโลดอย่างกับอะไรดี เธอพูดจึงมั่งว่า "แต่เขาให้ห้าดาวก็พอ จะซ้ำยังงี้ก็ไม่มีปัญหาหรอก!"

เธอเดินไปนั่งลงยังที่นั่งประจำ โบกมือให้หานตั้ง "เค้าแก่คะ เนื้อซี่โครงตุ๋น

หนึ่งที่ เบียร์หนึ่งขวดคะ!"

หานตั้งเหลือบตามองเธอแล้วพยักหน้า เดินเข้าไปในครัว

หวงหุหุหนึ่งลงตรงข้ามเธอ เอ่ยถามด้วยความสงสัย "จะกินม้อดึกจริงๆ เหรอ"

"ใช่แล้ว ฉันอารมณ์ดีนี่นา ถึงม้อเย็นจะกินมาแน่นมากก็เถอะ" วันนี้ได้ห้าดาวหมดเลย นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตเลยนะ!

หวงหุหุส่ายหน้า "ทำไมเธอกินแล้วไม่อ้วนเลยละ" เธอมองหน้าของเหมียวเหมียวที่แม้ว่าจะกลมตุ่ย แต่วาก็เล็กเท่าฝ่ามือเท่านั้น "นาโมโหชะมัดคนตะกละตะกลามกินทุกอย่างอย่างเธอไม่อ้วนได้ยังไงกัน"

"นั่นเพราะฉันเป็นคนที่กินอาหารแมวก็ก็นอ่อยยังงี้ละ" เหมียวเหมียวเอ่ยอย่างภูมิใจ

หานตั้งยกเนื้อซี่โครงกับเบียร์มาด้วยตัวเอง แถมยังวางแก้วลงสองใบ ในจานมีเนื้อซี่โครงสองชิ้นใหญ่ๆ วางอยู่ ที่จริงมันคือซี่โครงหนึ่งชิ้นที่ตัดส่วนกระดูกออก กลายเป็นว่าเนื้อซี่โครงชิ้นใหญ่นี้เหมือนเนื้อสองชิ้น เหมียวเหมียวไม่เคยสังเกตมาก่อนเลย

หวงหุหุรีบร้อนโบกมือ "ถ้าแก่ อย่าคะ ฉันไม่ดื่ม ยังต้องกลับไปมหาวิทยาลัยอีกคะ"

หานตั้งมองเธอปราดหนึ่ง เขาเชื่อเต็มๆ ว่าเธอพูดเรื่องจริง ก็เลยเก็บแก้วกลับไปแล้วหันหลังเข้าไปทำงานในครัว

เหมียวเหมียวแอบพูดกับหวงหุหุเบาๆ "ฉันว่าถ้าแก่เป็นคนดีออกนะ ทั้งเป็นคนเอาใจใส่ แถมยังหน้าตาดีด้วย"

"ก็ใช่ะสิ ไม่อย่างนั้นเธอก็คิดว่าทำไมฉันถึงได้ทำงานพิเศษอยู่ที่นี้นานขนาดนี้ละ" หวงหุหุเห็นด้วย "จริงสิ ช่วงนี้ขับรถเป็นยังงี้บ้าง"

"พอใจมากๆ เลย รู้สึกได้ช่วยเหลือคนมากมาย ก็มีความสุขดีนะ" เหมียวเหมียวชอบอาชีพนี้จากใจจริง เธอเพิ่งจะยกตะเกียบขึ้นก็นี่อะไร

ขึ้นได้ กระวีกระวาดคว้ามือถือขึ้นมา "ถ่ายรูปก่อน เนื้อซีโครงตุ๋นสูตรพิเศษ
ของเจ้าแก๋ห่าน อร่อยที่สุดในโลก!" เธอลืมไปหมดแล้วว่าตอนกินมือเย็น
ตัวเองก็ใช้คำวิจารณ์ระดับเดียวกันชื่นชมอาหารจานอื่นด้วย

เธอปั่นพิมพ์กลางตักแต่งภาพที่จะอัปขึ้นเว่ยป้อ พร้อมใส่แคปชั่นว่า

*'อาหารในร้านบะหมี่ใต้หอพักเมนต้ออร่อยไปซะทุกอย่างเลย ชอบ
หมอล่าไก่ฉีกราดข้าวกับเนื้อซีโครงตุ๋น! กินคู่กับเบียร์ ฟนความร้อนออกมา
ชื่นชมตัวเองที่วันนี้ไม่ได้คะแนนแยๆ! รวมถึงผู้โดยสารสุดหล่อที่ให้ห้าดาว
เป็นคนสุดท้ายด้วย'*

'ติ๊ง...' มือถือส่งเสียงแจ้งเตือนครั้งหนึ่ง

ฟางไหลหยางหยิบมันขึ้นมาดูก็พบว่า เป็นแจ้งเตือนโพสต์ข้อความ
ยาวเหยียดในเว่ยป้อของเหมียวว่ไกฉีก พอเปิดเว่ยป้อขึ้นดูก็เห็นรูปอาหาร
น่ากิน ฟางไหลหยางถอนหายใจอย่างจวนใจ

"ตึกแล้วยังกินเยอะขนาดนี้... กินเข้าไปได้อีกเหอเนี่ย..."

ไปสการ์ตลิมิเตดอีดิชันพันไบบนโต๊ะหนังสือถูกเพิ่มเป็นสองพันไบ
เหมียวเหมียวนั่งกอดขาขดตัวอยู่บนเก้าอี้เพื่อสุขภาพ ปรับทุกข์กับเสี่ยวทู่
ที่นอนแผ่อยู่บนคีย์บอร์ด "ทำยังไงดีละเสี่ยวทู่ พันไบก่อนหน้าฉันฉันเซ็น
ไปแค่สามไบเอง ทำไมถึงเพิ่มมาอีกพันนึงละ"

เสี่ยวทู่หรีตาลง ไม่สนใจเธอโดยสิ้นเชิง

เหมียวเหมียวถอนหายใจ "ไม่สนแล้ว ฉันยังมีเรื่องสั้นเรื่องอื่นที่ต้อง
วาดอยู่อีกนะ จริงสิ ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว วันนี้ก็วาดแฟนอาร์ตก็แล้วกัน ช่วงนี้
ฉันชอบพระเอกกับนายเอกในละครออนไลน์เรื่องนั้นมากเลยละ คิกๆ"

เสี่ยวทู่ถูกรบกวนด้วยเสียงบ่นงมำของเหมียวเหมียวจนทนไม่ไหว

ลุกขึ้นยืนแล้วกระโดดลงจากโต๊ะ ยกหางขึ้นอย่างสง่างามพลาจก้าวออกไปจากห้องหนังสือ

ปากของเหมียวเหมียวพูดว่าต้องสเก็ทซ์ภาพ แต่ก็กินขนมไปด้วย ทั้งยังดูไถ่ลูปเสียวที่อยู่นานสองนาน เมื่อมองนาฬิกาก็ถึงเวลากินมื้อกลางวันแล้ว เธอกระวีระวาดสวมชุดกันลมตัวบางทับลงบนชุดใส่อยู่บ้าน จัดแต่งผมเผ้า ไม่ได้แต่งหน้าก็ลงไปหาของกินข้างล่างด้วยท่าทางร่าเริง

เดินออกมาจากทางเดินในตึกแล้วเลียขววา ก้าวเท้าผลักประตูร้านบะหมี่ พันลมหนาวออกจากปากสองสามครั้ง เหมียวเหมียวเห็นห่านตั้งอยู่ตรงเคาน์เตอร์คิดเงินพอดีก็เอ่ยทักทาย "สวัสดีคะ เจ้าแก่วันนี้ฉันอยากกินข้าวราดเนื้อตุ๋น"

"ไม่เผ็ด?" ห่านตั้งถามเธอด้วยความสงสัย

"คะ กระเพาะไม่ค่อยดีเท่าไรนะคะ" เหมียวเหมียวลูบท้องตัวเองแล้วนั่งลงที่มุมเดิม

ห่านตั้งมองเหมียวเหมียวแวบหนึ่ง ชมวดคิ้วเล็กน้อยจนไม่ทันสังเกตเห็น "เฮ้ นี่"

น้ำขิงแดงแก้วหนึ่งวางลงตรงหน้าเหมียวเหมียว แถมยังมีไอร้อนโชยอยู่

เหมียวเหมียวเงยหน้ามองห่านตั้งด้วยความประหลาดใจ ค่อยๆ ฉีกรอยยิ้ม "อ๊ะ ขอขอบคุณะเจ้าแก ให้ฟรีหรือเปล่าคะ" สูดทำยยังทำสายตาทะเล้นอีก

"ใช่แล้ว" ห่านตั้งหลุบตาลง โคง้มปากขึ้น หันหลังเดินกลับเข้าไปในครัว

ตอนนี้มีลูกค้าไม่มาก หวงหุหุยังไม่เลิกเรียนจึงไม่ได้มาทำงาน เหมียวเหมียวนั่งอยู่สักพักก็รู้สึกเบื่อ เธอหยิบมือถือขึ้นมาดูเว่ยป้อ บังเอิญคิดอยากคั่นหานามปากกาของตัวเองขึ้นมาจึงพิมพ์มันลงไป พบว่ามีจำนวน

เว่ยป้อที่หาเจออยู่ไม่น้อย เหมียวเหมียวจิตใจเป็นที่สุด

แต่มีบางข้อความที่มีเนื้อหาแตกต่างจากข้อความอื่นๆ ปรากฏขึ้นบนหน้าจอมือถือ เหมียวเหมียวจึงค่อยๆ หุบยิ้ม

'เหมียวไถ่ฉีกอะไรนั่นนะ น่าขยะแขยง ใครจะไปอ่านการ์ตูนของยายนั่น'

'เน็ตไอดอลก็อาศัยการขายเรือนร่างทั้งนั้น ใครจะรู้ว่าเหมียวไถ่ฉีกได้เพอร์รารีมาได้ยังไง เดี่ยวนี้เน็ตไอดอลหาเงินกันง่ายจังนะ'

เหมียวเหมียวหน้าหนึ่ง สอดมือถือพร้อมทั้งมือทั้งสองข้างไว้ในกระเป๋ากางเกง ก่อนเงยหน้ามองทีวีที่อยู่บนผนัง พิธีกรที่อยู่ในทีวีแสวงทำตัวโง่เง่าอยู่ในรายการวาไรตี้ตลกโปกฮา เหมียวเหมียวดูอย่างเข้าถึงอารมณ์ มือที่อยู่ในกระเป๋ากางเกงกุมมือถือเอาไว้ มือถือร้อนระอุ เตือนสติว่าเธอยังมีตัวตน เหมียวเหมียวอยากเปิดดูอีกสักครั้งแต่ก็ห้ามใจเอาไว้

เสียงมือถือดังขึ้นกะทันหัน เหมียวเหมียวรีบร้อนหยิบมือถือขึ้นมาดูก็เห็นว่าเป็นเบอร์แปลก เหมียวเหมียวขมวดคิ้วมองอยู่นาน เนื่องจากระยะนี้มีมีจฉาซีพทางโทรศัพท์จำนวนมาก เธอจึงรอให้อีกฝ่ายวางสายไปเองโดยไม่กดรับ แต่ไม่ถึงครึ่งนาทีด้วยซ้ำเธอก็ได้รับข้อความในมือถือทันที เบอร์แปลกเมื่อครู่นี้เป็นคนส่งมา

'สวัสดีครับ คุณเหมียว ผมคือ SunF ที่นั่งรถไปที่เคหาสน์เฟิงเฉิง เมื่อสองวันก่อน รับโทรศัพท์ผมหน่อยได้หรือเปล่า ผมมีเรื่องจะคุยกับคุณ'

ที่เหมียวเหมียวกลัวที่สุดก็เรื่องนี้แหละ กลัวว่าผู้โดยสารที่เคยใช้บริการจะติดต่อกลับมา เหมียวเหมียวความจำสั้น คิดไม่ออกด้วยซ้ำไป

ว่า SunF ที่นั่งรถไปเคหาสน์เฟิงเจิงเป็นคนไหน เธอกำลังคิดจะค้นดูเบอร์ติดต่อของคนคนนั้นพร้อมกับรูปโปรไฟล์ภายในบันทึก เสียงมีดือก็ตั้งขึ้นอีกครั้ง

เหมียวเหมียวกำลังคิดจะกดแอพฯ เรียกรถปาปา แต่สุดท้ายก็บังเอิญกดไปที่หน้าจอสายเรียกเข้า แล้วกดปุ่มรับสายเสียอย่างนั้น

"ว้าย!" เหมียวเหมียวเบิกตากว้าง ทำอะไรไม่ถูก

กดรับสายไปแล้วจะวางสายเลยก็ดูจะไร้มารยาท เหมียวเหมียวทำหน้าเศร้าสลด รับสายด้วยความอยากร้องไห้เต็มกลืน

"ฮัล...สวัสดีค่ะ..."

"สวัสดีครับคุณเหมียว" เสียงของอีกฝ่ายช่างดึงดูดใจทั้งยังเจือด้วยความรู้สึกเห็นห่าง ทว่าก็พอฟังออกว่าอีกฝ่ายพยายามสุดชีวิตที่จะรักษาท่าทีที่เป็นมิตรเอาไว้ แต่ก็ยังคงหลงเหลือความรู้สึกห่างเห็นที่แสนห่างไกลไว้อยู่ดี

เหมียวเหมียวได้ยินเสียงนี้ก็พอจะนึกออกกว่าเป็นผู้โดยสารคนไหน เธอหวนกลับไปนึกถึงใบหน้าอันหล่อเหลาของผู้โดยสารคนนี้อีกครั้ง เหมียวเหมียวถึงกับเก็บอาการหน้าแดงเอาไว้ไม่ได้ หน้าตาดีก็มักจะเพิ่มความรู้สึกดีๆ ได้ด้วย

เหมียวเหมียวสงบจิตใจให้เข้าที่แล้วเอ่ยถาม "สวัสดีค่ะ ไม่ทราบว่ามีธุระอะไรหรือเปล่าคะ"

"ขอบคุณสำหรับร่มเมื่อคราวก่อนนะครับ" ฟางไพลหยางยืนอยู่ริมหน้าต่างยาวจรดพื้น มองไปยังถนนที่อยู่ข้างล่าง แสงอาทิตย์สาดส่องลงตรงกลางกลุ่มก้อนเมฆเป็นชั้นๆ เหมือนเกล็ดปลา ได้ยินเสียงกังวานใสของเด็กสาวที่ข้างหูค่อยๆ ทับซ้อนเข้าด้วยกันกับเสียงบ่นพิมพ์พุดกับตัวเองที่เขาเคยได้ยิน

"อ้อ ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันควรจะทำอยู่แล้วนี่คะ"

"ครับ ยังไงก็ต้องขอบคุณครับ" ฟางไหลหยางโค้งมูมปากยกยิ้มไม่หยุด ความอบอุ่นเพิ่มขึ้นในดวงตา "ถ้าว่าง หาเวลามาเจอกันหน่อยได้หรือเปล่า ผมอยากคืนร่มให้คุณ"

"คะ?" เหมียวเหมียวนั่งอึ้งเพราะตามเขาไม่ทัน

ขณะเดียวกันหนานตั้งก็ยกข้าวราดเนื้อตุ๋นวางลงตรงหน้าเหมียวเหมียวพอดี เหมียวเหมียวพยักหน้าเป็นการขอบคุณให้หนานตั้ง ดื่มน้ำขิงแดงเพื่อสะกดกลิ่นความตื่นตกใจ

จากนั้นเธอก็ได้เสียงของตัวเองกลับคืนมา "เออ... ร่มคันนั้นถูกมากเลย คุณรับไว้เถอะนะคะ ไม่ต้องคืนหรอกคะ"

"ยังไงก็ต้องคืนให้คุณครับ แล้วก็ต้องขอบคุณคุณด้วย เป็นครั้งแรกเลยที่เจอคนขบรตติขนาคนี่" ฟางไหลหยางจงใจเอ่ยออกมา

"แต่ว่า...ไม่ต้องหรอกคะ" เหมียวเหมียวพูดด้วยความกระอักกระอ่วน

"ต้องสิครับ สำหรับผมแล้วนี่เป็นเรื่องสำคัญมากๆ ผมไม่ชอบติดหนี้บุญคุณใคร"

เหมียวเหมียวเห็นว่าปฏิกิริยาไม่ได้แล้ว ทำได้เพียงเอ่ยอย่างจบบัญญา "ไม่ต้องจริงๆ ค่ะ ร่มคันนั้นซื้อที่ร้านขายส่งแค่คันละห้าหยวนเท่านั้น คุณภาพก็ได้ดีอะไร คุณคืนมาฉันก็ได้ใช้หรอกคะ"

ฟางไหลหยางนั่งอึ้ง ยังคงยืนยันคำเดิม "ฉันให้ผมเลี้ยงข้าวเป็นการขอบคุณนะครับ..."

"ก็ได้ๆ คืนร่มมากก็ได้ค่ะ ไม่ต้องกินข้าวก็แล้วกันนะคะ" เหมียวเหมียวรับปากด้วยสีหน้าขมขื่น "ตอนบ่ายฉันจะไปอยู่ที่หน้าประตูโรงแรมโรส ถ้าคุณต้องผ่านทางนั้นก็เจอกันตรงนั้นแล้วกันนะคะ คืนร่มให้ฉันก็เป็นอันเรียบร้อยไม่ต้องขอบคุณอะไรให้มากมายหรอกคะ เรื่องเล็กน้อยตัวเอง ทั้งหมดก็เพื่อห้าดาวนั่นแหละค่ะ!"

หลังจากแสดงความเกรงใจกันอยู่ไม่กี่คำเธอก็วางสาย เหมียวเหมียว

รู้สึกหัวใจแทบจะระเบิดอยู่แล้ว

นี่มันหมายความว่ายังไงกัน คนแปลกๆ มาติดพันฉันหรือ เสียแรงที่
เขาหน้าตาดีขนาดนั้นแท้ๆ...

ฟางไหลหยางวางมือถือลงอีกฝั่งหนึ่ง เขานั่งอยู่บนเก้าอี้ กอดดอกพวง
ครุ่นคิด "ผมรวบรัดเกินไปหรือเปล่านะ"

เงินตัวที่ยื่นซึ่งรอส่งรายงานอยู่ลึบกว่านาที่ถามด้วยความเศร้าใจว่า
"ประธานฟาง เอกสาร..."

"วางไว้ตรงนี้" ฟางไหลหยางชี้เกียดแม่แต่จะหันไปมองเขา ครุ่นคิด
อยู่กับตัวเอง แต่พอเห็นว่าเงินตัวยังไม่ออกไปก็ถามอย่างหมดความอดทน
"มีอะไรอีก"

"ต้องเซ็นชื่อด้วยครับ..."

ฟางไหลหยางส่งเสียง "ซิ" ขึ้นมา คำว่าเอกสารมาเปิดดู ทว่าผ่านไป
เนิ่นนานก็ไม่ได้ก้มลงไปมอง กลับเงยหน้าขึ้นถามเงินตัวอีกว่า "นี่ผมรวบรัด
เกินไปหรือเปล่า"

"ครับ? ใครหรือครับ เมื่อครูโทรศัพท์ที่อยู่หรือครับ ประธานฟาง...
จะตามจับใครหรือเปล่าครับ" เงินตัวงุนงง

ก่อนที่จะเข้าบริษัทเงินตัวได้ยินเรื่องราวของฟางไหลหยางมาหมดแล้ว
ว่ากันว่าแพนเก้าหลายๆ คนของเขาก็เป็นบรรดาลูกคนมีเงิน หลังจากมาเป็น
ผู้ช่วยของเขา เงินตัวกลับไม่เคยเห็นฟางไหลหยางใกล้ชิดสนิทสนมกับ
ผู้หญิงคนไหนเป็นพิเศษ เห็นแค่ชอบดูหนังหรืออ่านการ์ตูนอยู่กับบ้าน คนที่มี
ความสัมพันธ์พิเศษด้วย... ก็เห็นจะมีแต่เหมียวไก่นึกคนนั้นแค่คนเดียว

ตอนนี้จู่ๆ ก็เริ่มลงนัดเธอออกมา แต่ดูเหมือนจะล้มเหลว เงินตัว
อยากจะเฝ้าที่กับเพื่อนร่วมงานใจจะขาดว่าพ่อสุภาพบุรุษผู้ร้ายหล่อเหลา
ที่ใครต่อใครก็พากันหลงใหลอย่างประธานฟาง จับสาวไม่สำเร็จ!

"เปล่า" ฟางไหลหยางเอ่ยชัดความในใจของเงินตัว "คนขับรถในออฟฟิศ เมื่อคราวก่อนนะ จริงสิ ปกติแล้วถ้าคนขับเห็นว่าคุณจะต้องเดินฝ่าฝน จะให้ร่มมาด้วยหรือเปล่า"

สมองของเงินตัวทำงานด้วยความรวดเร็ว สุดท้ายถึงได้แน่ใจว่าคนขับที่เขาพูดถึงคือเหมียวไก่อฉีก แต่เขาก็ยังเรียกสติกลับมาไม่ได้ทั้งหมด "ก็น่าจะ...ยังงี้ก็...มีให้แหละครับ..."

"เธอให้ร่มผมมาคันหนึ่ง" ฟางไหลหยางเปิดตู้ นำร่มคันเล็กจิ๋วออกมาวางบนโต๊ะ

เงินตัวดูร่มคันนั้น ต่อให้ไม่ได้กางออกมาก็รู้ว่าเป็นสไตล์เด็กสาวสีสนสดใส

"ฟรีด..." เงินตัวรีบกลั้นหัวเราะ

ฟางไหลหยางกางร่มสไตล์เด็กผู้หญิงนั้นเธอ
นำถ้ายรูปเก็บไว้จัง

"ผมอยากคืนให้เธอ" ฟางไหลหยางเอ่ยด้วยความกลัดกลุ้ม "แต่ดูเหมือนเธอจะระวังตัวเอามากๆ"

"เอ่อ..." เงินตัวล้งเลอยู่สักครู่ "ถ้าเธอคิดว่าไม่ได้สำคัญอะไร ไม่คืนก็คงไม่เป็นอะไรหรอกครับ"

"ต้องคืนสิ...ผมไม่ชอบติดหนี้บุญคุณใครนะ" ฟางไหลหยางมุ่นคิ้วนี้แหละความหัวรั้นของเขา จะต้องคืนให้ได้ ไม่อย่างนั้นก็จะอยู่ไม่สุข

"อีกอย่าง..." ฟางไหลหยางพิมพ์เสียงเบา เขาเพิ่งจะพูดได้สองพยางค์ก็ชะงักไป เงยหน้าขึ้นถามเงินตัว "คุณรู้จักเธอหรือเปล่า"

"หา?" เงินตัวแข็งทื่อไปทั้งตัว

ฟางไหลหยางเฉียบคมอย่างกับลูกธนู เห็นแววตาทั้งหมดก็เข้าใจทะลุปรุโปร่ง ใจของเงินตัวพลันบีบรัด พอถูกแรงกดดันจากหัวหน้าบีบบังคับก็พยักหน้าอย่างไม่อาจควบคุม "เอ่อ...ใช่ครับ"

โดนพาลใส่แฉ่ๆ! ในหัวของเงินตัวมีแต่คำนี้ เงินเดือน! เงินเดือนที่ ยื้อเอาไว้ได้ไม่ถึงสองวัน! อีกเดี๋ยวก็บินหายไปแล้ว

"เลือกรถได้ไม่เลวเลย เหมาะกับเด็กสาวดีนะ" ฟางไหลหยางเอ่ยอย่างนั้น พลิกเปิดดูเอกสารแล้วเซ็นชื่อตัวเองลงไป "เอาไปได้แล้ว" เอ่ยไปก็เอา เอกสารโยนลงเบาๆ บนโต๊ะด้านหน้าเงินตัวแล้วเจ้าตัวก็กลับไปพึ่ง พนักงานอีกครึ่ง

หืม? ความทุกข์ทรมานของเงินตัวไม่ทันได้ต้อยอดแม้เพียงวินาทีที่ จบสิ้นลง

เลือกได้ไม่เลว?

ประธานฟางจิตใจโอบอ้อมอารีขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไรกัน ทำไมถึงรู้สึก ได้ว่าเขามีความสุขล่ะ

เงินตัวหยิบเอกสารด้วยท่าทางแข็งทื่อเหมือนกับซอมบี้ ทำไม ฟางไหลหยางไม่โทษเขาแถมยังชมว่าเลือกรถได้ดีอีกด้วยนะ?!

ในที่สุดภาพสเก็ตซ์ของเดือนก่อนก็เสร็จลุล่วง เหมือนเหมือนพลอย วันว่างให้ตัวเองสองวัน ไม่คิดจะวาดรูปต่อแล้ว และแม้ว่าเธอจะไม่อยากไป เออร่มคืน แต่เรื่องที่รีบปากคนอื่นเอาไว้ยังงี้ก็ต้องทำให้ได้ เหมือนเหมือน จึงต้องขับรถไปโรงแรมโรสด้วยความไม่เต็มใจนัก

จะจอดรถในลานจอดรถก็มีค่าบริการ เหมือนเหมือนจึงจอดรถที่ข้างทาง ลดกระจกโผล่หน้าออกไปมองหาเงาร่างของฟางไหลหยาง มองหาอยู่รอบหนึ่ง ก็หาไม่เจอ เหมือนเหมือนจึงทำได้แค่ส่งข้อความไปถามฟางไหลหยางว่า เขาอยู่ที่ไหน

ผลลัพธ์คือเธอเพิ่งจะก้มหน้าลงพิมพ์ กระจกฝั่งคนนั้นก็ถูกเคาะเบาๆ เหมือนเหมือนเงยหน้าขึ้นดู มีใครคนหนึ่งโน้มตัวมองเข้ามาในต้อรถ แนนอน ว่ามองจากข้างนอกจะเห็นภายในรถได้ไม่ชัดเจน แต่เหมือนเหมือนก็ตกใจ

อยู่ดี ลักพักใหญ่ถึงได้มองออกว่าอีกฝ่ายเป็นใคร

เวลาที่ฟางไหลหยางไม่แสดงอารมณ์ มองดูแล้วออกจะเย็นชาอยู่บ้าง
ความเป็นชาแบบนี้แฝงด้วยความเข้มแข็งและน่าเกรงขาม ทำให้เหมียวเหมียว
ค่อนข้างหวาดกลัว

เธอลดกระจกลง พยักหน้าให้ฟางไหลหยาง "สวีสวีคะ"

ฟางไหลหยางเลิกคิ้วขึ้น ศีรษะเอนไปอีกทางเล็กน้อย โด้งมุมปากเอ๋อ
ทักทาย "สวีสวีครับ คุณเหมียว"

"...เอ่อ อย่าเรียกคุณเหมียวเลยคะ เรียกฉันว่าเหมียวเหมียวก็พอ"
ถูกอีกฝ่ายเรียกอย่างนี้ทุกครั้งก็ทำให้เหมียวเหมียวรู้สึกแสบไปหมด เธอ
เกาแก้มเบาๆ เอ๋อเป็นนัยว่า "คือว่าตรงนี้อัดได้ไม่นาน ขอคุณนะคะที่
คืนร่มให้" เอ๋อไปเหมียวเหมียวก็เอื้อมมือออกไปรับร่ม

ที่ว่าฟางไหลหยางไม่ได้เอาร่มออกมาในทันที กลับถามอย่างไม่ลดละ
ความพยายามว่า "ให้ผมเลี้ยงชಾಯามป่วยคุณได้หรือเปล่า"

"ไม่ต้องหรอกคะ ฉันยังต้องไปรับผู้โดยสารอีก" เหมียวเหมียวโกหก

ฟางไหลหยางผิดหวังอย่างเห็นได้ชัด ขมวดคิ้วเบาๆ แม้มุมปากเล็กน้อย
เขายกมือขวาขึ้น ยื่นร่มในมือให้เหมียวเหมียว "ผมคืนให้ ขอคุณจริงๆ
นะครับ เหมียวเหมียว"

"ฮ่าๆ ฉันควรทำอยู่แล้วนี่คะ" เหมียวเหมียวเอ๋อด้วยความเกรงใจ
"งั้นตามนี้นะคะ ฉันไปก่อนล่ะ"

ฟางไหลหยางตะโกนเรียกเธอเอาไว้ "เหมียวเหมียวครับ ผมถามอะไร
หน่อยได้หรือเปล่า"

เหมียวเหมียวพยักหน้า มองเขาด้วยความสงสัย

"ต่อไปถ้าผมมีเรื่องจำเป็น จะเรียกรถคุณอีกได้หรือเปล่าครับ" ฟางไหลหยาง
ถามออกไปอย่างนั้น

เหมียวเหมียวนิ่งอึ้ง ได้แต่ตอบกลับด้วยความมกลกั๊ก "ก็น่าจะ..."

ได้นะคะ" ถ้ามีวาสนาส่งงานมาที่เธออีกนะนะ...

ฟางไหลหยางพยักหน้า แม้ว่าสีหน้าจะไม่ได้เปลี่ยนไปมากนัก แต่ก็รู้สึกได้ชัดเจนว่าดวงตาของเขาสว่างไสวขึ้นมา "ครับ จั๊น ลาก่อนนะ"

"တဲ့จ๊ว ลาก่อนนะคะ" เหมียวเหมียวโบกมือลา เมื่อเห็นตำรวจจราจรที่ดูแลอยู่ที่สี่แยกเดินเข้ามาหา เธอก็รีบร้อนสตาร์ตรถขับออกไป

ฟางไหลหยางก้มหน้าเล็กน้อย มองดูรถคันสีขาวที่เขาเป็นคนมอบให้แล่นออกไปช้าๆ ขับผ่านสี่แยกที่อยู่ไม่ไกล ก่อนจะหายลับไปในบรรดารถที่สัญจรไปมาอย่างคับคั่ง

ในเมื่อเธอบอกว่าได้ อย่างนั้นก็ยังมีโอกาสอยู่ ฟางไหลหยางบอกกับตัวเองอย่างนั้น

"เหมียวไกฉีก...คนขับเหมียว...อืม น่าสนใจดีนี่" ฟางไหลหยางเอ่ยทิ้งรอยยิ้ม

เสี้ยวทูนอนฟูอยู่บนต้นขาของเหมียวเหมียว มันหาวหวอด หูทรงสามเหลี่ยมที่ตั้งตรงทั้งสองข้างหมุนไปมา ฟังเหมียวเหมียวคุยกับกล้องเสียงดังจ๊อกแจ๊ก

"เพราะอย่างนั้นนั่นแหละ ถึงเขาจะหล่อ แกรมยังเป็นคนดี จะคืนร่มให้ได้ แต่ว่ามันไม่จำเป็นจริงๆ นะ" มือข้างหนึ่งของเหมียวเหมียวลูบหัวเสี้ยวทู่ สวมหูฟังคุยเปิดอกกับดูซิ่ว "เธอไม่รู้รู้สึกแปลกบ้างหรือไง จั๊นไม่ได้บอกว่าจะเอาคืนสักหน่อย บอกไปแล้วด้วยนะว่าให้เลย"

"ยังงี้ก็มีคนแบบนี้อยู่แหละ คนที่ไม่อยากติดหนี้บุญคุณใครนะ" ดูซิ่วบอกเธออย่างมั่นใจ "เขาคงจะเป็นคนทำอะไรตามใจตัวเอง ฟังจากที่เธอเล่าแล้วรู้สึกจะเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราวไม่ใช่เล่นเลยนะ เหมียวเหมียว ต่อไปเธออย่าไปยุ่งกับเขาดีกว่า เธอนะใส่ชื่อเกินไป อ่าเนใจง่าย"

เหมียวเหมียวเหลืออกตาใส่เว็บแคม เอ่ยโต้ตอบ "ซิ จั๊นเป็นเน็ตไอดอลนะ

อีกนิดก็จะเปิดเว็บไซต์ขายของแล้วจะ ยังใส่ชื่ออยู่อีกเหรอ"

ภูชีวะยกไหล่ ไม่พูดอะไร

จู่ๆ ก็มีเสียงหยาบโลนของชายหนุ่มดังทะลุออกมาจากหูฟัง "เดมาเซีย!"

เหมียวเหมียวสะเทือนไปทั้งตัว มองหน้าจอคอมพิวเตอร์ด้วยความตื่นตระหนก เสียวตัวเองก็ลุกขึ้นนั่ง หันหน้ามองไปยังที่มาของเสียง

ภูชีวะรีบร้อนโบกมือ "ไม่ใช่ๆ นกแก้วของฉันเองนะ มันพูดตามเกม... จริงๆ เลยนะ ฉันจะเอามันไปขังในห้องน้ำ"

"ไม่ต้องหอรอก ฉันก็แค่ตกใจนะ นกแก้วเทาแอฟริกันที่เธอซื้อคราวก่อน ไร่รีเปล่า พูดเป็นแล้วเหรอเนี่ย สอนเก่งใช้ได้เลยนี่นา" เหมียวเหมียวกล่าวด้วยความอิจฉา "อยู่คนเดียวไม่มีอะไรทำก็คุยกับนกแก้วได้ เสียวที่บ้านฉันทำเป็นแค่นอน กิน แล้วก็ทำแก้วล้ม"

"แต่หนวกหูนำดูเลย บางทีฉันอยากจะใช้สมองก็ทำไม่ได้ ยังงี้เลยแมวกก็ดีกว่า" ภูชีวะเอ่ยพลางถอนใจ

"คิกๆ" เหมียวเหมียวยิ้มแล้วเอ่ยขึ้น "ฉันเปลี่ยนกับเธอได้นะ เธอชอบเจียบบๆ ส่วนฉันพูดมากเหมาะกับการเลี้ยงนกแก้วมากกว่า" ภูชีวะเป็นจิตแพทย์ เธอค่อนข้างรักสงบ ก็ไม่รู้ว่าไปทำอาชีพไหนถึงได้เลี้ยงนกแก้วจนทำลายความเคยชินในการใช้ชีวิตก่อนหน้านี้ของเธอไปเสียหมด

เหมียวเหมียวคุยกับภูชีวะอยู่พักหนึ่งมือถือก็ตั้งขึ้น เหมียวเหมียวรีบจบการสนทนากับภูชีวะ พอหยิบมือถือขึ้นดูก็เห็นว่าเป็นหมายเลขที่ไม่รู้จัก แต่...ก็เหมือนจะเคยเห็นที่ไหนมาก่อนนะ

เหมียวเหมียวผู้ที่มีสมองปลาทองเลือกจะมองข้ามเบอร์แปลกนั้นอีกครั้ง รอจนสิ้นเสียงโทรศัพท์ ทว่าประวัติศาสตร์มักจะเหมือนๆ เดิมภายในหนึ่งนาทีเหมียวเหมียวก็ได้รับข้อความอีกครั้ง

'สวัสดีครับ เหมียวเหมียว สะดวกรับโทรศัพท์หรือเปล่า'

เหมียวเหมียวย่นคิ้ว กลอกตาคุ่นคิดอยู่เป็นนานสองนานก็คิดไม่ออก
ว่าเป็นใคร จึงถามอีกฝ่ายกลับไป

'คุณเป็นใครคะ'

ผ่านไปสักพัก เหมียวเหมียวถึงได้รับการตอบกลับ

'คนที่คืนร่มให้คุณเมื่อคราวก่อน ผมชื่อฟางไหลหยาง คุณเซฟเบอร์ผม
เอาไว้ก็ได้'

เหมียวเหมียวมองข้อความด้วยความตกตะลึงอยู่เนิ่นนาน แล้วจึง
เซฟเบอร์โทรศัพท์อย่างเงิบๆ ถึงแม้เธอจะไม่รู้ว่าเซฟไปทำไมก็ตาม

เหมียวเหมียวเพิ่งจะเซฟเบอร์เรียบร้อย มือถือก็ดังขึ้นมาอีกรอบ เธอ
เพิ่งจะเปลี่ยนเสียงเรียกเข้าเป็นเสียงร้องของเจ้าเหมียวเสียวหู พอเสียงนี้
ดังขึ้น เสียวหูก็เงยหน้าขึ้นกระดิกหูไปมาแล้วขานรับ "เหมียว..."

เหมียวเหมียวลูบหัวของมันพลางกอดรับสายด้วยความสนใจ "สวีสวีคะ
คุณฟาง"

"สวีสวีครับ คุณเหมียว" เหมียวเหมียวจำเสียงของฟางไหลหยาง
ได้อย่างแม่นยำ น้อยนักที่เธอจะได้ฟังเสียงที่ตรงกับความชื่นชอบของ
ตัวเอง แม้เธอจะไม่อยากพัวพันกับคนแปลกหน้ามากนักก็ตาม

"คุณเหมียว ขอโทษที่โทรมารบกวน ผมมีเรื่องหนึ่งอยากจะขอร้องคุณ
นะครับ" ฟางไหลหยางสอบถามเธออย่างสุภาพ "คุณสะดวกหรือเปล่าครับ"

เหมียวเหมียวมุกปาก เธอไม่เข้าใจเลย ตามหลักการแล้ว ถ้าไร้ผลประโยชน์
ก็ไร้ซึ่งขโมย เขาคนนี้ได้ประโยชน์อะไรเสียหน่อย เหมียวเหมียวยังคง
ใจคอไม่ค่อยดี เอ่ยถามว่า "เรื่องอะไรเธอคะ"

น้ำเสียงของฟางไหลหยางเจือแววปรึกษาอย่างอ้อมๆ "คืออย่างนี้นะครับ อาทิตย์นี้ผมกับเพื่อนอีกหลายคนหรือกันเรื่องขับรถไปเที่ยวแถบซานเหมิง แต่รถของผมดันมีปัญหา ก็เลยเอาไปซ่อมอยู่ ตอนนี้มีรถไม่พอสำหรับทุกคน ผมเลยอยากจะจ้างให้คุณขับไปให้ได้หรือเปล่าครับ จ้างวันเดียว ค่าจ้างว่ามาได้เลย"

เหมียวเหมียวอ้าปากค้าง เพราะผิติดจากที่คิดไว้ไปสักหน่อย "เอ่อ... ยืมรถคนอื่นก็ได้นี่คะ ทำไมถึงได้มาจ้างฉันล่ะ"

"ผมไม่อยากจะติดหนี้บุญคุณใคร จริงๆ ก็ไม่ใช่ว่าจะต้องเป็นคุณหรือครับ เพียงแต่ผมไม่เคยเรียกรถมาก่อนเลย คุณเป็นคนขับคนแรกที่ผมได้พูดคุยด้วย แล้วก็แค่เบอร์ติดต่อกันคนเดียว อีกร่างผมก็ประทับใจทำที่สุขภาพของคุณเหมียวนะครับ วางใจได้ว่าปลอดภัย คุณก็แค่ขับไปขับกลับรอบเดียวระหว่างนั้นก็อยู่เกี่ยวกับพวกเราก็ได้ ถือซะว่าเป็นการพักผ่อน รวมค่าน้ำมันกับอาหารกลางวัน คิดซะว่าได้หาเพื่อนเพิ่ม แบบนี้ได้รับเปล่าครับ" ตรรกะที่เขาพูดออกมาสมบูรณ์แบบ เงื่อนไขที่หักก็ช่างยั่วยวนใจ ประกอบกับน้ำเสียงทุ้มต่ำนุ่มนวลของเขาแล้ว เหมียวเหมียวเองก็หวั่นไหวอยู่บ้าง

เธอแม้ริมฝีปาก ถามด้วยความระมัดระวังทั้งยังเจือด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่า "ถ้างั้น... ค่าจ้าง..."

"ปกติวันหนึ่งคุณหาเงินได้เท่าไรครับ" ฟางไหลหยางถามเธอ

ปกติแล้วเหมียวเหมียวทำงานบ้างไม่ทำบ้าง หนึ่งวันขับรถหกชั่วโมงก็เหนื่อยแทบขาดใจแล้ว หนึ่งวันหาเงินได้สองสามร้อยก็นับว่าเธอเอาจริงเอาจังแล้ว

เธอหน้าแดง คิดไว้ว่าบอกราคาเป็นสองเท่าของที่เคยได้ก็แล้วกัน "ประมาณ... ห้าหรือร้อยได้คะ..." นี่เพราะเรื่องหน้าตาของเธอล้วนๆ เลย

โชคดีที่ฟางไหลหยางไม่รู้ราคากลาง จึงเอ่ยออกมาอย่างใจกว้างว่า "ถ้างั้นผมให้ราคาเป็นสามเท่าก็แล้วกันนะครับ โอเคหรือเปล่า"

เหมียวเหมียวเห็นว่าเขาชื่อขนาดนี้ หน้าก็พลันแดงช้ำนลามไปถึงคอ เธอคว้าตัวลงกับเตียงด้วยความละอายใจแล้วเอ่ยเสียงอ่อยว่า "ไม่ต้องมาขนาดนั้นหรือคะ...หนึ่งพันก็พอแล้ว..."

เหมียวเหมียวได้ยินเสียงหัวเราะจากลมหายใจของเขา เป็นเสียงแผ่วเบา แต่ถ้าเงียบพอก็จะได้ยินเสียงกระแสไฟฟ้าผ่านอากาศมาจากลำโพง เธอจึงได้ยินเสียงหัวเราะที่มีเจตนาดีจากลมหายใจของเขาอย่างชัดเจน

"ถ้าฉันพบกันคนละครึ่งทางแล้วกัน หนึ่งพันสองร้อย คุณคิดว่ายังไงครับ"

"คะ...ได้คะ" ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ตามจะต้องทำแต่พอควร เหมียวเหมียวรับปากแล้ว ทว่าในใจกลับละอายแทบทนมัโหว่ที่เปิดราคาสูงลิบล็วแบบนั้น

"ฉันลำบากคุณด้วยนะครับ วันเสาร์ตอนเก้าโมง มารับผมที่ประตูทิศใต้ของเคหาสน์เฟิงเฉิง ตรงถนนสายที่คุณขับไปคราวก่อนนั่นแหละครับ ตอนนี้อยู่ที่ห้องเสร็จแล้ว" คราวนี้ฟางไหลหยางบอกทางอย่างละเอียดแจ่มแจ้ง แถมยังอธิบายต่ออีกด้วย

ฟางไหลหยางบอกอย่างนี้ เหมียวเหมียวก็นึกถึงคืนฝนตกที่มาส่งเขายังเคหาสน์เฟิงเฉิงได้ ทักชะชะบรตอันห่วยแตกของเธอทำให้หนุ่มหล่อรวยคนนั้นมารถ แล้วอีกฝ่ายยังใจดีให้คะแนนเธอห้าดาว เหมียวเหมียวก็ยิ่งรู้สึกผิดกับเขามากขึ้นไปอีก

"ถ้าฉัน..." เหมียวเหมียวสอบถามเขาด้วยความระมัดระวัง "คุณจะยอมนั่งรถที่ฉันขับหรือคะ"

"ครับ?"

"ก็...ฝีมือการขับรถของฉัน ต่อให้ไม่ทำให้คุณมารถ ก็อาจจะขับตกคลองก็ได้ ขับรถไปเที่ยวแถบซานเมิ่งกัน ฉันเองก็ไม่ค่อยรู้ทางสักเท่าไร..." เสียงของเหมียวเหมียวเบาลงทุกที เสียงสุดท้ายแผ่วราวเสียงยุง "จริงๆ เลยนะคะ ไม่กั่วงวลบ้างเลยหรือไงกัน"

"หึ" เหมียวเหมียวได้ยินเสียงหึเบาๆ จากปลายจมูกของอีกฝ่าย

จากนั้นก็ได้ยินเสียงเขาเจือด้วยความจนใจบอกว่า "งั้นก็ไม่มีทางเลือก ผมจะเอาลูกอมรสมินต์ไปให้พอกก็แล้วกัน จะจำไว้ว่าต้องเตรียมถุงพลาสติกไปด้วย"

"เฮ้อ...งั้นก็ช่างเถอะค่ะ ไม่แน่ว่าอาจจะโคลงเคลงกันไปตลอดทางเลยก็ได้" เหมียวเหมียวรีบเอ่ยตอบ

"ไม่เป็นไรครับ" ฟางไหลหยางเอ่ย "แค่คราวก่อนผมไม่ได้เตรียมใจเอาไว้อ่อนนะ"

เตรียมใจอะไรกันล่ะ...เหมียวเหมียวยิ่งอยากแทรกแผ่นดินหนี

"คุณวางใจนะครับ ผมไม่ถือสาอะไรหรอก" ฟางไหลหยางเอ่ย

เหมียวเหมียวยืนย่นด้วยเสียงเบาว่า "ฉันจะพยายามขับให้นิ่มๆ แน่นอ่อนค่ะ"

"ลู่ๆ นะครับ" ฟางไหลหยางให้กำลังใจด้วยความเอาใจใส่

"จริงสิคะ" เหมียวเหมียวเอ่ย "คือว่า...ฉันเปลี่ยนน้ำหอมรถเป็นกลิ่นเลมอนแล้วนะคะ"

"ครับ?" ลู่ๆ เหมียวเหมียวก็เอ่ยออกมา ฟางไหลหยางก็ไมรู้จะต้องตอบยังไง เพราะฟังออกถึงน้ำเสียงระมัดระวังของเหมียวเหมียว ใจของเขาก็หล่นวูบกะทันหัน

แค่คำพูดเรื่อยเปื่อยประโยคเดียว เธอคนนี้ก็ทำตามจริงๆ เสียด้วยช่างน่า...น่ารักเป็นบ้าเลย

สมกับเป็นนักวาดการ์ตูนที่ชื่นชอบจริงๆ นั่นแหละ!

ฟางไหลหยางตอบเสียงเข้มเจือด้วยรอยยิ้ม "ครับ ขอขอบคุณครับ"

วางสายเสร็จ เหมียวเหมียวก็ถอนหายใจออกมา สักครู่เดียวก็ห่อไหล่ เธออุ้มเสี้ยวทุ่นี่มาแล้วยกขึ้นเหนือศีรษะ จากนั้นก็นำกลับมากอดที่ข้างแก้มอยากเอาหน้าภูไทศีรษะของเสี้ยวทุ่นี่ แต่กลับถูกขาหน้าของมันยันไว้

"เสี้ยวทุ่นี่ แม่รับงานใหญ่มาเลยนะ ตื่นเต้นไปหมดแล้ว จะไม่ปลอบใจ

กันหน่อยเหรอ" เหมียวเหมียวทำหน้าที่หน้าเคร้า ก้มหน้าด้วยความห่อเหี่ยว "แต่...เป็นครั้งแรกที่ฉันจะได้ขับรถออกจากเมืองเลยนะ..."

ฟางไหลหยางที่อยู่อีกฟากหนึ่งบันทึกการเดินทางลงปฏิทินในมือถือ ด้วยความยินดีปรีดา จากนั้นเขาก็ส่งข้อความให้เงินตัว

'แจ้งพนักงานในห้องประธานว่าวันเสาร์นี้ไปเที่ยวกันที่เขาฟางซาน อย่าลืมเอาของอร่อยๆ ไปเยอะๆ'

เงินตัวตอบอย่างว่องไว

'จะเช่ารถหรือเปล่า ต้องจ่ายเงินก่อนหรือเปล่าครับ'

'เช่ารถ บริษัทเป็นคนจ่าย ส่วนผมจะไปเอง'

"หนึ่งพันสองร้อย ห้าร้อย" ฟางไหลหยางเพิ่งอาบน้ำเสร็จ ผมยังขึ้นอยู่ เขานั่งลงบนโซฟาพลาทองตัวเลขทั้งสองด้วยเสียงทุ้มต่ำ สุดท้ายก็หัวเราะออกมา

ช่างเป็นคนที่พอใจอะไรง่ายเสียจริงๆ

ฟางไหลหยางก้มหน้าก้มตาครุ่นคิดอยู่สักครู่ก็ลุกขึ้นเดินไปยังห้องหนังสือ หยิบหนังสือการ์ตูนเล่มเยี่ยมออกมาจากชั้นหนังสือ ช่างๆ หนังสือการ์ตูนเล่มนี้ยังมีที่เหมือนกันอีกสองเล่ม แต่ว่าระดับความเก่าใหม่ไม่เท่ากัน ฟางไหลหยางหยิบการ์ตูนเล่มใหม่ที่ยังไม่ได้แกะซีลออกมา บนปกพิมพ์ตัวหนังสือฟอนต์การ์ตูนตัวกลมติดว่า 'ผู้กล้าบุกอณาจักรแมวผู้แต่ง เหมียวไกฉีก'

ไม่ว่าฟางไหลหยางคิดอะไรขึ้นมา เขาก็ได้หัวเราะออกมาเบาๆ แล้ว

วางการ์ตูนลงบนโต๊ะชา

แปดโมงเช้าวันเสาร์ เงินตัวยืนอยู่ด้วยอาการสะลึมสะลือที่หน้าบริษัท รอเพื่อนร่วมงานในห้องประชุมแต่ละคนขึ้นรถตู้ขนาดเล็ก นี่เป็นรถของบริษัท รวมคนขับแล้วสามารถนั่งได้แปดคน ให้คนในห้องประชุมนั่งได้ครบพอดี เงินตัวยกหน้าที่ขับรถให้กับเสี่ยวเจิ้งที่เพิ่งเข้าทำงานในบริษัท ส่วนตัวเองหลับประจำที่อยู่ทางฝั่งคนนั่ง

"ตายแล้ว ผู้ช่วยเงิน อย่าหลับสิครับ บอกทางผมด้วย ผมไม่รู้ทางนะครับ" เสี่ยวเจิ้งทำหน้าที่เซิร์ฟวางตั้งแขนเสื้อของเงินตัว

เงินตัวโบกมือ "ใช้ GPS สิ"

เลขชาย สาวที่เบาะหลังพรวดพราดถามเงินตัวขึ้นมาว่า "ผู้ช่วยเงินคะ ประธานฟางเพี้ยนอะไรขึ้นมา ลุง ถึงได้บอกว่าจะให้ไปเที่ยวกัน แล้วตัวเขาอยู่ที่ไหน"

"ประธานฟางบอกว่าจะไปเองนะ จะไปถึงช้าหน่อย ไม่ไปพร้อมกับพวกเรา พวกเราไปสำรวจที่ทางกันก่อน เอาของปิกนิกไปวางให้หมด ยังไงก็มาเที่ยวฟรี พวกเธอก็สนุกกันได้เลยนะ" เงินตัวหาวหวิด ลุง เขาก็นึกอะไรขึ้นมาได้ จึงกำชับกับทุกๆ คนว่า "จริงสิ ประธานฟางกำชับมาเป็นพิเศษว่าถึงเวลาให้ปฏิบัติกับเขาเหมือนเพื่อนทั่วๆ ไป ไม่ต้องเรียกตามตำแหน่งเป็นธรรมชาติกันหน่อย"

"คือว่า...หัวหน้าอยู่ด้วยก็ธรรมชาติไม่ออกแล้วละ" เลขชาย สาวต่อว่า

"ใช่แล้วละ" เสี่ยวเจิ้งคล้อยตาม "คนใหญ่คนโตระดับประธานฟางคงไม่ใช่พาแฟนมาแล้วกลัวว่าตัวเองจะไม่มีเพื่อน เลยให้พวกเราสวมรอยมาหรรอกนะครับ"

"...ฉลาดซะจริงๆ" เงินตัวก่อกองตาใส่เขา

ถึงความจริงจะเป็นอย่างนั้นก็เถอะ เงินตัวครุ่นคิดอย่างหนัก อย่างไรก็ตาม

เขาก็รู้สึกว่คราวนี้หัวหน้าไม่ได้พาแพนมา แต่...พาไอดอลมาเที่ยวต่างหากละ

เพราะอย่างนั้นเขาถึงได้ตื่นตื่นนัก

วันหยุดเสาร์อาทิตย์อากาศแจ่มใส แสงอาทิตย์สดใส อุณหภูมิร้อนขึ้นเล็กน้อย เคหาสน์เฟื่องเฉิงอยู่บริเวณเชิงเขาไม่ไกลจากซานเมือง เทียบกับบริษัทของฟางไหลหยางแล้วที่นั่นอยู่ไกลจากเขาฟางซานมากกว่า วันนี้ฟางไหลหยางเตรียมตัวมาอย่างเรียบร้อย

เสื่อกันลม อาหาร ขนม รองเท้าปีนเขา พาวเวอร์แบงก์ ร่วมกันแดด หนังสือการ์ตูน...

ฟางไหลหยางนับวนไปมาอยู่หลายรอบ ถึงได้นำสิ่งของใส่ลงในกระเป๋าแล้วจัดให้เรียบร้อย สวมชุดลาลอง จากนั้นจึงสะพายกระเป๋าออกจากเขตที่พักอาศัย

"คุณฟางจะไปเที่ยวหะอริบ" คุณลุงยามเห็นฟางไหลหยางก็ทักทายอย่างเป็นมิตร

ฟางไหลหยางพยักหน้าให้โดยไร้ซึ่งสีหน้าใดๆ วางตัวอย่างหัวหน้ากับลูกน้อง

คุณลุงยามไม่ได้แปลกใจเลยสักนิด เขาเอ่ยถามต่อไป "ไม่ขับรถไปละครับ" ทั้งๆ ที่เก้าอี้ใหญ่คนนี้มีรถซูเปอร์คาร์ราคาเป็นล้านอยู่ในโรงรถตั้งหลายคัน ทำไมถึงได้เดินเท้าออกมาเสียเล่า

"มีคนมารับนะครับ"

ฟางไหลหยางตอบออกไปอย่างนั้น ทว่าก็อดยกมูมปากขึ้นไม่ได้

ที่ผ่านมามลุงยามเคยเห็นแต่ฟางไหลหยางผู้ไม่เคยยิ้มแยม เป็นครั้งแรกที่เขาเห็นฟางไหลหยางในลักษณะนี้ เขาจ้องเขม็ง อ้าปากค้างมองฟางไหลหยางเดินผ่านประตูใหญ่ออกไปที่ข้างทางด้วยสายตามุ่งมั่น ยืนตัวตรงรอให้

คนมารับ

"ผีเข้าหรือไงนะ" ลุงยามถามตัวเองด้วยสีหน้างงง

รถโฟล์คสวาเกนสีขาวยุติโคงมาจากปากทาง แล่นเข้ามาบนถนนสายนี้ เมื่อเข้าใกล้ฟางไหลหยางก็จอดลง เป็นการเบรกกะทันหันที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวจริงๆ

กระจกรถเลื่อนลง เหมือนเหมียวโผล่ใบหน้าอันน่ารักออกมา "ขอโทษนะคะคุณฟาง รอนานเลยสินะคะ"

"ไม่เป็นไรหรอก ผมเองก็เพิ่งมา" ฟางไหลหยางสายตีสีระะ เปิดประตูหลังแล้ววางกระเป๋าไว้ด้านใน ส่วนตัวเองนั่งลงที่เบาะหน้าฝั่งคนนั่ง

เขาเพิ่งจะนั่งลง เหมือนเหมียวก็ก้มหน้าเปิด GPS "คุณฟาง คุณจะไปไหนหรือคะ"

"เขาฟางซาน" ฟางไหลหยางตอบ

"ได้ค่ะ" เหมือนเหมียวเช็ด GPS เสร็จเรียบร้อยก็ตะโกนด้วยความรื่นเริง "ออกเดินทางกันเลย!"

เหมือนเหมียวกลับรถ ออกเดินทางตามการชี้ทางของ GPS ไปยังเขาฟางซาน

การไปเขาฟางซานจะต้องขับผ่านเขตเศรษฐกิจเกาซินที่เหมือนเหมียวอาศัยอยู่ เหมือนเหมียวเป็นคนปากไม่มีหูรูด พอมีความสุขก็โผล่ออกมาว่าตัวเองพักอยู่ที่ไหน "คุณฟาง บ้านของคุณอยู่ใกล้กับเขตเศรษฐกิจเลยนี่หา บ้านของฉันเองก็อยู่แถวๆ นี้ค่ะ"

"คุณพักอยู่ในเขตเศรษฐกิจหรือ" ฟางไหลหยางมองไปที่เธอ

เหมือนเหมียว"ใช่ค่ะ ใกล้ๆ กับโซนมหาวิทยาลัยนะคะ ย่านอพาร์ทเมนต์ของฉันมีคนพักอยู่น้อยที่สุด ค่าเช่าก็เลยถูก แต่ว่าเงื่อนไขดีมาก ๆ เลยนะค่ะ"

คำพูดประโยคนี้เผยตำแหน่งบ้านของเธอออกมา ทำเอาฟางไหลหยาง

ที่ท่าธุรกิจอสังหาริมทรัพย์อยู่ลึกลับตำแหน่งที่อยู่ของเธอในสมองอย่างรวดเร็วว่าเป็นอพาร์ทเมนต์กึ่งโรงแรม และมั่นใจว่าเธออาศัยอยู่ในอพาร์ทเมนต์ที่ครอบครัวของเขาเป็นเจ้าของอย่างแน่นอน *โลกใบเล็กขนาดนี้เขี้ยวเธอ*

ตอนนี้รดผ่านสี่แยกไฟแดง เข้าโค้งแล้วออกไปยังเขตชานเมือง

"ความจริงแล้วนี่เป็นครั้งแรกที่ฉันขับรถออกนอกเมืองเลยนะคะ ทักชะการขับรถของฉันค่อนข้างน่ากลัวจริงๆ นั่นแหละ คุณฟางกล้าหาญจังเลยคะ" เหมียวเหมียวหัวเราะเยาะตัวเองพลางเอ่ย "ถ้านั่งรถที่ฉันเป็นคนขับ"

"เรียกผมว่าฟางไหลหยางก็พอครับ" ฟางไหลหยางกล่าว "ผมรู้จักคนขับรถแค่คนเดียวนี้ครับ ไม่เป็นไรหรอก ถ้าไม่ไหวเดี๋ยวผมขับให้เองก็ได้"

"ได้ยังไงล่ะคะ" เหมียวเหมียวพึมพำ "อย่างนั้นฉันก็รับค่าจ้างมาฟรีๆเลยนะสิ"

แม้จะพูดออกมาแบบนั้น แต่ไม่ทันถึงห้านาทีฟางไหลหยางก็เริ่มเมารถอีกแล้ว เหมียวเหมียวชำเลืองมองเห็นว่าในมือของฟางไหลหยางกำกระดาษทิชชูปิดปากไว้แน่นและสีหน้าซีดขาว เธอรีบจอดรถที่ข้างทาง รถที่ถูกเบรกกะทันหันกระซากเล็กน้อยก่อนจะหยุดลง

ตอนนั้นเองที่ฟางไหลหยางรู้สึกวุ่นวายในกระเพาะปั่นป่วนไปหมด อยากให้เหมียวเหมียวขับรถชนต้นไม้ให้รู้แล้วรู้รอด

"คุณ...ฟาง...คุณฟางไหลหยาง เป็นอะไรหรือเปล่าคะ" เหมียวเหมียวมองเขาด้วยสีหน้าเป็นห่วง "ขอโทษด้วยนะคะ ทักชะการขับรถของฉันไม่ได้พัฒนาเลยสักนิด ฉันหยิบถุงพลาสติกให้นะคะ"

พูดไปพร้อมกับเอ๋อไปหยิบถุงพลาสติกที่เบาะหลัง แต่ว่าถูกฟางไหลหยางดึงตัวไว้ "ช่างเถอะ"

"แต่ว่า..."

ฟางไหลหยางเงยหน้าขึ้น สีหน้ายังคงไม่ได้สักเท่าไร นัยน์ตาแดงก่ำ ภายในมีน้ำตาคลออยู่ เมื่อชายหนุ่มหน้าตาโดดเด่นบุคลิกดีเยี่ยมอย่างเขามองมาที่เธอ ใจของเหมียวเหมียวก็หวั่นไหวเสียเหลือเกิน ความหวั่นไหวนี้ทำให้เธออายจนแทบแทรกแผ่นดินหนี ทั้งหมดเป็นเพราะเธอคนเดียวเลย!

"ไม่เป็นไรครับ" ฟางไหลหยางเห็นเหมียวเหมียวทำหน้าม้อยคอตก โทษตัวเองอยู่อย่างนั้นก็ปลอบใจ "อย่างนั้นผมขับเองก็แล้วกัน ผมเป็นคนขับก็ไม่มารถแล้วละ"

"อ๊ะ ไม่ดีหรือมั้งคะ..." เป็นคนขับรถแท็กซี่ กลับถูกผู้โดยสารรังเกียจ รังอนจนกลายเป็นผู้โดยสารเสียเอง... ถ้าคนในสายงานเดียวกันรู้เข้าคงหัวเราะกันแทบตายเลยใช่หรือเปล่า เหมียวเหมียวตัดสินใจว่าจะปฏิเสธ

แต่ฟางไหลหยางเอ่ยออกมาว่า "ไม่อย่างนั้นหักค่าจ้างก็ได้ ไม่ต้องลำบากใจหรือครับ ยังไงก็ขอบคุณนะ"

มีคนให้... รถคันนี้มานะ

เหมียวเหมียวตอบกลับในใจ

โอ้เอ๊ย คิดแบบนี้ฉันก็จะยิ่งรู้สึกผิดนะสิ

"ผลัดกันก็แล้วกันนะ คุณพักหน่อยเถอะ" คราวนี้ท่าทีและน้ำเสียงของฟางไหลหยางแสดงออกว่าไม่ให้เธอต่อ rong อีก เหมียวเหมียวได้ยินก็นิ่งอึ้งไป ตกใจกับรังสีแบบนี้ของเขา จึงลงจากรถสลับตำแหน่งกับเขาแต่โดยดี

ฟางไหลหยางนั่งลงบนที่นั่งคนขับด้วยท่าที่ซ้ำซ้อน เปลี่ยนเกียร์เปิดไฟเลี้ยวอย่างไหลลื่น

เหมียวเหมียวคาดเข็มขัดนิรภัยไปอย่างรวดเร็ว พร้อมเอ่ยขึ้นว่า "ฉันจะต้องเป็นคนขับรถที่ล้มเหลวที่สุดบนโลกนี้แน่ๆ เลย ขอโทษจริงๆ นะคะ"

ฟางไหลหยางได้ยินน้ำเสียงปนสะอื้นของเธอก็ยิ้มออกมา "ถือซะว่าไปเที่ยวกับเพื่อน ไม่เป็นไรนะครับ"

เหมียวเหมียวมู่ปาก คีระหึงกับหน้าต่างรถ เห็นทัศนียภาพนอกหน้าต่างแตกต่างกับเมื่อสักครู่โดยสิ้นเชิง มันผ่านสายตาของเธอไปด้วยความเร็วสูง ทว่ารถก็ยังคงมั่นคง ฟางไหลหยางขับรถได้นิ่มมากๆ เลยเหมียวเหมียวรู้สึกได้ถึงความห่างชั้นที่ยิ่งสลดเข้าไปใหญ่

หลังจากที่ฟางไหลหยางขับรถด้วยตัวเอง เขาก็ไม่เมารถแล้ว สีเลือดบนใบหน้าก็กลับสู่สภาพเดิม

เหมียวเหมียวยิ่งเฝ้าสร้อยขึ้นไปอีก เธอซึ่มจนผล็อยหลับไปในที่สุด ฟางไหลหยางฟังเพลงร็อกสไตล์ญี่ปุ่นอย่างที่เคยฟังบนรถเมื่อครั้งก่อน เหลือบตามองคีระหึงของเหมียวเหมียวที่เอนไปอีกฟากหนึ่ง จะตกแหล่ มิตกแหล่ ก็ถอนหายใจด้วยความจนใจ หลังจากลตเสียงเพลงลงแล้วก็ยื่นแขนยาวออกไป เกี้ยวเอาผมที่เหมียวเหมียวกิ้นเข้าไปออกมา แล้วจึงย้ายไปไว้ที่หลังหู

ผู้หญิงคนนี้ออกไปไหนมาไหนกับคนที่เคยเจอกันแค่สามครั้งก็หลับไปเลยนั้นหรือ กล้าไม่ใช่เล่นเลยนะเนี่ย

เป็น 'ผู้กล้า' จริงๆ เสียด้วย

ฟางไหลหยางหัวเราะเบาๆ เขาอารมณ์ดีเหมือนกับอากาศวันนี้ที่พระอาทิตย์สไลด์ระการตา

ตลอดทางเขาตั้งใจลตเสียงเพลงให้เบาลง ได้ยินเพียงเสียงจังหวะกลองเบาๆ และเสียงลมหายใจแผ่วเบาของหญิงสาว ก็ไม่รู้ว่าเธอเหนื่อยเกินไปหรือเปล่าถึงได้ไม่ลืมตาขึ้นมาอีกเลย เธอหลับลึกมาก ฟางไหลหยางกลัวว่าเธอจะหลับจนเป็นหวัด ก็เลยเพิ่มอุณหภูมิแอร์ในรถให้สูงขึ้นแล้วจอตรถเข้าข้างทางอีกครั้ง คว่ากระเป่าหีบเสื้อกันลมออกมา เขาเอามาด้วยเพราะกลัวจะทำเสื้อผ้าเลอะเทอะ ไม่คิดว่าจะได้ใช้จริงในตอนนี่

เขากางเสื้อกันลมออกมาคลุมตัวเหมียวเหมียวเอาไว้ หลังจากนั้นฟางไหลหยางถึงได้เริ่มขับรถต่ออีกครั้ง

เมื่อรถเข้าใกล้กับเขาฟางซาน ในที่สุดเหมียวเหมียวก็ตื่นขึ้นมา
แต่ขยับก็รู้สึกได้ถึงเสื้อที่คลุมตัวเธอเอาไว้ สติสัมปชัญญะก็ค่อยๆ
กลับคืนมา เมื่อคิดถึงเหตุการณ์ตรงหน้าขึ้นมาได้เหมียวเหมียวก็โวยวาย
หน้าแดงช้ำน

"ว้าย...ตายจริง ขอโทษด้วยนะคะ! ฉันทกลับไปซะอย่างนั้น!" เหมียวเหมียว
อับอายจนแทบจะร้องให้ออกมา "ให้คุณขับรถมาตลอดทางเลย แถมยังเอา
เสื้อมาห่มให้ฉันอีก ขอบคุณมากๆ เลยนะคะ ฉันต้องขอโทษคุณจริงๆ ค่ะ"

พอเห็นว่าสีหน้าของเหมียวเหมียวเหมือนจะร้องให้ออกมา ฟางไหลหยาง
ก็อดจะขำไม่ได้ "เอาละ ใกล้จะถึงแล้ว เตรียมตัวได้แล้วนะ"

"คะ..." เหมียวเหมียวก้มหน้าลง ไม่ได้ตอบโต้อะไร

เธอยังคงถือเสื้อกันลมของผู้ชายคนนี้อาไว้เหมือน รู้สึกได้ถึงเนื้อผ้า
มันขยับ เหมียวเหมียวใจเต้นจนรู้สึกขา บอกไม่ถูกว่าเต้นเร็วขึ้นกว่าปกติ
หรือว่าอะไรกันแน่ เธอรู้เลยว่าจังหวะการเต้นของหัวใจมันปั่นป่วนไปหมดแล้ว

ก่อนหน้านี้เธอคิดว่าชายคนนี้เป็นพวกนำราคาญาติช่างแปลกประหลาด
แต่ดูตอนนี้แล้ว เขาช่างเป็นคนดีเสียจริง แถมยังอ่อนโยนเอาใจใส่ เหมียวเหมียว
ก้มหน้าลง แอบชำเลืองตาขึ้นมองฟางไหลหยาง

ฟางไหลหยางจดจ่อกับการขับรถอย่างตั้งอกตั้งใจ กรอบหน้าต่างข้าง
คมชัดอยู่ภายใต้แสงอาทิตย์ที่ขึ้นทางทิศตะวันออก ทั้งยังแลดูอ่อนโยน
เป็นพิเศษ เหมือนกับสายฟ้าผ่าลงมาที่ตัวเหมียวเหมียว เหมียวเหมียวรู้สึก
ว่าความอ่อนล้าพุ่งขึ้นมาจากขา แต่ช้ำนไปทั่วร่างกายไปจนถึงหน้าผาก

เหมียวเหมียวจับหน้าอกไว้ รู้สึกว่าข้างในมีอะไรบางอย่างขยายขึ้น
เป็นรสชาติหวานอมเปรี้ยว ก้มหน้าลงด้วยความตื่นตระหนก

ให้ตายสิ ฉันคงจะไม่ได้...

ขอบเขาคอนนี่เข้าแล้วหรอคะ?!

บทที่ 4

ที่แท้ก็แฟนคลับนี่เอง

เมื่อเกิดอาการนี้ขึ้นมาในใจ เหมียวเหมียวก็รู้สึกว่าคุณเองไม่อาจมอง ฟางไหลหยางตรงๆ ได้

พวกแก้มเธอเริ่มร้อนผ่าวอย่างไม่อาจยับยั้ง เธอหันไปอีกด้านหนึ่ง ดวงตาหลุบไปมองภาพสะท้อนใบหน้าด้านข้างของฟางไหลหยางบนกระจก แทน ถึงจะไม่ชัดเจนนัก ทว่าก็รู้สึกได้ถึงอารมณ์ที่ไม่ปกติจากทุกท่วงท่า ของอีกฝ่าย

เพราะเหมียวเหมียวเป็นคนติดบ้านมาก ไม่ได้คบหาใครสักเท่าไร กับผู้ชายแล้วยิ่งน้อยเข้าไปใหญ่ ไม่ต้องพูดถึงหนุ่มหล่อเลยด้วยซ้ำ ตอนที่เธอ ได้พบกับฟางไหลหยางครั้งแรก ในใจของเหมียวเหมียวมีเพียงความคิดเดียว เท่านั้นว่าหนุ่มหล่อที่อาศัยอยู่ที่เคหาสน์เฟิงเฉิงคนนั้นไม่ใช่แค่หล่ออย่างเดียว แต่ยังเป็นเศรษฐีด้วย! ทว่าตอนนี้เธอกลับสงสัยว่าคุณกำลังใช้อารมณ์ อ่อนไหวแอบสังเกตฟางไหลหยางอยู่หรือเปล่า เหมียวเหมียวรู้สึกเหมือนว่า ตัวเองกำลังแคะสลักอยู่ไม่มีผิด เหลือบมองดูครั้งหนึ่งก็จดจำรายละเอียด ใบหน้าของเขาเก็บไว้ในใจ แล้วเริ่มแคะสลักออกมาเป็นหน้าคน

จริงๆ เธอก็ไม่ได้ห่างเหินจากความรู้สึกนี้นักหรอก เมื่อเดือนก่อน

เหมียวเหมียวชอบนักร้องนำในวงบอยแบนด์เข้าคนหนึ่ง โดยสังเขปแล้วก็เป็นความรู้สึกประมาณนี้แหละ เหมียวเหมียวหลับหูหลับตามองโลกในแง่ดี บอกตัวเองว่าคงเป็นความรู้สึกแบบเดียวกัน

ฟางไหลหยางมองตรงไปข้างหน้า ตั้งอกตั้งใจมองถนน ในขณะที่ขั้บรถของเหมียวเหมียวอยู่ เขาไม่ได้รู้สึกรู้สึาเลยว่า ณ เวลานี้ เหมียวเหมียวกำลังได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจขั้นรุนแรง

สายตาของฟางไหลหยางมักเฉียบคมอยู่เสมอ คนที่พบเจอเขาเป็นครั้งแรกมักจะค่อนข้างหวาดกลัว เพื่อนที่คบหากันมานานเองก็ไม่ค่อยกล้าล้อเล่นกับฟางไหลหยาง แต่ว่าเมื่ออยู่กับคุณเหมียวไก่อฉีกนักวาดการ์ตูนที่เขาชื่นชอบมากแล้ว ฟางไหลหยางกลับมีท่าทีอบอุ่น

และเพราะอย่างนี้เองจึงเกิดเป็นความเข้าใจผิดของเหมียวเหมียว ตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอฟางไหลหยางว่าเขาเป็นคนอบอุ่นมาก ๆ

เมื่อทั้งสองคนเข้าใจลึจุดหมาย ฟางไหลหยางก็หันหน้ามามองเหมียวเหมียวแล้วเตือนเธอว่า "ไก่อจะถึงแล้วนะ อย่าหลับอีกล่ะ"

"ไม่นอนแล้วค่ะ..." เหมียวเหมียวจิตใจปั่นป่วน

เมื่อฟางไหลหยางจอดรถที่เชิงเขาเรียบร้อยแล้ว เขาก็คืนกุญแจรถให้เหมียวเหมียว ขณะที่เดินไปก็ส่งข้อความให้เงินตัวไปด้วย

'มาครบหรือยัง'

แม้จะเป็นคำเรียบง่ายแค่สี่คำ แต่ว่าเมื่อส่งให้คนที่เป็นผู้ช่วยของฟางไหลหยางมาหลายปี แวบแรกเงินตัวก็เข้าใจได้เองว่าในนั้นประกอบด้วยความนัยจำนวนมาก

'มากันครบแล้วครับ รอฉันอยู่ที่ศาลาพักผ่อนหลังแรกของทางขึ้นเขา'

เตรียมอาหารกับเครื่องดื่มไว้เรียบร้อยแล้ว แคร่รอให้คุณมาถึง เดินทางปลอดภัยนะคะ'

เมื่อส่งข้อความเสร็จแล้ว เงินตัวก็ซาบซึ่งใจกับความคิดอันสูงส่งของตัวเอง

ฟางไหลหยางเหลือบมองดูข้อความแวบหนึ่ง เก็บมือถือโดยไม่ได้คิดอะไร แถมยังรู้สึกว่ข้อความที่เงินตัวตอบกลับมาเย็นเยือกเกินไป ไม่กระซิบ

เหมียวเหมียวยังคงออกแรงยกเป้ป็นเขาออกมาจากที่เก็บของท้ายรถ เธอเอาเปรียบคนอื่น ก็เลยรู้สึกไม่ดีเอาหลายๆ เธอรู้ว่าเขาฟางซานเป็นสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับการปิกนิก ฉะนั้นเมื่อคืนเหมียวเหมียวเลยซื้อขนมมาเยอะเยาะ รวมไปถึงของแช่แข็งด้วย แต่ตอนนี้เป็นช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิตันฤดูหนาว อากาศหนาวยังมีความร้อนปนอยู่ อาหารแช่แข็งจึงพากันละลายไม่รู้จักหยุดหย่อน น้ำไหลจ๊อกๆ อย่างสบายอารมณ์

เหมียวเหมียวนำเป้ป็นเขาวางบนพื้น เอ้อมมือเข้าไปในกระเป๋าที่ล้มล้มทำหน้าเศร้า ฟางไหลหยางเดินกลับมา เห็นสีหน้าของเธอก็สงสัย "เป็นอะไรไป"

เหมียวเหมียวรูตชิบให้ฟางไหลหยางดู "ฉันซื้อบาร์บีคิวเสียบไม้แช่แข็งมา ตอนนี้อยู่ละลายหมดแล้ว...ในกระเป๋ามีแต่น้ำ โธ่...แถมฉันยังเอาสมุดสเก็ตซ์ภาพมาเพราะอยากจะซึ่มซับบรรยากาศเสียบน้อย แต่ก็เป็ยกไปหมดแล้ว..." เธอพูดเหมือนจะร้องไห้พลงดิ่งสมุดสเก็ตซ์ภาพที่เป็ยกไปส่วนหนึ่งออกมา

ฟางไหลหยางเห็นกระเป๋ที่เธอเอามากก็ไม่วู้ว่าจะร้องไห้หรือหัวเราะดี เขาสะพายแค่กระเป๋าใบเล็กๆ เขากว่เป็นไหนดๆ เพราะรู้ว่ยังงเงินตัวก็ต้องเตรียมข้าวของอื่งๆ ไว้หมดแล้ว ตัวเองเอามาแค่ของที่จำเป็นก็พอ แต่เขาไม่คิดว่าเหมียวเหมียวจะถึงขั้นเอาเป้ป็นเขาที่ไปใหญ่เกือบครึ่งหนึ่งของตัวเธอมาด้วย

ฟางไหลหยางจงใจถามเธอด้วยความประหลาดใจ "คุณวาดรูปเป็น
ด้วยหรือ"

"เอ่อ..." เหมือนเหมือนพยักหน้า "ฉัน...ชอบวาดรูปนะค่ะ วาดเล่นๆ
เท่านั้นเอง" เหมือนเหมือนเอ่ยด้วยความถ่อมตัว แกวงสมุดสเก็ตซ์ภาพไปมา
ทั้งคู่มองหยดน้ำไหลออกจากสมุดร่วงลงพื้น ก็พลันมองหน้ากันอย่าง
หมดคำพูด

ฟางไหลหยางสายหน้าแล้วคว้าสมุดสเก็ตซ์ภาพในมือของเหมือนเหมือน
มา เปิดไปสองสามหน้าก็พบว่ายังไม่ได้เป็ยกมากเท่าไร ส่วนใหญ่ยังไม่บุบสลาย
ดูเหมือนว่าปกติแล้วเธอจะใช้สมุดเล่มนี้จดแรงบันดาลใจ ช่างในวาดอะไรก็
ไม่รู้เต็มไปหมด บางครั้งก็มีตัวหนังสือหวัดๆ สีสันฉูดฉาด ฟางไหลหยาง
เปิดดูให้ช้าลงอีกหน่อย ถึงได้มองเห็นคำว่า 'เหมือนไก่ฉีก' อย่างชัดเจน

เขาค็นสมุดให้เหมือนเหมือนโดยไม่ได้เอ่ยอะไร แล้วคั่นกระดาษทิชชู
ในกระเป๋าออกมา

แมวเหมือนตัวนี้คงฝึกเขียนชื่ออยู่สินะ

ฟางไหลหยางก้มหน้าลง รูดชิปกระเป๋าสะพาย แต่ก็อดโค้งมุมปาก
ขึ้นไม่ได้

เหมือนเหมือนลากกระเป๋าเข้ามาไว้ข้างๆ ฟางไหลหยาง คว้าสมุดสเก็ตซ์ภาพ
ส่วนที่ไม่เปียกน้ำหลายสิบหน้าขึ้นมาแล้วเอ่ยถามฟางไหลหยาง "จะทำอะไร
หรือคะ"

ฟางไหลหยางไม่ตอบ ทว่าดึงทิชชูหลายแผ่นออกมาแล้วแผ่ออก
จากนั้นก็เอื้อมมือไปหยิบสมุดสเก็ตซ์ภาพมา วางทิชชูลงระหว่างส่วนที่เปียกชื้น
เมื่อปิดสมุดเข้าที่ก็ยึดคั่นใส่มือเหมือนเหมือน

"อ่า..." เหมือนเหมือนเห็นเขาทำทั้งหมดนี้ด้วยความว่องไวก็เอ่ยขอบคุณ
"ขอบคุณนะคะ"

"ขึ้นเขากันเถอะ ผู้...เพื่อนผมรออยู่"

ฟางไหลหยางชี้ไปที่บันไดขึ้นเขา เหมือนเหมียวพยักหน้า ลากเบ้ ปีนเขาขนาดมหึมาพร้อมคิดว่าจะสะพายขึ้นหลัง

ฟางไหลหยางเห็นสภาพแล้วได้แต่ขมวดคิ้ว เอ่ยเตือนเธอ "ดูเหมือนว่า กระเป๋านี้จะหนักกว่าตัวคุณซะอีกนะ ระวังด้วยก็แล้วกัน"

"ได้ค่ะ! ฮีบ ฉันแรงเยอะนะค่ะ!" เหมียวเหมียวคุยโวพลางสะพายกระเป๋า ไปด้วย อย่างกับว่าทั้งตัวถูกอัดจนเตี้ยไปหนึ่งเซนติเมตร สายสะพายด้านหนึ่ง พลิกอยู่บนไหล่ของเธอ เธอเอื้อมมือไปอยากจะทำอะไรสักอย่างแต่ก็ทำไม่ได้ จึงได้แค่กระโดดขึ้น อยากให้กระเป๋าสะพายกระเด็นขึ้นพร้อมกับเธอ จะได้ปรับสายให้เข้าที่

ผลปรากฏว่าการกระโดดคราวนี้ทำให้เธอเสียสมดุล เหมียวเหมียวถูก เบ้ปีนเขาดึงตัวหางหลังลงไป

"กรี๊ด!" เหมียวเหมียวอยากคว้าอะไรเอาไว้เป็นหลักยึดจึงโบกมือ ทั้งสองข้างขึ้นสะเปะสะปะ

ฟางไหลหยางก้าวไปข้างหน้า มือข้างหนึ่งคว้าแขนขวาของเหมียวเหมียว เอาไว้ มืออีกข้างหนึ่งยกเบ้ปีนเขา รักษาสมดุลให้เหมียวเหมียว

เหมียวเหมียวรู้สึกว้าวุ่นใจของตัวเองเบาละง พอแรงกดที่ถูกเบ้ปีนเขา คุกเอาไว้จนหายใจไม่สะดวกเมื่อสักครู่มลายหายไปก็อดโง่งใจไม่ได้ เอ่ยอย่างรู้สึกผิด "พลาดไปแล้ว ฉันพลาดไปแล้วค่ะ"

"ให้ผมสะพายเอง" ฟางไหลหยางเอ่ยอย่างจนวนใจ

"คะ?" เหมียวเหมียวมองเขาปลดกระเป๋าออกจากตัวด้วยความงุนงง

"ถือเอาไว้" ฟางไหลหยางส่งกระเป๋าไปเล็กไปไว้ในมือเหมียวเหมียว เธอก็รีบร้อนถอดเอาไว้

จากนั้นฟางไหลหยางก็จับเบ้ปีนเขาเอาไว้แล้วดึงสายสะพายขึ้นมา "แขนซ้าย" เหมียวเหมียวเอาแขนซ้ายออกจากสายสะพายแต่โดยดี

"แขนขวา"

เหมียวเหมียวพยักหน้า ดึงแขนขวาออกมาอย่างเชื่องช้า
 เหมียวเหมียวรู้สึกได้ถึงการทำต่อไปของอีกฝ่ายก็รีบเอ่ย "ฉัน
 สะพายเองดีกว่าค่ะ"

ฟางไหลหยางสะพายเป้ป็นเขาขนาดมหึมาโดยไม่ได้สนใจเธอ
 เหมียวเหมียวเอามือกุมไบหน้า รู้สึกว่าตัวเองบกพร่องในหน้าที่เกินไป
 ระหว่างทางที่เดินขึ้นเขาก็ตืออกชกหัวแสดงออกว่าตัวเองไม่ควรทำอย่างนี้
 "วันนี้ฉันเป็นคนขับรถที่ถูกจ้างมาแต่สุดท้ายคุณก็เป็นคนขับ ของกิน
 มากมายที่อยากเอามาแสดงความขอบคุณสุดท้ายคุณก็เป็นคนแบก เป็น
 ความผิดของฉันเอง" เหมียวเหมียวสะพายกระเป๋าของฟางไหลหยาง
 ในมือถือสมุดสเก็ตซ์ภาพ พร่ำบ่นด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย

ฟางไหลหยางอยู่ข้างหน้าเหมียวเหมียวสองชั้นบันได เดินไม่ก้ก้าวก็
 หยุดรอให้เหมียวเหมียวรีบตามขึ้นมา เขาได้ยินเสียงของเธอก็หันมาลอบใจ
 "ไม่เป็นไรหรอกครับ"

อีกฝ่ายไม่ได้ถือสา แต่เหมียวเหมียวจะไม่ได้ถือสาไม่ได้ เธอหอบแฮกๆ
 ไร้อารมณ์ชื่นชมวิวยสวยๆ โดยสิ้นเชิง อย่างกับว่าสมุดสเก็ตซ์ภาพในมือ
 กลายเป็นภาระ ประโยชน์เดียวที่มีก็แค่พัดให้มีลมเท่านั้น

"ฉัน...ว่าฉันต้องออกกำลังกายหน่อยแล้วละ" เหมียวเหมียวหายใจหอบ
 ฟางไหลหยางตอบ "รู้ตัวเองก็เป็นเรื่องดีนะครับ"

เหมียวเหมียวโน้มตัวลง เอามือยันเข่า เงยหน้าขึ้นมองฟางไหลหยาง
 ที่อยู่ข้างบน เธอถูกเข่าอันเมื่อยล้าทำร้ายเสียจนรู้สึกว้าไบหน้าของอีกฝ่าย
 ในตอนนี้ไม่ได้ชวนให้ใจเต้นขนาดนั้นแล้ว

จู่ๆ ฟางไหลหยางก็เดินลงบันไดมาชั้นหนึ่งแล้วยื่นมือขวาให้เธอ
 "คะ?"

เขาดึงสมุดสเก็ตซ์ภาพที่เหมียวเหมียวหนีบเอาไว้ที่ใต้แขนอย่างสบายๆ
 "สู้ชนะนะ" ฟางไหลหยางทิ้งท้ายไม่ก้คำ จากนั้นก็สาวเท้าเดินขึ้นเขาไป

อย่างแข็งขัน

เหมียวเหมียวเอียงคอ จิตใจว่าวุ่น

เขารู้ได้อย่างไรว่าตอนนี้เธอก็ถือไม่ไหวแม้แต่สมุดสเก็ตซ์ภาพ

เหมียวเหมียวโอบกอดจิตใจอันว่าวุ่นเอาไว้ ในที่สุดเธอก็ปีนมาถึง
ศาลาพักผ่อนหลังแรก เพื่อนร่วมงานในบริษัทของฟางไหลหยางต่าง
สะพายกระเป๋าใหญ่น้อยนั่งอยู่ที่นั่นอย่างนอบน้อม เหมียวเหมียวคิดว่า
พวกเขาเป็นแค่เพื่อนๆ ของฟางไหลหยาง ก็รู้สึกละลายแกใจเป็นอย่างมาก

"เพราะฉันคนเดียวเลยถึงได้มาถึงช้าขนาดนี้ ทำให้เพื่อนๆ ของคุณ
ต้องรอนาน" เมื่อเข้าไปใกล้กับศาลาพักผ่อน เหมียวเหมียวก็เอ่ยกับฟางไหลหยาง
อย่างนั้น

ฟางไหลหยางไม่ยอมให้เหมียวเหมียวรู้ว่าเขาจงใจนัดเวลาไม่ให้ตรงกัน
จึงเอ่ยด้วยสีหน้าเหมินเฉยว่า "พวกเขาไม่ถือสาหรอกนะ"

เงินตัวเห็นฟางไหลหยางเดินขึ้นมาแต่ไกล ก็ให้เพื่อนร่วมงานในห้อง
ประธานสะพายกระเป๋าเตรียมเดินทางต่อ พวกเขาจะต้องไปถึงยอดเขาก่อน
ถึงจะเริ่มวางข้าวของปิกนิกกันได้

ฟางไหลหยางเดินเข้ามาในศาลาพักผ่อน เงินตัวก็เอ่ยถามเป็นการ
ทักทาย "ประ..."

คำว่า 'ประธานฟาง' กำลังจะหลุดปาก เงินตัวก็รู้สึกว้าวุ่นว่าฟางไหลหยาง
จ้องเขาตาเขม็ง สายตานั้นดูร้ายอย่างกับเสือผู้หิวโหยจะกระโจนเข้าหาเหยื่อ
ทำเอาเงินตัวตกใจจนชะงัก ลูกลี้ลู่กลนเปลี่ยนการเรียกขาน "หยางจื่อ นาย
ข้าจิงเลย ทุกคนรออยู่นะ"

ฟางไหลหยางหรีตาลงเล็กน้อย สายตาบ่งบอกว่าเขาไม่พอใจที่ถูกเรียก
ด้วยความเอ็นดูว่า 'หยางจื่อ' แต่ว่าเงินตัวพูดออกไปแล้วก็ไม่อาจเปลี่ยน
คำพูดได้อีก เสี่ยวเจิ้งแอบดึงชายเสื้อของเงินตัวอยู่ข้างหลัง เอ่ยเสียงเบา
"ผู้ช่วยเงิน เป็นอะไรไปครับ"

"หุบปากแล้วเรียกตามผม" เงินตัวเอ่ยจบก็หันกลับไปส่งสายตาเงิบๆ เลี้ยวจึงไม่เข้าใจแต่ก็ทำตาม พร้อมกับส่งสายตาให้กับบรรดาเพื่อนร่วมงานอีกที

ฟางไหลหยางไม่ได้สนใจพวกเขาอีกต่อไป แต่พาเหมียวเหมียวมาแนะนำกับเงินตัว "เขาชื่อเงินตัว ส่วนคนอื่นๆ ก็เป็นเพื่อนของเขานะ เงินตัว นี่เหมียวเหมียว เป็นคนขับรถที่มาส่งฉันวันนี้"

เหมียวเหมียว "..."

เงินตัว "..."

ทั้งสองต่างจ้องมองกันและกัน จุดบอดเยอะเกินไป ไม่รู้ว่าควรจะเริ่มจากตรงไหนดี

"แหะๆ ทุกคนเป็นเพื่อนของคุณนี่เอง..." เหมียวเหมียวตัดจบอย่างกลืนไม่เข้าคายไม่ออก

ฟางไหลหยางมองเงินตัวแวบหนึ่ง อยากจะพูดอะไรสักอย่างแต่ก็ถูกสีหน้าโศกเศร้าของเงินตัวยับยั้งไว้ ฟางไหลหยางเลิกคิด ไม่ได้เอ่ยอะไรออกมา เงินตัวก็รีบร้อนรับบทพูด "ฮ่าๆ หยางจื่อค่อนข้างสนิทกับผมนะ ปกติทำงานยุ่งจนเกินไป วันนี้ผมก็เลยบังคับให้เขามาเที่ยวด้วยกัน คุณเหมียวไม่ต้องอึดอัดไปนะครับ รู้จักกันแล้วก็เท่ากับว่าเป็นเพื่อนกันหมดนี่แหละ"

การที่เงินตัวได้รับตำแหน่งผู้ช่วยของฟางไหลหยาง นอกจากความสามารถในการทำงานและความเชื่อฟังคำสั่ง เขายังเก่งกาจในการเข้าสังคมอีกด้วย ฟางไหลหยางไม่ชอบพูดคุยกับคนอื่นๆ มาตั้งแต่เด็ก และทำอะไรตามอารมณ์เสมอ การที่เขาสามารถสนทนา พูดคุยธุรกิจกับเจ้าแก๊งของแต่ละบริษัทได้ก็นับเป็นความดีความชอบของเงินตัวด้วย

เลี้ยวจึงตั้งเลขาฯ ที่อายุมากหน่อยมาถามเสียงเบา "ประธานฟางไม่ให้พวกเราเรียกเขาตามตำแหน่งสูงต่ำเพราะผู้หญิงคนนี้เซ่หรือเปล่า"

เพื่อนร่วมงานสาวกลอกตาใส่เขา "ไม่ต้องทายมั่วซั่ว แล้วเล่นละคร

ให้ตีเถอะน่า"

เสี่ยวเจิ้งตกตะลึง เขาเกาหัว ทุกคนต่างก็มีเรื่องที่ไม่อยากให้คนอื่นรู้...
น่าสนใจจริงๆ

ทุกคนทำความรู้จักกันสองสามประโยค แล้วก็เริ่มเดินทางสู่ยอดเขา
อีกครั้ง

ร่างกายของเหมียวเหมียวรับไม่ไหวจริงๆ ครั้งสุดท้ายที่เธอออกกำลังกาย
อย่างหนักแบบนี้ก็คือตอนสอบปลายภาควิงแปดร้อยเมตรในวิชาพล
สมัยเรียนปีหนึ่ง เธอวิ่งเสร็จก็เป็นลมไปเลย ตอนนั้นเธอรู้สึกว่าการขึ้นที่
ขึ้นไปได้ชั้นหนึ่ง ก็เหมือนกับมีอะไรที่ขัดขวางที่กลางฝ่าเท้าอย่างไรวางนั้น
เหมือนกับว่าข้อเท้าผูกไว้ด้วยกระสอบทรายหนักห้าร้อยกิโลกรัม ทุกครั้งที่
หายใจเข้าก็รู้สึกว่าจะสิ้นลมในวินาทีถัดไป

เสี่ยวเจิ้งอายุไล่เลี่ยกับเหมียวเหมียว เป็นธรรมดาที่จะรู้สึกดีกับ
เด็กสาวหน้าตาน่ารักทั้งยังอายุเท่ากันอย่างเหมียวเหมียว เขาเดินขนาบเธอ
แล้วถามด้วยความห่วงใยว่า "เหมียวเหมียว คุณไหวหรือเปล่า ให้ผมพัก
เป็นเพื่อนคุณก่อนมั้ย"

เงินตัวหันกลับไปมองพวกเขาสองคน แล้วมองฟางไหลหยางที่อยู่
ข้างๆ ตัวเองซึ่งกำลังมองตรงไปข้างหน้าอย่างไร้สีหน้าใดๆ ก็รู้สึกกระวนกระวาย
อยู่บ้าง เขาเองไม่ได้เข้าใจจิตใจของหัวหน้ามากนัก รู้ก็แต่ว่าวินาทีนี้ใบหน้า
ของหัวหน้ามีความอึดครึ่มอะไรบางอย่าง

พวกเขาเดินมาได้ครึ่งทางก็มีลานโล่งกว้างให้ทุกคนพักเหนื่อย และมี
เตาสำหรับย่างบาร์บีคิวด้วย

ฟางไหลหยางก็ออกคำสั่งทันที "เอาละ วันนี้นับถึงตรงนี้ก็แล้วกัน
หลังกินมื้อกลางวันแล้วถ้าใครยังมีแรงก็ปีนขึ้นยอดเขากันเองนะ"

เงินตัวมองนาฬิกาข้อมือ เฟิงจะสิบโมงครึ่ง กินมื้อกลางวัน...ตอนนี้
เนี่ยนะ?

แต่ว่าฟางไหลหยางพูดออกมาอย่างนี้แล้ว เฉินตัวก็ไม่อาจโต้แย้ง เขาสอบถามเพื่อนร่วมงานว่าจะพักกันตรงนี้ได้หรือเปล่า อย่างบาร์บีคิวกัน ทุกคนต่างรู้อยู่แก่ใจจึงอดกลั้นไว้ไม่ได้เอื่อยอะไร อัดอั้นจนหน้าเสียวกันไปหมด

"อ๊ะ? จะไปยอตเขากันไม่ใช่หรือคะ" เหมียวเหมียวงูงง

เสี่ยวเจิ้งตบไหล่ของเธอ "ฮ่าๆๆ ดูแล้วเธอคงจะฝันไปถึงยอตเขาไม่ไหวหรอก พักตรงนี้ก็แล้วกันนะ"

เหมียวเหมียวไม่อาจตอบโต้ แต่เพียงเงยหน้าขึ้นก็เห็นฟางไหลหยางมองมาที่เธอ สายตาแฝงไว้ด้วยความรู้สึกบางอย่าง ยังไม่ทันมองให้ชัดก็ได้ยินเสี่ยวเจิ้งกระแอมขึ้นสองครั้ง พิมพ์อะไรสักอย่างแล้วก็เดินจากไป เหมียวเหมียวมองเงาหลังของเขาด้วยความสงสัย ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็รู้สึกเหมือนว่าเขานี้เตลิดไป

ฟางไหลหยางโบกมือให้เธอ เหมียวเหมียวเดินเข้าไปหา "เรียกฉันหรือคะ"

ฟางไหลหยางพยักหน้า "วางกระเป๋าลงสิ พวกเราพักกันหน่อยเถอะ" เหมียวเหมียวมองดู 'บรรดาเพื่อนๆ' ของฟางไหลหยางเริ่มวางเตาอย่างจุตไฟ เอาไม้เสียบผักต่างๆ ก็ขมวดคิ้ว เธอค่อนข้างรู้สึกผิด "งั้นฉันไปช่วยด้วยดีกว่านะคะ"

"ไม่ต้องหรอก" ฟางไหลหยางดึงแขนเธอเอาไว้

"แต่ว่า..."

"คุณพักให้สบายเถอะ ในกระเป๋าผมมีหนังสือ ถ้าเบื่อก็เอาไปอ่านได้นะ" ฟางไหลหยางเอ่ยจบก็ถอดเสื้อคลุมออก เปลี่ยนเป็นสเว็ตเตอร์ที่ใส่สบายกว่า แล้วตามหลังเลขาฯ คนหนึ่งไปล้างผัก

เหมียวเหมียวอึ้งอยู่นานสองนาน เห็นนิ้วมือเรียวยาวของฟางไหลหยาง แยกส่วนรากของผักวางตั้งออกด้วยความชำนาญ ล้างอย่างละเอียด ไบหน้าที่ก้มลงถูกผมบังเอาไว้เล็กน้อย เห็นดวงตาได้ไม่ชัดนัก ทว่าริมฝีปากที่

แม่แม่บอกเหมียวเหมียวว่าชายคนนี้เป็นคนทำอะไรตั้งใจ แม่...เธอจะเห็นพี่สาวที่อยู่ข้างๆ เขามีท่าที่ตื่นตระหนกจนทำอะไรไม่ถูกก็ตามที

เหมียวเหมียวมองอยู่สักครู่ก็รู้สึกเบื่อจึงหยิบดินสอขึ้นมาสเก็ตซ์ภาพลงในสมุดด้วยความว่องไว วาดเค้าโครงใบหน้าของชายหนุ่มขึ้นมา วาดครั้งแรกเหมียวเหมียวก็พบว่ามันออกมาสวยมากทีเดียว แต่พอเธอเกิดไม่กล้ามองเป็นครั้งที่สองจึงไม่วาดต่อเพราะขาดความมั่นใจ เหมียวเหมียวเงยหน้าขึ้น เมื่อเห็นวาร์อบด้านไม่มีใครมองเธออยู่ก็รีบเปิดกระเป๋าที่อยู่ข้างๆ ยัดสมุดสเก็ตซ์ภาพเข้าไปข้างใน มือก็คลำเจอหนังสือเล่มหนึ่ง เหมียวเหมียวหนึ่งอึ้ง คิดถึงคำพูดที่ฟางไหลหยางเพิ่งพูดไว้ 'ถ้าเบื่อก็ก็น่าไปอ่านได้นะ'

เมื่อเธอหยิบหนังสือเล่มนั้นขึ้นมา จู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นบาร์บีคิวที่อยู่เหนือไฟ อายจนอยู่ไม่สุข

มันคือหนังสือการ์ตูนปกน่ารักน่าชัง มีแมวพันธุ์อเมริกันช็อตแฮร์เวอร์ชันจิ๋วหนึ่งตัวอยู่บนนั้น ด้านบนมีตัวอักษรกับตัวเลขกลมดิกเขียนว่า 'ผู้กล้าบุกอณาจักรแมว 2'

นี่มันอะไรกันเนี่ย!

เหมียวเหมียวรู้สึกเหมือนหนังสือการ์ตูนที่ถืออยู่กำลังไหม้จนลวกมือของเธอ หนังสือเล่มนี้ดูค่อนข้างเก่า เหมือนกับว่าถูกอ่านไปหลายรอบแล้ว

เมื่อคิดได้ว่าหนังสือการ์ตูนเล่มนี้เป็นของชายคนนั้น เหมียวเหมียวก็รู้สึกอับอายขึ้นไปอีก ทำไมหนุ่มรูปร่างสูง ฐานะร่ำรวย ใบหน้าหล่อเหลา และดูมีสติปัญญาดีคนนี่ถึงได้อ่านการ์ตูนน่ารักดังต๊องของเธอได้ล่ะ?! จะต้องมียัยสาวหรือเด็กเล็กในบ้านของเขาชอบก็เลยยัดเยียดให้เขาแน่! ถ้าเกิดเขารู้ขึ้นมาว่าเธอคือคนเขียนการ์ตูนเล่มนี้ล่ะก็...พระเจ้า อย่าให้ฉันมีชีวิตอยู่อีกเลย

ความอยากรู้ อยากเห็นก่อให้เกิดความวุ่นวายก็จริง แต่เหมียวเหมียว

ก็ยังไม่เปิดหน้าปกผ่านตาครึ่งหนึ่ง เห็นแผ่นรองปกสีขาวว่างเปล่าก็โล่งใจ
ขึ้นมาทันที ดินะที่เขาไม่ได้ซื้อเวอร์ชันที่มีลายเซ็นมา

"คุณดูอะไรอยู่เหรอ" เสียงของฟางไหลหยางดังขึ้นจากบนศีรษะ
ของเธอ

เหมียวเหมียวตัวสั้นระริก ขนลุกไปทั่วทั้งตัว

เธอเหยียดรอยยิ้มอย่างประดักประเดิด "เออ...ก็ดูไปเรื่อยเปื่อยค่ะ...

ไม่คิดนะคะว่าคุณฟางจะชอบการ์ตูนแนวนี้ด้วย..."

"เรียกชื่อผมก็พอครับ การ์ตูนเรื่องนี้วาดออกมาได้ไม่เลวเลยล่ะ"

ฟางไหลหยางนั่งลงข้างๆ เธอ ถือผ้าเช็ดหน้าเช็ดมือทั้งสองข้างเบาๆ จากนั้น
ก็จัดแขนเสื้อให้เข้าที่ ท่าทางนุ่มนวลสง่างาม นิ้วมือของเขากำลังเรียงระบำ
อยู่

เหมียวเหมียวเห็นอากับกิริยาของเขากับการพูดจาที่ดูเป็นผู้ใหญ่
ทั้งยังเป็นคนที่ประสบความสำเร็จ มีบุคลิกอย่างชนชั้นสูง ก็ไม่อาจจินตนาการ
ได้ว่าเขาจะอ่านการ์ตูนของเธอ

"ตะ...ดียังไงคะ ดูดีจังจะตายไป" เหมียวเหมียวเยะเย้ยตัวเอง
อย่างสุดความสามารถ

ฟางไหลหยางส่ายหน้า ตอบได้ว่า "ไม่ดียังไงหรอก ถึงสไต์ลการ์วาด
จะน่ารักมาก เนื้อเรื่องเรียบง่าย แต่ว่าข้างในสื่อหลักการที่มีแค่ผู้ใหญ่นั้น
ที่จะเข้าใจเอาไว้อะยะเลย"

เหมียวเหมียวเกาศีรษะ ยังไงเธอก็คิดไม่ออกกว่าการ์ตูนของตัวเอง
ซ่อนความนัยเอาไว้อตรงไหน "หลักการอะไรเธอคะ..."

"พวกเราเป็นมนุษย์ ตามธรรมชาติแล้วก็มีสิทธิ์ที่จะชี้ชะตาโลก แต่
การ์ตูนเรื่องนี้กลับสลับคาแร็กเตอร์ตามปกติไป แมวเป็นเจ้านายของโลกใบนี้
คนต่างหากที่ถูกเลี้ยงดู มีวันหนึ่งตัวละครหลักที่เป็นคนป่าสูญเสียพ่อแม่ไป
แล้วยังถูกญาติๆ ทิ้งขว้าง เขาตกลงใจว่าจะอ่อนเรไปทำมาหากินในเมืองแมว

ที่ถูกเรียกว่าเป็นเมืองสวรรค์ เสาะหาที่พักพิง ในตอนแรกการผจญภัยในเรื่องไม่ได้ออกแบบไว้พิเศษนักหรอก แต่ผมรู้สึกได้ว่าคนวาดจะต้องเป็นคนจิตใจเข้มแข็งแล้วก็มองโลกในแง่ดีมากๆ เลยละ" ฟางไหลหยางเอ่ยเสียงทุ้ม "คุณอ่านดูได้นะ ผมชอบนักวาดคนนี้นะ" เสียงของเขาทุ้มต่ำเจือด้วยแรงดึงดูดราวกับเสียงเซลโล่ หลอกล่อให้นักวาดการ์ตูนอ่านการ์ตูนของตัวเอง

"แค่ก..." เหมียวเหมียวหน้าแดง ลูบไบหน้าร้อนผ่าวของตัวเอง

"อย่าง...อย่างนี่นี่เอง น่าสนใจจังนะคะ ฮ่าๆ"

"ผมซื้อภาคที่สองมาสามเล่ม" ฟางไหลหยางเอ่ยขึ้นกะทันหัน

"แค่ๆๆ" เหมียวเหมียวตื่นตระหนกจนสาลักน้ำลายตัวเอง

"เล่มหนึ่งยังไม่ได้แกะ อีกเล่มหนึ่งเป็นเวอร์ชันลายเซ็น เล่มนี้เอาไว้อ่านซ้ำๆ โดยเฉพาะเลย"

"...เหอะๆ เอ่อ...เหมือนฉันตอนบ้าดาราไม่มีผิดเลย" เหมียวเหมียวอดถอนหายใจออกมาไม่ได้

เสียงแรงที่เมื่อกี้เธอตั้งใจว่าเขาไม่มีเวอร์ชันลายเซ็น ไม่คิดว่าเขาคันนี้จะเอามาเก็บรักษาไว้เป็นอย่างดี ส่วนเล่มที่อยู่ในมือนี้เป็นเล่มเอาไว้อ่านอย่างสมบุกสมบัน

เหมียวเหมียวไม่รู้ว่าควรจะเผชิญหน้ากับแฟนคลับที่ไม่รู้ตัวตนของเธอคนนี้อย่างไรดี

เกิดเขาจับได้ขึ้นมา สถานการณ์แบบนั้นคงจะอิหลักอิเหลื่อน่าดูอย่างน้อยๆ เธอก็จะลำบากใจมาก ตัวเหมียวเหมียวเองไม่ได้เรื่องขนาดนี้ นอกจากวาดรูปแล้วก็ทำอะไรไม่เป็นเลย เขาต้องผิตหัวมากแน่ๆ

ทิวทัศน์ที่นั่นไม่เลวเลยทีเดียว ถึงตอนนี้จะเป็นฤดูหนาว แต่พื้นที่ของภูเขาถูกนี้ส่วนใหญ่มีต้นสนเต็บโต จึงยังดูเขียวชอุ่มองงาม ตำแหน่งที่เหมียวเหมียวนั่งมองเห็นเมืองผู้เฉิงได้ครึ่งเมือง เหมือนฟางไหลหยางจะ

คิดอะไรขึ้นมาได้ ربเจ้าจะเอามือถือของเหมียวเหมียว จากนั้นก็กวักมือเรียกเงินตัว

"มีอะไรเหรอ ประ...หยางจื่อ" เงินตัวจุดไฟจนเนื้อตัวท่วมไปด้วยเหงื่อวิงเหยาะๆ เข้ามา มือไม้เต็มไปด้วยสีดําจากถ่าน

ฟางไหลหยางขมวดคิ้ว มองเขาด้วยสายตารังเกียจ "เรียกคนมือสะอาดๆ มานี้หน่อยสิ"

เงินตัวมองมือของตัวเองพลางลูบมือด้วยความเกรงใจ เมื่อเห็นเสี่ยวเจิ้งที่กำลังช่วยจัดการเรื่องอาหารอยู่เดินผ่านไป ก็รีบร้อนร้องเขาเอาไว้ "มานี้ ประ...หยางจื่อเรียกนายนะ"

เสี่ยวเจิ้งกระโดดถอยออกไปสองก้าวด้วยความรังเกียจ "พี่เงิน! มือสกปรกจะตาย! นี่เสื่อกันหนาวตัวใหม่ที่เพิ่งซื้อมาเลยนะ!"

"ไว้จะซักให้น่า หยางจื่อเรียกนายนะ" เงินตัวเอ่ยด้วยความเหลือทน เสี่ยวเจิ้งกะพริบตาปริบๆ ก้าวเข้าไปตรงหน้าฟางไหลหยาง "ประ...!" พยางค์แรกกำลังจะหลุดปากก็ถูกเงินตัวที่อยู่ข้างหลังบิตเข้าที่เอว เสี่ยวเจิ้งรีบห่อตัว เปลี่ยนไปเรียกเขาว่า "พี่ฟาง มีอะไรหรือครับ"

เงินตัวที่อยู่ด้านหลังไม่กล้ามองหน้าฟางไหลหยางตรงๆ

"ถ่ายรูปให้พวกเราหน่อยสิ" ฟางไหลหยางยื่นมือถือของเหมียวเหมียวให้เสี่ยวเจิ้ง

"ได้เลยครับ" เสี่ยวเจิ้งรับมือถือไป ถอยหลังไปสองสามก้าว ปากยังแนะนำการโพสอย่างมืออาชีพ "โอ้ๆ ขยับเข้ามาใกล้กันอีกหน่อย ถ้าเป็นไปได้ก็โอบไหล่ไปเลยครับ"

"ไม่ต้องโอบไหล่หรอกมังคะ..." เหมียวเหมียวยิ้มเอ๋อกับเสี่ยวเจิ้งด้วยความเก๋เขิน

พูดไม่ทันขาดคำ เหมียวเหมียวก็รู้สึกถึงแรงจากฝ่ามือที่กุมไหล่ของเธอไว้กะทันหัน เหมียวเหมียวชิตเข้าไปใกล้อีกฝ่ายด้วยความตื่นตะลึง

หันกลับมาก็เห็นฟางไหลหยางมองไปที่กล้องตรงหน้าด้วยความเอาใจจริง
เอาใจง ใช้มือโอบไหล่ของเหมียวเหมียวเอาไว้อย่างแน่นหนา

เหมียวเหมียวยังไม่ทันได้ถามอะไร ฟางไหลหยางก็ห่อปากเล็กพลาง
เอ่ยกับเธอเสียงเบา "มองกล้องสิครับ"

"คะ?" เหมียวเหมียวเบิกตาโพลง พอหันไปที่โบกมืออยากตะโกนให้
เสี่ยวเจิ้งหยุด

"โอเคครับ!" เสี่ยวเจิ้งตะโกนเสียงแหลม มือข้างหนึ่งยกนิ้วโป่งขึ้นมา
"สีหน้าโคตรจะเป็นธรรมชาติเลย!"

เป็นธรรมชาติกับผีนะสิ

เหมียวเหมียวรีบมือถือกลับมา มองรูปในมือถืออย่างหมดคำพูด
ในรูปปรากฏภาพชายหนุ่มสูงใหญ่ผู้หล่อเหลาสวมเยือกเย็น ริมฝีปากโค้งขึ้น
เล็กน้อย คลายบุคลิกเยือกเย็นของเขาลง มือซ้ายของเขาโอบหญิงสาว
ตัวเล็กที่มีตมทรวงดั่งโกะเอาไว้ เธอโบหน้ากลมบ๊อง ถลึงดวงตากกลมโต
ริมฝีปากเผยอเป็นรูปตัว 'O' ไหล่ห่อ ยกมือทั้งสองข้างกางนิ้วทั้งห้าบริเวณ
หน้าอกคล้ายกำลังหยุดยั้งอะไรบางอย่าง ด้านหลังของพวกเขามีเมืองอัน
เจริญรุ่งเรืองซึ่งอยู่ไกลออกไปเป็นพื้นหลัง

ช่างเป็นการถ่ายรูปคู่ที่สนุกสนานและเป็นธรรมชาติ

แต่ว่าเหมียวเหมียวอยากกลับไปเอามากๆ เลย

"ส่งให้ผมหน่อย" ฟางไหลหยางเอ่ยอยู่ข้างๆ หยุดยั้งความคิดในใจ
ของเหมียวเหมียวเอาไว้ได้ทันเวลา

ในเมื่ออีกฝ่ายขอร้องมาอย่างนั้น จะให้เธอปฏิเสธก็ไม่ได้ ก็เลยแอด
วีแชตกันไว้อย่างจนใจ แล้วส่งรูปให้ฟางไหลหยาง

ฟางไหลหยางหยิบมือถือขึ้นมาชื่นชม ทั้งยังเอ่ยชมด้วยว่า "ถ่ายได้
ไม่เลวเลยนี่นา"

เสี่ยวเจิ้งถูกเจ้านายชมก็อารมณ์ดีจนแทบจะบินได้ ตบไหล่ของ

เหมียวเหมียวด้วยความเบิกบานใจ ยิ้มพลางเอ่ย "คุณเหมียวเหมียว คุณนี่เป็นดาวนำโชคของผมจริงๆ!" มีหวังได้ขึ้นเงินเดือนแล้วละสิ!

เหมียวเหมียว "???"

ต่อมาทุกคนก็เริ่มปิ้งบาร์บีคิวและพูดคุยกันอย่างคึกคัก เหมียวเหมียวจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ทั้งยังขัดเขินเกินกว่าจะพูดจាកับฟางไหลหยาง ฟางไหลหยางสังเกตได้ว่าเหมียวเหมียวไม่มีชีวิตชีวา ก็ยกมูมปากขึ้น ไม่ได้พูดอะไร

กินข้าวกันเสร็จแล้วทุกคนก็พักผ่อนกันสักครู่ ส่วนหนึ่งเริ่มป็นไปขยับยอตเขา เหมียวเหมียวไม่กล้าประเมินร่างกายของตัวเองไว้สูงนัก อีกทั้งอยู่ในอารมณ์ซบซ้อน รู้สึกว่าตัวเองใช้เรี่ยวแรงทั้งร่างกายจนแทบจะหมดอยู่แล้ว

ฟางไหลหยางเห็นเธอซึ่มกะที่อึกก็เอ่ยด้วยความหวังโย "เรากลับกันเถอะ"

"คะ? แต่ว่า...เพื่อน ๆ ของคุณยังไม่กลับมาเลยนะ" เหมียวเหมียวเงยหน้า ตาเบิกกว้างพลางเอ่ย

ฟางไหลหยางเห็นเธอลังใจทำที่ว้าวเธอก็ทั้งรู้สึกงุนใจและอยากหัวเราะออกมา เขาแค่อยากแสดงความเลื่อมใสให้ไอตอลของเขาเห็นก็เท่านั้น แต่ดูเหมือนจะฟังไม่เป็นท่า ตอนนี้งานทางของเหมียวเหมียวแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าได้รับการจุใจอย่างรุนแรงจนเซื่องซึมไปแล้ว

ฟางไหลหยางยักไหล่ "ไม่เป็นไรหรอกครับ แค่ผมบอกเฉินตัวก็พอแล้ว ผมค่อนข้างเหนื่อยนะ พวกเรากลับกันก่อนเถอะนะครับ"

เหนื่อยเธอ

เหมียวเหมียวประเมินฟางไหลหยาง ผ่นหลังอีกฝ่ายตรงเป๊ะ ใบหน้าท่าทีกระฉับกระเฉง ไม่เหมือนคนเหนื่อยเลยสักนิด กลับเป็นเธอที่ตอนนี้อยู่เสียจิตวิญญาณไปแล้วครั้งหนึ่งถึงจะถูก

แต่กลับก่อนก็ดีเหมือนกัน เหมียวเหมียวยันตัวลุกขึ้นยืน ตบด้านหลังเอวของตัวเองแล้วยึดตัวบิดขี้เกียจ

"เออล่ะคะ พวกเรากลับกันเถอะ"

อาหารถุงโตของเหมียวเหมียวถูกแบ่งสันปันส่วนไปเมื่อช่วงกลางวันแล้ว เพราะอย่างนั้นซากลับเหมียวเหมียวก็เลยเป็นคนสะพายเป้เอง เริ่มรู้สึกมีชีวิตชีวาขึ้นมาทีละน้อย ค่อยๆ อารมณ์ดีขึ้นมาบ้าง

จนกระทั่งเดินมาถึงที่จอดรถ เธอถึงได้รู้สึกที่ตัวเองมีชีวิตชีวาอีกครั้ง เหมียวเหมียวเปิดประตูรถด้วยความเบิกบานใจ กำลังจะนั่งที่ตำแหน่งคนขับก็ถูกฟางไหลหยางดึงตัวไว้จากด้านหลัง "ให้ผมขับเองนะ"

"หา?" เหมียวเหมียวร้องด้วยความตกใจ "ไม่ได้สิคะ ตอนขามาคุณก็เป็นคนขับนี่คะ!"

ฟางไหลหยางเลิกคิ้ว "เมื่อकिनผมกินบาร์บีคิวไปเป็นกอง ตอนนีคลื่นเหียนมากเลยละ"

ความหมายก็คือ... ถ้าให้เธอเป็นคนขับอีกเขาก็คงจะอาเจียนออกมา นะสิ

เหมียวเหมียวยกมูมปากขึ้น ถอยเท้าขวาที่ยื่นเข้าไปในรถออกมาอย่างประดักประเดิด อ้อมไปขึ้นฝั่งคนนั่งเงียบๆ

ฟางไหลหยางหัวเราะออกมาในมุมที่เหมียวเหมียวไม่สามารถมองเห็นได้ ฟางไหลหยางขับรถนิดๆ เหมียวเหมียวกินมื่อกลางวันไปก็เคลิ้มจะหลับอีกครั้ง พุดคุยไม่ทันถึงสองประโยคก็ผล็อยหลับไป เมื่อฟางไหลหยางเห็นว่าเหมียวเหมียวเผลอหลับเหมือนกับแมวตัวหนึ่งก็ปลันถอนใจ เพิ่มอุณหภูมิในรถขึ้นอีกสององศา

พอได้หลับเหมียวเหมียวก็หลับไปจนเข้าเมือง เข้าใกล้ละแวกบ้านของเธอแล้ว เหมียวเหมียวรู้สึกที่ตัวเองบกพร่องในหน้าที่สุดกู่ ขอโทษเขารัวเป็นชุด "ขอโทษนะคะ ฉันทหลับอีกแล้ว ให้คุณขับมาคนเดียวตลอดทางเลย ฉันทนี่มันจริงๆ เลย...ต่อไปจะขับรถอะไรอีกล่ะ ตายซะให้มันรู้แล้วรู้รอดไปเลยดีกว่า"

"ไม่เป็นไรหรอกครับ" ฟางไหลหยางสายหน้า

เหมียวเหมียวเอาศีรษะชนกับหน้าต่างรถ ถอนหายใจด้วยความ
หมดอาลัยตายอยาก ฟางไหลหยางปรายตามองเธอ กลับคล้ายว่าจะเห็น
เหมียวเหมียวสำรวจอภิญญาอันสิ้นน้ำเงินออกมาจากปาก

"ได้โปรดให้ฉันได้ขับในเส้นทางเมืองให้ดีด้วยเถอะนะคะ" เหมียวเหมียว
ร้องขอฟางไหลหยางด้วยคำสัจย์ที่น่าเชื่อถือ

ฟางไหลหยางจอดรถข้างทาง หันไปมองสายตาของเหมียวเหมียวที่
เต็มไปด้วยความเด็ดเดี่ยว หัวเราะพลางสายศีรษะ "เอาสิ คุณมาขับได้เลย"

เหมียวเหมียวร้องไชโย วิ่งแจ้นไปเปลี่ยนที่นั่งกับฟางไหลหยาง แล้ว
เริ่มควบคุมพวงมาลัยอีกครั้ง

ฟางไหลหยางดีใจมากที่ตอนนี้ย่อยอาหารมาได้สักพักแล้ว แค่อดทน
สักสิบนาทีทุกอย่างก็จะจบลง แม้ฝีมือการขับรถของเหมียวเหมียวจะพัฒนา
ขึ้นมาบ้าง แต่แรงกระชากตอนเบรกก็น่าทำให้ฟางไหลหยางที่เต็มที่มีนิ้ว
อยู่บ้างสั่นคลอนจนรู้สึกคลื่นไส้

รถจอดลงที่หน้าประตูใหญ่ของเคหาสน์เฟิงเฉิง อีกทั้งเหมียวเหมียว
ยังกระตือรือร้นวิ่งไปที่ประตูหลังเพื่อช่วยฟางไหลหยางหยิบกระเป๋าอีกด้วย

ฟางไหลหยางลงจากรถ หยิบมือถือขึ้นมาถามเหมียวเหมียว "คุณใช้
บัญชีอาลีเพย์เบอร์อะไรครับ"

"คะ?" เหมียวเหมียวหยิบกระเป๋าออกมาแล้วปิดประตูรถ มองเขาด้วย
ความสงสัย

"ค่าธรรมเนียม" ฟางไหลหยางเปิดแอพฯ ขึ้นมาแล้ว รอที่จะกรอกบัญชี
ของเหมียวเหมียวลงไป

เหมียวเหมียวตกใจจนถอยออกมาสองก้าว รีบร้อนโบกไม้โบกมือ
"ฉันไม่มีหน้ารับเงินจากคุณหรอกค่ะ!"

"ฉันผมส่งในวีแชตให้คุณก็ได้" ฟางไหลหยางไม่ได้สนใจคำพูดของ

เหมียวเหมียวเลยแม้แต่หน่อย

เหมียวเหมียวรู้สึกได้ว่าฟางไหลหยางเป็นประเภทที่ตัดสินใจแล้วก็ยากจะถูกล้วงมืออื่นเปลี่ยนแปลงได้ อีกอีกอยู่นานสองนาน ก็เอ่ยขึ้นอย่างระมัดระวังว่า "ฉันรู้สึกผิดจริงๆ นะคะ..."

"เราคุยเรื่องนี้กันไว้ตั้งแต่ต้นแล้ว ทำธุรกิจก็ต้องทำตามสัญญาสิครับ" ฟางไหลหยางฉวยไม่ความซื่อสัตย์ของธุรกิจขึ้นมาเล่น

เหมียวเหมียวถูกสยบเอาไว้ทันที เธออ้อๆ อึ้งๆ "ถ้างั้น...ลดราคาหน่อยนะคะ...ห้าร้อย..."

"หนึ่งพัน"

"โอ้เอ๊ย ทำไมถึงได้มีผู้โดยสารที่อยากจ่ายเงินเกินอย่างคุณคะเนี่ย?!" เหมียวเหมียวตบตันขาด้วยความเหลืออด ตะโกนด้วยความไม่ได้ตั้งใจ

"ก็ได้ครับ" ฟางไหลหยางถูกสีหน้าของเธอหยอกเย้าจนหัวเราะออกมา "ตามใจคุณก็แล้วกัน เอาบัญชีให้ผมเร็วเข้าเถอะ"

น้ำเสียงฟางไหลหยางเจือด้วยความเอ็นดูที่ทำให้เธอเข้าใจผิด ใบหน้าเหมียวเหมียวพลันร้อนหน้าขึ้นทันที เธอก้มหน้าก้มตา เอ่ยด้วยเสียงเบา "คุณ...คุณเอามือถือมาสิคะ...ฉันจะสแกนคิวอาร์โค้ด..."

ฟางไหลหยางส่งเสียง "อืม" เบาๆ ออกมา แล้วส่งมือถือให้เหมียวเหมียว เธอสแกนคิวอาร์โค้ดอย่างว่องไว จากนั้นก็มองนิ้วมือเรียวยาวสะอาดสะอ้านของฟางไหลหยางกดตัวเลขบนมือถือเพื่อโอนเงินเบาๆ แล้วก็ได้ยินเสียงมือถือของตัวเองสั่นเพราะได้รับแจ้งเตือน เหมียวเหมียวรู้สึกว้าว้าวว่าศิระษะของเธอระเบิดดัง 'ตูม'

เรียบร้อยแล้ว คราวนี้ติดค้างเขาไว้มากเสียล่ะ

ทำไมแฟนคลับผู้ร่ำรวยคนนี้ถึงได้ชื่นชอบเธอขนาดนี้นะ ส่วนเธอก็ช่างไม่มีน้ำจิตน้ำใจเอาเสียเลย! แล้วจะให้ไต่ดอกลอยๆ เหมียวเหมียวเผชิญหน้ากับสายตาของแฟนคลับยังงั้นล่ะ

เหมียวเหมียวได้แต่แบกความรู้สึกตำหนิตัวเองกลับไปบ้าน

เมื่อกลับมาถึงบ้าน เหมียวเหมียวก็เห็นว่าร้านบะหมี่ยังคงเปิดอยู่ หงหรรุทำงานในวันหยุด เหมียวเหมียวลुบไปยังบริเวณกระเพาะแล้วรู้สึกถึงความว่างเปล่า ตอนกลางวันจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ไม่ได้กินอะไรสักเท่าไร

เธอลงจากรถ แยกเป้ป็นเขาเข้าไปในร้านบะหมี่

เมื่อหงหรรุเห็นเหมียวเหมียวในชุดนั้นก็ตกอกตกใจ กระโจนมายังข้างกายเธอเพื่อประเมิน "คนที่ไม่เคยออกกำลังกายอย่างเธอถึงกับใส่กางเกงกีบรองเท้าออกกำลังกาย แล้วนี่เป้อะไรใหญ่โตขนาดนี้"

เจ้หลินเทียนที่ยกชามกับตะเกียบเดินผ่านไปก็เอ่ยเสริมประโยคหนึ่ง "ไม่เปิดหูเปิดตาเอาซะเลย นี่เรียกว่าเป้ป็นเขาไงล่ะ"

เหมียวเหมียวหมดคำพูด เธอหนึ่งลงตรงที่นั่งประจำ

หงหรรุได้กลิ่นเรื่องซุบซิบ อยากจะตามไปได้ถาม แต่ก็ถูกหนานตั้งตะโกนเรียก "โต๊ะเบอร์สาม เก็บเงิน"

"คะ..." หงหรรุชะงักไปสักครู่ ได้แต่ไปทำงานของตัวเองก่อน

หนานตั้งถือสมุดเล่มเล็กเดินมาที่โต๊ะของเหมียวเหมียว "รับอะไรดีครับ"

"เอ่อ...ตอนนี้เพิ่งจะสามโมงเอง...ยังเร็วไปหน่อย กินอะไรดีจ้ะ ดึกว่าเอาเป็นบะหมี่ฝักก็แล้วกันคะ" เหมียวเหมียวยังอยากเหลือท้องเอาไว้กินอาหารเย็นตัวจริง

หนานตั้งจดรายการอาหารแล้วพยักหน้า เดินเข้าไปในห้องครัว

เจ้หลินเทียนวางชามกับตะเกียบลงในชั่งก็ล้างจานพอดี ทว่าหูยังคงตั้งตรงอยู่ตลอด เมื่อเห็นหนานตั้งเข้ามาที่ฟุ้งตัวเข้าไปถาม "อาจารย์ พี่เหมียวเป็นอะไรไปเหรอครับ" เอ่ยไปก็ชะงักไปดูรายการที่หนานตั้งจดมาปราดหนึ่ง "ว้าว บะหมี่ฝักเหรอ! ให้ผมเป็นคนทำนะครับอาจารย์ ผมรับประกันว่าจะทำให้สำเร็จ"

เจ็ทลินเทียนเรียนทำอาหารกับห่านตั้งมาเป็นเวลาสองปีแล้ว อีกทั้งเรียนมาหลากหลายอย่าง แน่แน่นอนว่าพะหมี่ผักขามเดียวถือเป็นเรื่องเล็กกว่าจริงๆ แล้วเขาก็แค่ไม่ยอมล้างจานเท่านั้น นอกจากนี้ยังอยากคว้าโอกาสไปสืบเรื่องซุบซิบก็เท่านั้นแหละ

คิดไม่ถึงเลยว่าห่านตั้งจะปฏิเสธเขา "ฉันทำเอง นายไปล้างจานซะ"

"ไม่เอา่น่า..." เจ็ทลินเทียนขอร้องด้วยใบหน้าเศร้าสร้อย แต่ก็ถูกห่านตั้งส่งสายตาหมองเมินเป็นการตักเตือนอ่อนๆ สยบไว้ เขารีบร้อนกลับไปยังซิงก์ล้างจาน "ได้ๆ ผมจะล้างจาน"

เขารีบล้างจานในมือ ทว่ากลับเงยศีรษะขึ้นมองห่านตั้งตลอดเวลา เขาคิดไม่ออกว่าทำไมแค่พะหมี่ขามเดียวอาจารย์ถึงไม่ยอมให้เขาทำแต่กลับเข้าครัวเอง ผลลัพธ์คือเมื่อเห็นน้ำซุปร้อนที่ห่านตั้งใช้ก็ตกตะลึง

ห่านตั้งไม่ได้ต้มพะหมี่ให้สุกในน้ำซूपธรรมดา แต่กลับตรงไปเปิดไฟอ่อนๆ เอาพะหมี่ลงไปต้มในน้ำพะไล้ชั้นดีของร้านที่เคี้ยวไม่เคยดับไฟมาตลอดสามปี ส่วนผักก็ต้มในน้ำซุบน้ำร้อน จากนั้นยังผัดเนื้ออีกนิดหน่อย น้ำซุบที่ใช้ในขั้นตอนสุดท้ายก็ปรุงจากน้ำซุบไก่ชั้นดีและน้ำซุบน้ำร้อน

เจ็ทลินเทียนตกตะลึงพริ้งเพริด "อาจารย์ครับ...นี่มันน้ำซุบผักที่ไหนกัน...อาจารย์เอาใจที่เหมียวเกินไปหน่อยแล้ว..."

"พูดมากนัก" ห่านตั้งมองเขาปราดหนึ่งด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ แล้วยกพะหมี่ออกไปด้วยตัวเอง

หวงหฺรฺหฺคิดเงินเสร็จแล้วก็มาเฝ้าที่กับเหมียวเหมียว เธอเล่าเรื่องวันนี้ให้ฟังคร่าวๆ รอบหนึ่ง ตีอกชกหัวด้วยความหงุดหงิด "ฉันมันไม่ได้เรื่องเลย ไซ้รีเปล่า"

"เขา...สนใจเธออยู่ไซ้มีล่ะ" เป็นเหตุผลเดียวที่หวงหฺรฺหฺคิดขึ้นมาได้

เหมียวเหมียวนั่งอึ้ง สะบัดสะบั้งจนหูแดง "จะเป็นไปได้ยังไง เราเพิ่งเจอกันแค่สามครั้งเองนะ คนสูงรวยหล่ออย่างเขาคู่ควรกับเน็ตไอดอลไม่ใช่

หรือไง"

"อ้าว เธอเองก็เป็นเน็ตไอดอลนี่นา" หวงหฺงูหฺงูพูดอย่างตรงไปตรงมา
เหมียวเหมียวสีหน้าหม่นหมอง "ฉันไม่ใช่เน็ตไอดอลสักหน่อย ปีหนึ่ง
เน็ตไอดอลได้เงินเป็นสิบล้าน ฉันได้ค่าลิขสิทธิ์ไม่กี่หยวนเอง"

"โห อยากเห็นสีหน้าของเจ้าแก๊ฟหลังจากรู้ว่าเธอเป็นนักวาดการ์ตูน
ที่เขาชอบจังเลย ต้องสนุกแน่ๆ" หวงหฺงูหฺงูทำเอาทั้งสองข้างพลางเพื่อฝัน
สักครู่ใหญ่ก็ฝันไม่ออกเสียแล้ว เธอคว้าแขนของเหมียวเหมียวแล้วเอ่ยถาม
"ไม่ได้สิ จินตนาการไม่ออกเลย เขาหน้าตาเป็นยังไง เธอให้ฉันดูหน่อยสิ"

เหมียวเหมียวคิดว่า จะเอารูปคู่ที่ถ่ายด้วยกันให้หวงหฺงูหฺงู ดูแต่จู่ๆ ก็
คิดว่าเธอมีภาพสเก็ตช์ของเขาอยู่ด้วย ก็ค้นจะเอาขึ้นมา "วันนี้ฉันแอบ
สเก็ตช์ภาพของเขามาด้วยละ จะเอาให้เธอดูก่อนเลย"

"วันนี้เธอออกไปวาดรูปมาด้วยหรอเนี่ย" หวงหฺงูหฺงูรอไปก็พูดไป
เหมียวเหมียวขานรับคำหนึ่ง ล้วงมือค้นลงในกระเป๋าใบใหญ่อยู่ตั่ง
นานสองนานก็ยังหาสมุดสเก็ตช์ภาพไม่เจอ เธอพลันนุ่นวายใจ "อะไรกัน...
สมุดสเก็ตช์ภาพของฉันละ"

"ปะหมี่ครับ" หานตั้งยกปะหมี่เข้ามาวางลงตรงหน้าเหมียวเหมียว
พอดี กลิ่นซूपทั้งหอมทั้งเข้มข้นซอสน้ำใสเข้าสู่โพรงจมูกของเหมียวเหมียว
เบี่ยงเบนความสนใจของเธอได้ทันที

อย่างกับว่าเหมียวเหมียวเห็นมะหมี่ซามนี้ก็ไล่ตามแสงสว่างไป กลิ่นหอม
ของมะหมี่ผักพวยพุ่งไปทั่วทุกทิศ เธอกลืนน้ำลายลงไป น้ำซूपซึมเข้าเส้นมะหมี่
อย่างเห็นได้ชัด ผักซึ่งเป็นต้นหอมสีเขียวประหนึ่งหยก ช่างๆ มีเนื้อเส้นน้อย
เล็กน้อย

เธอเงยหน้าถามหานตั้ง "ทำไมมีเนื้อเส้นด้วยละคะ"

"เพิ่มให้เนะ" หานตั้งอธิบาย

เหมียวเหมียวไม่ได้สงสัยอะไรอีก หยิบช้อนขึ้นชดน้ำซूपก็รู้สึกเหมือน

ต่อมรับรสทั้งหมดของเธอได้รับการนวดคลึงอย่างไรอย่างนั้น สดชื่นเสียจน กระแสไฟฟ้าไหลขึ้นมาถึงกระดูกสันหลังของเหมียวเหมียว ทั้งไร้กำลังทั้งยัง เข้าไปจนถึงปลายสมอง ขนลุกชูชันไปทั้งตัว

"โคตร...โคตรอร่อยเลย!" เหมียวเหมียวแทบจะร้องไห้ออกมาอยู่แล้ว "ถ้าแก่คะ ทำไมแม้แต่ปะหมี่ผักก็ทำออกมาได้อร่อยขนาดนี้ละคะเนี่ย"

หวงหुरुหुरुรู้จักสีสันทของอาหารเป็นอย่างดี ตั้งแต่ที่แก่แกยกขามะหมี่เข้ามา เธอก็รู้สึกได้ถึงความแปลกของปะหมี่ขามนี้ เธอมองหानตั้งปราดหนึ่ง แล้วมองปะหมี่ จากนั้นก็มองไปยังเหมียวเหมียวที่อยู่ปากน้ำตาใจจะขาด แล้วมองไปยังหานตั้งอีกครั้งหนึ่ง สุดท้ายเมื่อถูกหานตั้งถลึงตามอง หวงหुरुหुरु ก็รีบร้อนเก็บสายตากลับไป

"อร่อยก็ดีแล้วละ" หานตั้งพยักหน้าแล้วกลับไปยังห้องครัว

หวงหुरुหुरुจืดจ๋องน้ำซุ้ที่สีสันทแปลกออกไปอย่างชัดเจนด้วยสีหน้า ประหลาดใจ

เหมียวเหมียวเป็นคนกินอาหารรสจัด กินได้ทุกอย่ง แต่ก็ไม่น้อยนักที่จะ กินปะหมี่ผักที่มีรสชาติจืดชืด ที่แก่ก่อนหน้านี้ก็ทำให้เป็นพิเศษมาตลอดเลยสินะ เพียงแต่วันนี้ปะหมี่ผักขามนี้เต็มเครื่องปรุงลงไปจนต่างกับปะหมี่ผักธรรมดาๆ ของร้านมาก เธอถึงได้ดูออกตั้งแต่แรก

ถึงแม้ปะหมี่ผักของที่ร้านจะอร่อยเหมือนกัน แต่ว่าก็จืดจริงๆ นั่นแหละ น้ำซุ้สะอาดใสแจ้วเหมือนกับน้ำเปล่า ส่วนน้ำซุ้ในขามนี้...เห็นๆ อยู่ว่า ปรุงมาจากน้ำซุ้เนื้อที่เข้ากับริสปากของเหมียวเหมียว เพิ่มเนื้อเส้นลงไป ปะหมี่เจือด้วยสีทองอร่าม ใช้หัวแม่เท้าคิดยังรู้เลยว่าหานตั้งต้มปะหมี่ อย่งไร

หวงหुरुหुरुเอามือกุมหน้าผาก ถอนหายใจออกมาเฮือกหนึ่ง

มิน่าละเหมียวเหมียวถึงได้ชอบร้านปะหมี่ของพวกเขา...ทำให้พิเศษ ขนาดนี้เป็นใครก็ต้องชอบกันทั้งนั้น

แต่ถ้าแก่ของเธอใช้วิธีเย็บเขียบอย่างนี้สาวก็จับไม่ติดนะสิ หวงหุหุหุ
ได้แต่นึกเสียใจไปกับเขาด้วย

หาดั่งที่กลับมายังห้องครัว เมื่อนึกย้อนถึงสีหน้าเว่อร์วังอย่างกับ
ซาบซึ่งจนน้ำตาไหลพรากก็อดหัวเราะไม่ได้ เขาส่ายหน้าไปมา

ไม่มีพ่อครัวคนไหนที่จะไม่ชอบฟังคำชื่นชมในฝีมือการทำอาหารของ
ตัวเองหรอก แล้วก็เห็นได้ชัดว่าเหมียวเหมียวเป็นลูกค้าที่ไม่หวงคำชม
ทุกครั้งที่เหมียวเหมียวกินอาหารอร่อยๆ ก็จะเผยรอยยิ้มแสนสุขบนใบหน้า
เสมอ หาดั่งรู้สึกอบอุ่นขึ้นในใจ อย่างกับว่าเธอช่วยเติมเต็มความพึงพอใจ
อันเป็นสุขให้เขาเช่นกัน

เขาหวังว่าจะได้เห็นรอยยิ้มพึงพอใจของเหมียวเหมียวอย่างนี้ไปตลอด
เมื่อสามปีก่อนหาดั่งมาyingเมืองฝูเจิงเพียงลำพัง ในตัวมีเพียง
บัตรธนาคารที่มีเงินห้าแสนหยวนใบเดียวเท่านั้น

หากต้องการเปิดร้านในเมืองฝูเจิงที่อะไรๆ ก็เป็นเงินเป็นทอง เงิน
ห้าแสนหยวนนี้ถือว่ายังห่างชั้น ตอนนั้นหาดั่งก็เลยหาหน้าร้านที่เขตเศรษฐกิจ
เกาซินเพื่อแข่งไว้เปิดเป็นร้านบะหมี่ ตอนนั้นอพาร์ทเมนต์อยู่ตู่เฟิงจะ
ส่งมอบห้อง จะบอกว่าหาดั่งเป็นผู้อาศัยกลุ่มแรกก็ไม่ผิด

ในฐานะคนเมืองหลวง การเปิดร้านบะหมี่อยู่ทางใต้ที่แสนห่างไกล
แบบนี้ เพียงแค่คิดก็รู้สึกได้ถึงความเหงาและแรงกดดัน หลังจากเตรียมการ
และเปิดร้าน เขาก็ทำเรื่องทั้งหมดเองตั้งแต่ซื้อของ ทำอาหาร เป็นเด็ก
ในร้าน คิดเงิน ไปถึงล้างชาม

ตอนเริ่มต้นเดือนแรกหาดั่งก็เกือบจะละทิ้งการเดินทางที่ต้องห่างบ้าน
มาไกลแสนไกลเสียแล้ว

ตอนแรกไม่ได้มีลูกค้ามากเท่าไรหาดั่งก็รู้สึกเหนื่อยมากๆ แล้ว จนกระทั่ง
ผ่านหนึ่งเดือนแรกไปได้ ฝีมือการทำอาหารของหาดั่งได้ถูกบอกเล่าปากต่อปาก
จากบรรดาแรงงานที่ทำงานก่อสร้างตึกใหญ่ๆ อยู่ในเขตก่อสร้างละแวกนั้น

ภัยพิบัติที่หมายถึงลูกค้าก็โหมเข้ามา

หानตั้งเห็นน้อยจนพูดไม่ออก แต่พอเห็นแรงงานที่พลัดพรากจากบ้านเกิด เมืองนอนมาทำงานที่เมืองฝูเจิงแต่ละคน หลังจากที่กินอาหารฝีมือเขาแล้ว ต่างก็มีสีหน้าชื่นมื่น ทั้งยังบอกอีกว่าถ้ามีโอกาสจะพาลูกเมียมากินอาหารที่เขาทำด้วยกัน หานตั้งก็พออกพอใจเป็นที่สุด

เพื่อจะให้ตัวเองยืนหยัดต่อไปได้ หานตั้งจึงประกาศรับพนักงาน พาร์ตไทม์

เพิ่งประกาศไปได้วันเดียว วันต่อมาฝนก็ตกหนัก เสียงฟ้าร้องดัง กึกก้องพร้อมแสงฟ้าแลบที่สาดทอลงที่ขอบฟ้า ลมพัดโหม สายลมบ้าคลั่ง ปลุกเร้าอย่างรุนแรง

ไม่มีใครเข้ามาที่ร้านเล็กๆ ของหานตั้งได้ เขามองดูประตูกระจกที่ ถูกพัดจนสั่นสะเทือนดังกุกกัก กังวลเหลือเกินว่าลมจะพัดแรงจนกระแทก กระจกแตก ขณะกำลังคิดจะปิดร้าน สุดท้ายก็มีคนเปียกชุ่มวิ่งข้ามถนน มาจากฝั่งตรงข้าม อย่างกับว่าคนคนนั้นถูกซัดขึ้นมาจากน้ำ เปียกชุ่ม ไปทั้งตัว

หานตั้งยังไม่ทันตอบสนอง คนคนนั้นก็ผลุบเข้ามาในร้านบะหมี่ ของตนแล้ว ทั้งยังย่อตัวลงนั่งขัดตัวสั่นหึ่งๆ อยู่ที่หน้าประตู

หานตั้งจ้องมองคนซึ่งตกกระกล่ำปากคนนั้นอยู่นานสองนานถึงได้ดูออก ว่าเป็นเด็กสาวคนหนึ่ง ผมหยาวประบ่าลู่ลงแนบต้นคอ เสื้อที่เช็ดสีด้าเองก็ เปียกชุ่มแนบกับลำตัว ไบหน้าครึ่งหนึ่งซ่อนอยู่ระหว่างแขน จดจ้องสายฝน ที่เทกระหน่ำนอกประตูด้วยสายตาดัดพ้อ

หานตั้งเห็นว่าเธอไม่ทันสังเกตว่ามีคนอื่นอยู่ในร้านด้วย เขาอดรันทนไม่ไหวก็เลยเอ่ยปากถามว่า "ขอโทษนะครับ ให้ผมช่วยอะไรหรือเปล่า"

เด็กสาวคนนั้นถึงได้เงยหน้าขึ้นมา น้ำที่เกาะอยู่บนเรือนผมไหลลงบน ขนตา เธอรีบร้อนปาดน้ำออกจากไบหน้าถึงได้เห็นว่ามิชายหนุ่มร่างสูงใหญ่

ยืนอยู่ เนื่องจากแสงส่องมาไม่ถึงจึงมองหน้าของเขาไม่ชัดนัก แต่ที่น่าเสียดาย
ข้างนำฟัง

เด็กสาวลูบแขนที่ขลุ่ยซู่ซู่กลางพยับหน้า "ขอ...น้ำขิงชามหนึ่งได้มั๊ยคะ"

เธอช่างโศคร้ายเสียจริง ขณะที่ออกมาจากมหาวิทยาลัยเตรียมจะไป
ซื้อผ้าอนามัยที่ต้องเตรียมไว้ทุกเดือน สุดท้ายมาได้เพียงครึ่งทาง ไม่ใช่แค่
ไม่ได้ซื้อผ้าอนามัย ยังเคราะห์ซ้ำกรรมชดมาเจอฝนตกฟ้าร้อง แต่ที่น่าโมโห
ก็คือเธอเพิ่งจะมีประจำเดือน ตอนนั้นรู้สึกว่าย่นระยะโหยโรยแรงไปทั้งตัว
ปวดตัวเจียนล้มได้ตลอดเวลา

หानตั้งถูกเธอถามเข้าก็วิ่งเวียน

นี่เป็นร้านบะหมี่ ไม่มีพวกน้ำขิงอะไรนี่หรือก แต่ว่ายังไงก็มีขิง
พอจะต้มให้เธอได้สักชาม

หานตั้งตกปากรับคำ ให้เธอนั่งอยู่บนเก้าอี้สักครู่หนึ่งก่อน

ไม่คิดว่าเด็กสาวจะสายหน้า "ฉนั้น...ยอตัวอยู่แบบนี้ดีกว่าคะ" ยอตัว
เอาไว้จะปวดท้องน้อยลงหน่อย

หานตั้งรู้เรื่องนี้ที่ไหนกัน เขารู้สึกเพียงว่าเด็กสาวคนนี้สะอาดสะอาดอัน
ไบหน้ากลมดิกมองแล้วน่าเอ็นดู แต่ก็ช่างแปลกคนเสียเหลือเกิน เขาพยับหน้า
แล้วก็เข้าไปต้มน้ำขิงในห้องครัวด้านหลัง

สุดท้ายแล้วน้ำขิงกับผ้าขนหนูแห้งก็ถูกส่งให้เธอพร้อมๆ กัน

เด็กสาวคนนั้นนั่งยองๆ อยู่บนพื้น พาดผ้าขนหนูไว้บนไหล่ ทรมาน
ไปทั้งตัว ประคองน้ำขิงชามนั้นแล้วดื่มอย่างระมัดระวัง

หานตั้งนั่งมองเธออยู่ข้างๆ

เห็นแค่ไบหน้าที่ขาวราวกับหิมะของเธอ แต่ทันใดนั้นไบหน้านั้นก็
เหมือนกับถูกจุดประกายจนสว่างวาบ แม้แต่ดวงตาก็เริ่มเปล่งประกาย เธอ
ใช้ทั้งสองมือประคองชามเอาไว้ คลี่รอยยิ้มกว้างให้หานตั้งเหมือนกับ
ดอกทานตะวันที่แย้มบาน ยิ้มเสียจนตาหยี

"เก้าแก่คะ น้ำขิงนี่อร่อยมากๆ เลย!"

หानตั้งนั่งอึ้ง รู้สึกคันยุบยิบในใจ เขาอดคิดไม่ได้ว่านี่ก็แค่น้ำขิงธรรมดาๆ ซามหนึ่งเท่านั้นไม่ใช่หรือ... ทั่วโลกก็ต้มกันแบบนี้ทั้งนั้น อีกรายอย่างเพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย ขิงที่เขาซื้อมาก็เป็นขิงราคาถูกละด้วย

เด็กสาวไม่กลัวถูกลวก เพียงสองอึกก็จัดการน้ำขิงจนหมด จากนั้นก็พ่นลมหายใจออกจากปากคล้ายกำลังคลายความเผ็ดร้อนของขิงสด

หานตั้งมองดูอย่างสนอกสนใจ อดไม่ได้ที่จะโค้งมุมปากขึ้น

เสียงไพเราะของเด็กสาวเอ่ยชมเชยขึ้นอีกครั้ง "เก้าแก่คะ คุณทั้งหล่อฝีมือทำอาหารก็ดี แถมยังเป็นคนจิตใจดีด้วย ต่อไปฉันจะมากินข้าวในร้านคุณบ่อยๆ นะคะ!"

หานตั้งพยักหน้า "ยินดีต้อนรับครับ"

สุดท้ายหานตั้งก็ไม่ได้เก็บเงินจากเด็กสาว แต่ไหนแต่ไรมาเด็กสาวคนนี้ก็ไม่เคยพกเงินสดอยู่แล้ว แค่พกมือถือออกมาด้วยเท่านั้น เธอยกมือขึ้นจะสแกนคิวอาร์โค้ดของหานตั้ง หานตั้งไม่รู้จะทำอย่างไร สุดท้ายก็ปฏิเสธเธอไป

ผ่นหานั้นมาอย่างว่องไวและก็จากไปอย่างว่องไวเช่นกัน

หลังจากตีม้น้ำขิงแล้วก็เหมือนกับว่าเด็กสาวจะกลับมามีเรื่องราวอีกครั้ง หน้าเปลี่ยนเป็นสีแดงระเรื่อ กระโดดโลดเต้นวิ่งออกไป

เมื่อหานตั้งเงยหน้ามองไปยังท้องฟ้าทิศทางที่เด็กสาววิ่งออกไปก็เห็นรุ้งกินน้ำทอดยาวเป็นเส้นโค้ง ทอสีส้นระยิบระยับอยู่ภายใต้แสงอาทิตย์

เรื่องที่เกิดขึ้นช่างเหมือนกับหินก้อนเล็กที่ตกกระทบผิวทะเลสาบ กระจายเป็นระลอกคลื่นเล็กๆ แล้วสลายไปอย่างรวดเร็ว ทว่าในที่สุดก็ก่อนหินก็หล่นลงในน้ำ

หานตั้งไม่ได้เป็นจริงเป็นจังอะไรกับคำพูดที่เอ่ยกับเด็กสาว

หนึ่งเดือนหลังจากนั้นเขาก็ได้วัยรุ่นชายบุคลิกไม่ค่อยดี เงอะงะงุ่มง่าม

มาเป็นเด็กฝึกงาน บอกว่าหนีออกจากบ้านจะไปเรียนเป็นพ่อครัวที่
ซินตงฟาง* สู้ตายหนีมาได้ครึ่งทางก็หิวโซ กินบะหมี่ที่ร้านบะหมี่ของ
หาดังได้ซามหนึ่งก็ตัดสินใจทันทีว่าจะไม่ไปซินตงฟางแล้ว

"อาจารย์เป็นปรมาจารย์ปูแห่งซินตงฟางครับ!" เจิ้งหลินเทียนว่า
อย่างนั้น

ผ่านไปอีกสามเดือนหาดังก็รับหวงหูหู่ นักศึกษาหญิงที่ยัง
เรียนมหาวิทยาลัยอยู่มาเป็นเด็กในร้านและเก็บเงิน เธอนิสัยวู่วาม แต่ก็ร่าเริง
บางครั้งราวก็ทำให้หาดังคิดถึงเด็กสาวน้ำขิงขึ้นมา

ในที่สุดร้านบะหมี่ของเขาก็เปิดทำการได้อย่างราบรื่น ชื่อเสียง
โด่งดังขึ้นทุกที

ร้านบะหมี่ของหาดังเปิดอย่างเป็นทางการหนึ่งปีหลังจากนั้น จำนวน
ผู้พักอาศัยในอพาร์ทเมนต์อยู่ตุ๊กก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

มหาวิทยาลัยละแวกใกล้เคียงส่งนักศึกษาที่จบการศึกษารุ่นล่าสุด
ออกมา อพาร์ทเมนต์อยู่ตุ๊กเองก็ต้อนรับเด็กรุ่นใหม่ที่เพิ่งเข้าสู่สังคมเช่นกัน
ธุรกิจร้านบะหมี่ประสบความสำเร็จขึ้นเรื่อยๆ

กระทั่งวันหนึ่งรถตู้ขนาดเล็กก็ได้ขนอุปกรณ์วาดรูปกองพะเนิน อาหารแมว
บ้านแมว รวมถึงของจำพวกนี้มาจอดที่ชั้นล่างของอพาร์ทเมนต์

เจิ้งหลินเทียนยังคงแนบอยู่กับประตูกระจกเพื่อมองเจ้าของแมว
หิวกรงขึ้นไปบนอาคารพลางเอ่ยกับหวงหูหู่ "ตึกที่พวกเราอยู่นุญาติ
ให้เลี้ยงแมวได้ด้วยเหรอ"

หวงหูหู่ครุ่นคิดแล้วจึงพยักหน้า "เหมือนจะเป็นอย่างนั้นนะ เมื่อ
สองวันก่อนก็มีผู้อาศัยบอกว่าจะมีร้านสัตว์เลี้ยงเปิดแถวๆ นี้ไม่ใช่หรือไง"

"โหย ผมก็อยากเลี้ยงสัตว์นะ อยากเลี้ยงหมาป่าสักผู่งหนึ่ง!"

หาดังเคาะลงบนศีรษะเจิ้งหลินเทียนไปที่หนึ่ง "เลี้ยงตัวเองให้รอด

* ซินตงฟาง เป็นบริษัทที่เปิดเป็นโรงเรียน หนึ่งในนั้นรวมการสอนทำอาหารเอาไว้ด้วย

ก่อนเถอะ รีบไปทำงานเร็วเข้า"

หวงหุหุกับเจิ้งหลินเทียนกระจัดกระจายไปคนละทางเพื่อทำงานทันที

ใกล้เวลาเที่ยง ลูกค้าค่อยๆ มากขึ้นเรื่อยๆ

หานตั้งยกบะหมี่เนื้อมาเสิร์ฟด้วยตัวเอง อยากรจะดูรายรับของตนเข้าเสียหน่อยว่าเป็นอย่างไร

กระดิ่งลมที่หวงหุหุเพิ่งจะติดไว้บนประตูถูกคนดันจนเกิดเสียง

เด็กสาวสวมกางเกงยีนสีน้ำเงินเดินเข้ามาในร้าน เธอมีใบหน้ากลมเล็กดวงตากกลมโตทั้งสองข้างเป็นประกายมีชีวิตชีวา

บนใบหน้าของเธอมียิ้มสดใสที่สามารถส่งต่อไปยังทุกคนได้ เธอเอ่ยขึ้นกับพนักงานในร้านทั้งสามคน "สวัสดีค่ะ ฉันเพิ่งจะย้ายเข้ามาอยู่ชั้นบนชื่อเหมียวเหมียว ฉันมากินมื้อกลางวันนะคะ"

เอ่ยไปสายตาของเธอก็เคลื่อนไปหาหานตั้ง สบตากับหานตั้งพลางยิ้มและเอ่ยกับเขา "ถ้าแก่คะ ต่อไปก็ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะคะ"

หานตั้งกะพริบตาปริบๆ เขาอดประหลาดใจไม่ได้ ผ่านไปเนิ่นนานเขาถึงได้ยกมุมปากขึ้นแล้วพยักหน้าให้ "ยินดีต้อนรับครับ"

เขาคิดไม่ถึงว่าเด็กสาวน้ำขิงจะมาจริงๆ

ไม่สิ เธอไม่ควรเป็นเด็กสาวน้ำขิง ควรจะเป็นเด็กสาวสายรุ้งต่างหากล่ะ

เวลาที่เธอยิ้ม โลกทั้งใบก็พลันสว่างจ้า เหมือนกับเขาเปิดร้านบะหมี่นี้เพื่อรอคอยการปรากฏตัวของเด็กสาวคนนี้ก็ไม่น่า

เหมียวเหมียวที่ซุกซนที่ร้านบะหมี่จนถึงมือเย็น ส่วนทางด้านฟางไหลหยางอาบน้ำเสร็จแล้วก็สวมชุดคลุมอาบน้ำตัวหลวมโพรกนั่งลงบนโซฟา ในห้องเปิดแอร์กลางห้องกับระบบปรับอากาศ อุณหภูมิกำลังสบาย ฟางไหลหยางรินไวน์แดงให้ตัวเอง ดูข่าวการเงินไปพลาจิบไวน์ไปพลาจ อารมณ์ดี

อย่างบอกไม่ถูก ฟางไหลหยางดูข่าวต่อไปไม่ไหว ในสมองมีแต่ช่วงเวลาที่เขาแกล้งเหมียวเหมียว ใบหน้าของเหมียวเหมียวที่ตกใจเสียจนทำอะไรไม่ถูก แถมยังทำให้สงบนิ่งอีกด้วย ตอนนั้นเหมียวเหมียวอาจจะกำลังคิดอยู่ก็ได้ว่าถ้าเกิดเขารู้ว่าเธอเป็นนักวาดการ์ตูนที่เขาชอบ เขามีสีหน้าแบบไหน

ฟางไหลหยางหัวเราะออกมา เขาจินตนาการออกมาได้เลยว่าถ้าเกิดเธอรู้ว่าเขาไม่ใช่แค่แฟนคลับคนที่มอบรถให้เธอ แต่ยังรู้สถานะของเธอตั้งแต่แรกแล้วล่ะก็ จะมีสีหน้าแบบไหนกัน จะต้องน่าสนุกน่ารักกว่าวันนี้แน่ๆ

เขาแอบจินตนาการอยู่ในหัว นานเข้าเสียงหัวเราะก็ยิ่งเจือด้วยความมอบอูนที่ไม่เคยมีมาก่อน

ฟางไหลหยางหยิบกระเป๋าที่เอาออกไปวันนี้มา เตรียมนำหนังสือการ์ตูนกลับไปวางที่ชั้นหนังสือ แต่กลายเป็นคว่ำสมุดวาดภาพที่ดูคุ่นตาออกมาแทน

นี่... สมุดสเก็ตซ์ภาพของเหมียวเหมียวไม่ใช่หรือ

ทำไมถึงได้มาอยู่ในกระเป๋าใบนี้ล่ะ

ฟางไหลหยางมองสมุดสเก็ตซ์ภาพด้วยความงุนงง หน้ากระดาษที่แห้งแล้วยังคงเป็นรอยย่น ฟางไหลหยางไม่ได้เปิดออกมาดูอีก แต่กลับค้นหาวิธีการแก้ไขกระดาษบนบนอินเทอร์เน็ต คือทำให้หน้ากระดาษพวกนั้นชื้นอีกครั้งและกดให้เรียบ แล้ววางไว้ในตู้เย็น

เจอกันคราวหน้าค่อยคืนให้เธอก็แล้วกัน

ฟางไหลหยางใคร่ครวญ

บทที่ 5

อกหักซะแล้ว

ได้ยีนวิทย์บอกว่าหลังจากปีใหม่เมืองฝูเฉิงจะเริ่มดำเนินการใช้กฎหมายใหม่กับบริการรถร่วมโดยสาร เหมือนเหมือนเล่นอินเทอร์เน็ตเพื่อคั่นดูเงื่อนไขของกฎหมายใหม่ เมื่อเทียบกับสถานะของตัวเองแล้วถึงได้โล่งใจ อย่างน้อยเธอก็ยังทำอาชีพนี้ต่อไปได้ ยังหารายได้เพิ่มเพื่อสะสมไว้จ่ายค่ารถได้

ทว่าเมื่อเหมือนเหมือนเช็คเงินเก็บในบัญชีก็พบว่าเงินเก็บไม่ได้เพิ่มขึ้นเลย เงินที่ฝากไว้ก็ยังคงเป็นค่าลิขสิทธิ์การ์ตูนเสียส่วนใหญ่ ก็ไม่รู้ว่ามีอะไรจะจ่ายเงินค่ารถคืนได้ แต่ว่าคิดไปทำไปก็แล้วกัน ข้อดีที่สุดของเหมือนเหมือนก็คือเธอมองโลกในแง่ดี

แต่เมื่อเหมือนเหมือนที่มองโลกในแง่ดีเห็นว่าในตู้เก็บของเหลืออาหารแมวเพียงกระป๋องเดียว ขนทั้งร่างกายก็พลันลุกซู่ เธอรีบไปเช็คดูอาหารเม็ดก็พบว่าอาหารเม็ดเองก็เหลือแค่มือสุดท้ายแล้ว

"เหมือน..." เสียงทุยทุ้งขุ่นอย่างสง่างาม ย่างเท้าเข้ามาข้างกายเหมือนเหมือน ใช้หางเกี่ยวพันน้องของเธอ เดินวนได้รอบหนึ่ง ศีรษะที่มีขนปุกปุยก็แนบถูกับน้องของเหมือนเหมือน มันกระดิกหูวนอ็กรอบ จ้องมองอาหารเม็ดที่อยู่ในมือของเธอเงิบๆ เร่งทาสให้เทอาหารเร็วขึ้นอย่าง

ไว้สู่มเสียง

เหมียวเหมียวเอ่ยถามด้วยความตื่นเต้น "เสี่ยวตู คือว่า... ระยะเวลา
แม่ยุ่งกับการหาเงิน ก็เลยลืมชื่อของกินไว้ให้ ถ้าไม่รังเกียจละก็ ไปกินข้าว
ที่ร้านบะหมี่ที่ชั้นล่างกับแม่มี๊ยะ"

เสี่ยวตูหรีตาลง ส่งเสียงออกมาเบาๆ หางแกว่งไกวด้วยความรำคาญใจ
เป็นอนหน้าแล้วจึงวิ่งหนีไป จากนั้นก็ปีนขึ้นไปบนหลังแอร์ตั้งพื้นอย่างกับ
กษัตริย์ที่กำลังออกตรวจตราข้าราชการและราษฎรของตน มองนางทาส
ผู้ละอายต่อตนอยู่จากด้านบน

ถูกปฏิเสธแล้วสินะ

เหมียวเหมียวทำได้เพียงนำอาหารเม็ดม้อสุดท้ายกับอาหารกระป๋อง
คลุกเคล้าเข้าด้วยกันแล้วเทลงในชามใส่ข้าว ร้องเรียกให้เสี่ยวตูมากิน เสี่ยวตู
วิ่งเข้ามา ส่งเสียง "ครี๊ดๆ" ด้วยความดีใจอยู่ในลำคอ เหมียวเหมียวยื่นมือ
ออกไปลูบหัว มันก็ไม่ได้อารมณ์เสียใส่

เหมียวเหมียวเอ่ยขอโทษกับมัน "แม่จะไปซื้ออาหารให้ ขอโทษมากๆ เลย
ลืมไปจริงๆ นะ ไม่ได้ตั้งใจหรอกนะ แม่รักแกที่สุดเลย จ๊ิบๆ!" เอ่ยไปเหมียวเหมียว
ก็ค้นหาเรื่องอยากจะอุ้มเสี่ยวตูขึ้นมาจ๊ิบสักที ก็เลยถูกอุ้งเท้าเสี่ยวตูยันเอาไว้
ที่หน้าผากไม่ให้เธอก่อกวน

"เหมียว..." เสี่ยวตูร้องออกมาด้วยความรำคาญใจ

เหมียวเหมียววางมันลงด้วยความหดหู่ เสี่ยวตูก็ก้มหน้าก้มตากินอาหาร
ทันที

เธोज้องมองท่าทางการกินอาหารด้วยความพึงพอใจ เสียง "ครี๊ดๆ"
ของเสี่ยวตูเงียบลงสักครู่หนึ่ง สมองก็ขาดการควบคุมอีกครั้งทำให้คิดถึง
ฟางไหลหยางขึ้นมา ใบหน้าด้านข้างของฟางไหลหยางภายใต้แสงอาทิตย์
รอยยิ้มที่มุมปาก แล้วยังเวลาที่เขาพูดถึง 'เหมียวไก่ฉีก' ด้วยสายตาเปล่งประกาย
ถ้าเกิดว่าทั้งสองฝ่ายต่างมีใจต่อกัน... เรื่องจะตงตามแคไหนกันนะ

เหมียวเหมียวอดคิดเพื่อเจอไม่ได้ พวงแก้มทั้งสองแดงช้ำน เธอเอามือปิดหน้าแล้วค่อยๆ ลูบเสียวๆ

"ฉันคิดบ้าอะไรอีกแล้วเนี่ย ไม่ใช่ต่างคนต่างมีใจให้กันสักหน่อย เขาก็แค่ชื่นชม 'เหมียวไก่อีนิก' เท่านั้นเอง..." คิดถึงตรงนี้เหมียวเหมียวก็รู้สึกซึ้งซึมซาอูลึกๆ น้อย

"ไม่คิดแล้ว!" เหมียวเหมียวตบตีไปหน้าแล้วลุกขึ้นจากพื้นห้อง จัดแต่งทรงผมนิดหน่อย ยังไม่ได้กินข้าวเลยนี่นา เธอไม่ได้แต่งหน้าแต่งตาก็แบกกระเป๋าสะพายทั้งหน้าสตออกจากบ้านไป

อาหารเม็ดแพงมาก เหมียวเหมียวเปิดเครื่องคิดเลขในมือถือคำนวณออกมาก็พบว่าหลังจากซื้ออาหารเม็ดแล้วช่วงนี้เธอคงจะทำได้แค่แทะหมั่นโถวประทังชีวิต เหมียวเหมียวถอนหายใจด้วยความระทมทุกข์ แล้วขับรถไปยังซูเปอร์มาร์เก็ต ระหว่างทางก็ซื้อของกินนิดๆ หน่อยๆ เข้าครัว

เหมียวเหมียวซื้อของเสร็จก็เปิดแอพฯ เรียกกรปปา คิดว่าจะรับสักสองบิลแล้วค่อยกลับบ้าน เธอกำลังเตรียมวางของลงในท้ายรถ แอพฯ เรียกกรปปาก็ส่งบิลมาให้แล้ว

ซูเปอร์มาร์เก็ตแห่งนี้ใหญ่มากๆ อยู่ข้างๆ ทางแยกต่างระดับของทางด่วน รถของเหมียวเหมียวจอดอยู่ในลานจอดรถแบบเก็บเงินข้างทาง ด้านข้างมีรถแท็กซี่จอดติดกฎจราจรอยู่สองคันรอให้ลูกค้าออกมาจากซูเปอร์มาร์เก็ตก็จะได้เรียกผู้โดยสารได้เลย คนขับรถแท็กซี่เปิดหน้าต่างรถสูบบุหรี่อยู่ในตัวรถ สุดควันแล้วพ่นออกมา เขาได้ยินเสียงดัง 'ตึ๋ง' สองครั้งจากมือถือของเหมียวเหมียวที่ยืนอยู่ข้างๆ ตัวรถ ก็พลันหรือสายตาด้วยท่าที่อันตราย

เหมียวเหมียวปิดฝาท้ายลง เตรียมอ้อมตัวรถแท็กซี่ที่ขวางทางเพื่อขึ้นรถก็ได้ยินเสียงคนขับรถแท็กซี่เรียกเธอเอาไว้ ถ้ามเธอด้วยเสียงเหลาะแหละ

"นี่ น้องสาว เธอขับป้าป้าใช้หรือเปล่า"

เหมียวเหมียวหนึ่งอึ้งหันกลับไปมองคนขับรถคนนั้น คุณลุงแก่ๆ ผิวตาไว้หนวดยุบยับคนหนึ่ง มองจากด้านนอกแล้วก็ดูไม่ใช่คนตัวสูงอะไร แต่ดูสุขภาพดีอย่างเห็นได้ชัด จ้องมองเธอด้วยสีหน้าไม่เป็นมิตรอยู่ในขณะนั้น เหมียวเหมียวยกมุกปากขึ้น รู้สึกหวาดกลัวขึ้นมาฉับพลัน ไม่รู้ว่าทำไมจู่ๆ ลุงคนนั้นถึงได้ถามเธอแบบนี้

เหมียวเหมียวถอยหลังไปก้าวหนึ่ง ลำตัวแนบกับตัวรถ ถามกลับไปด้วยความตื่นตระหนก "ทำไมถามอย่างนั้นล่ะคะ"

ท่าทางของเหมียวเหมียวแสดงออกว่าเธอขี้ขลาดและระแวงระวัง ทำให้คุณลุงคนนั้นยิ่งมีความมั่นใจที่จะสั่งสอนคนขับรถป้ามามากขึ้นไปอีก เขาโยนกันนูหรือออกไปนอกหน้าต่าง เปิดประตูลงจากรถ อ้อมหน้ารถเข้าประชิดตัวเหมียวเหมียว

เหมียวเหมียวอยากบอกเขาเหลือเกินว่า 'คุณลุงโยนกันนูหรือ? ไม่ใช่ที่นี่จะถูกปรับเอาได้นะคะ' แต่ว่าเมื่อเห็นคุณลุงผิวคล้าคนนี้เข้ามาใกล้ตนก็ยิ่งหวาดกลัว

อย่างกับว่าใจของเหมียวเหมียวถูกคนใช้มือบีบรัดเอาไว้แน่น ทั้งตกใจและหวาดกลัว เธอใช้มือขวาจับไปทางขวามือ ให้ถึงประตูรถฝั่งคนขับ เตรียมตัวดูลาดเลาอยู่ตลอด หากดูท่าไม่ดีก็จะเปิดประตูขึ้นรถทันที

"ถามเฉยๆ นะ น้องสาวหน้าตาน่ารักขนาดนี้ยังต้องขับรถอีกเหรอ ลำบากหรือเปล่า" คุณลุงผิวคล้าถามด้วยรอยยิ้ม ทว่าเหมียวเหมียวกลับไม่ได้รู้สึกว่าเขาอารมณ์ดีสักเท่าไร

เหมียวเหมียวเคยได้ยินมาก่อนว่าระหว่างคนขับรถแท็กซี่กับคนขับรถผ่านแอฟฯ เป็นรายได้เสริมอย่างเธอมีการกระทบกระทั่งกันเพราะแย่งชิงผลประโยชน์ทางธุรกิจ แต่คิดไม่ถึงว่าวันนี้จะถูกเข้ามาหาเรื่องถึงที่ขนาดนี้ คนขับรถแท็กซี่ไม่พอใจที่ถูกแย่งอาชีพไป มักจะต่อว่าต่อขานคนขับรถ

ผ่านแอฟฯ อยู่เสมอ ก่อนหน้านี้ตอนเหมียวเหมียวเรียกใช้บริการแท็กซี่ก็เคยเจอคนขับแท็กซี่บ่นว่าถูกแย่งผู้โดยสาร แต่ว่าเธอก็ไม่เคยเจอคนเลวร้ายอะไร นี่เป็นครั้งแรกที่เธอเจอคนขับที่ออกตัวต่อว่าคนอื่น

กลางวันแสบๆ อย่างนี้เหมียวเหมียวไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะทำอะไรกับเธอ แต่ว่าก็ยังรู้สึกกลัวมากอยู่ดี ลุงผิวคล้าคนนั้นลงมาจากรถ ร่างกายแข็งแรงอย่างที่คิดเอาไว้ สูงกว่าเธอประมาณสิบห้าเซนติเมตร ไม่ถือว่าสูง ทว่าอย่างไรก็เป็นผู้ชายตัวใหญ่อยู่ดี ลีๆ ภายในใจก็ยังรู้สึกกลัวอยู่บ้าง เหมียวเหมียวรู้สึกว่าคืนนี้เธอต้องฝันร้ายแน่ๆ ก็เธอซี้ซลาดเอาหลายๆ เลยนี่นา

เหมียวเหมียวฉีกยิ้ม เอ่ยอย่างประดักประเดิด "เอ่อ...ก็...ก็ดีนะคะ"

"ลำบากแล้วจะมาขับรถทำไมละ แต่งงานกับคุณชายรวยๆ ก็พอแล้ว จะออกมาทำงานข้างนอกทำไมกัน" คุณลุงผิวคล้ายังคงใช้สีหน้าอบอุนเหมือนเดิม ทำเอาเหมียวเหมียวพลันชนลุกไปทั้งตัว

เหมียวเหมียวไม่เห็นด้วยกับคำพูดของเขา เพียงแต่ตอบโต้กลับไปด้วยเสียงทุ้มต่ำ "ผู้หญิงก็ต้องอยู่เองให้ได้เหมือนกัน..."

"พ่อแม่หนูวางใจให้หนูออกมางั้นหรือ"

สีหน้าของเหมียวเหมียวนิ่งสนิท ดูไม่ดีเอามากๆ

คุณลุงผิวคล้าคนนั้นยังคงถามต่อไปว่า "วันหนึ่งเธอได้เงินเท่าไรกัน จะสบายกว่าไปแต่งงานกับคนมีเงินได้ยังไงละ จริงมั๊ย"

คำพูดดูถูกคนอื่นขนาดนี้ทำให้เธอไม่สบายอารมณ์เป็นอย่างมาก

"...เรื่องนี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับลุงนี่คะ" เหมียวเหมียวโกรธขึ้นมาทันที แต่อย่ามีเรื่องจะดีกว่า เหมียวเหมียวพยายามอย่างที่สุดที่จะผ่อนคลายน้ำเสียงของตัวเอง เมื่อเอ่ยจบ เธอก็อยากเปิดประตูรถเพื่อขึ้นรถ

คิดไม่ถึงว่าคุณลุงผิวคล้าคนนั้นจะไวกว่าเธอไปก้าวหนึ่ง มือใหญ่ผลักประตูรถของเหมียวเหมียวเอาไว้ ประตูรถที่เพิ่งเปิดเป็นช่องจึงถูกปิดลง เหมียวเหมียวรู้สึกได้ถึงเรี่ยวแรงมหาศาลของอีกฝ่าย ใจเริ่มเต้นรัว

เธอไม่ยินดีจะปะทะกับอีกฝ่ายตัวต่อตัว โดยเฉพาะเมื่อรู้อยู่แก่ใจว่าตัวเองอยู่ในสถานะอ่อนแอกว่า แต่เธอก็ไม่มีแม่แต่ที่จะหลบซ่อนตัว ทำให้ไฟแห่งความคับแค้นภายในใจยิ่งเผาไหม้แรงขึ้นทุกขณะ

"คุณลุงคะ ฉันยังต้องไปรับผู้โดยสารอีก หลีกทางให้ฉันขึ้นรถด้วยค่ะ" เหมียวเหมียวในตอนนี้อย่างสามารถสงบจิตใจพูดกับอีกฝ่ายอย่างสุภาพได้อยู่ แต่ว่าคุณลุงคนนั้นเห็นว่าเหมียวเหมียวพูดเสียงเล็กเสียงน้อย ไม่ได้มีท่าทีกระวนกระวาย ก็เริ่มรुकืบเข้ามาอีก

เขาทำท่าจะแย่งมือถือของเหมียวเหมียวไป ปากก็พูดว่า "รับผู้โดยสารอะไรละ คนวงนอกอย่างเธออย่าหวังจะเป็นสุขเลย เอาเบอร์โทรศัพท์ของผู้โดยสารให้ฉัน ฉันจะไปรับเอง"

เหมียวเหมียวตกใจกับมือที่ยื่นเข้ามากะทันหัน ถอยหลังไปสองก้าว เอ่ยถามด้วยเสียงสูง "จะทำอะไรนะ"

เหมียวเหมียวโมโหกับอาการปฏิกิริยาของเขามาก ใบหน้าก็พลันเคร่งขรึมขึ้นมา จดจ้องอีกฝ่ายอย่างโหดเหี้ยม

ถูกเหมียวเหมียวจ้องอย่างนี้ คุณลุงผิวคล้ำก็ยังคงไม่พอใจ "ฉันจะช่วยเหลือคุณนี่ไง เห็นว่าเด็กสาวอายุยังน้อยอย่างเธอจะไปรับผู้โดยสารนี่" เอ่ยไปเขาก็ยังคงเอื้อมมือมาแย่งมือถือของเหมียวเหมียวไป

"นี่เป็นбилที่ฉันรับมานะ! มีสิทธิ์อะไรมาแย่ง!" เหมียวเหมียวตะโกนมาแย่งของคนอื่นไปฟรีๆ แบบนี้ เป็นครั้งแรกเลยที่เหมียวเหมียวรู้สึกโกรธจนปอดจะระเบิด

"ดีจะตาย จะมาโกรธอะไรละ ไม่รู้จักการเคารพผู้ใหญ่เอ็นดูเด็กเล็กหรือไง อายุยังน้อยก็ไม่มีมารยาทขนาดนี้เชียวนะ" คุณลุงผิวคล้ำที่อยู่แก่ใจว่าเหมียวเหมียวหวาดกลัวเขา ก็ยิ่งพูดจาเลอะเทอะไปใหญ่ "พ่อแม่เธอสอนมาอย่างไร ไม่มีการศึกษาเอาซะเลย"

คนรอบข้างค่อยๆ สนใจการทะเลาะกันตรงนี้ ผู้คนที่เดินผ่านกันเป็น

กลุ่มๆ หยุดผีเฝ้าอยู่ไม่ไกลนัก แอบกระซิบกระซาบพากันจ้องมองมาทางนี้ ได้ยินคำพูดที่คุณลุงคนนี้อ๋อออกมา ไฟในใจของเหมียวเหมียวก็พลันลุกโชน ทำให้เธอได้ตอบด้วยเสียงอันเฉียบขาด "ใครไม่มีการศึกษากันแน่! ไสหัวไปเลยนะ!" เอ๋อไปก็หุบกระเป่าของตัวเองขึ้นมา แยกเขี้ยวยิงฟันอยากจะพุ่งตัวเข้าไปไล่คุณลุงผิวคล้า

จู่ๆ ก็มีแขนข้างหนึ่งยื่นมาจากทางซ้าย มือใหญ่จับกระเป่าของเธอเอาไว้ ถือโอกาสกอดเธอเอาไว้ในอ้อมแขนอันอบอุ่นมารีและอบอุ่น

เหมียวเหมียวรู้สึกว้าวตรงหน้ามืดไปหมด ไม่ทันได้รู้ตัวก็ได้ยินเสียงทุ้มต่ำที่คุ้นเคยเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเย็นเยือก "ไม่ทราบว่าเป็นของผมไปชนคุณตรงไหนหรือเปล่า"

คุณลุงผิวคล้าเห็นชายหนุ่มหล่อเหลาสุงใหญ่ตรงหน้า ใจก็พลันเข็ดขยาด เขาขับรถแท็กซี่มาหลายสิบปี เจอคนมาทุกประเภท มองปราดเดียวก็ดูออกว่าคนหนุ่มสีหน้าไม่เป็นมิตรที่สวมชุดพิถีพิถันทั้งตัวตรงหน้าเขาคงไม่ใช่คนที่เขาจะเอาความด้วยได้ จึงรีบโบกไม้โบกมือแล้วหัวเราะ "อ้อ ไม่มีอะไรหรอก เห็นทำอาชีพเดียวกันก็เลยอยากคุยด้วยหน่อยนะ"

เขาพูดเสียดูเป็นเรื่องเล็ก ภายในใจของเหมียวเหมียวยังคงคุกรุ่นกำหมัดได้ก็อยากจะทำกลับไป ทว่าถูกฟางไหลหยางรับเอาไว้แทน แล้วก็ถือโอกาสจับมือของเธอไว้ไม่ยอมปล่อย

เหมียวเหมียวรู้สึกได้ถึงความอบอุ่นของมือใหญ่ที่กุมหมัดของเธอเอาไว้ กระแสความร้อนผ่านมือทั้งสองข้างบริเวณที่สัมผัสกันเป็นระลอก อย่างกับว่าเหมียวเหมียวได้ยินเสียงซัพพอร์ของตัวเองเด่นอยู่ สั่นสะเทือนหัวใจของเธอทีละเล็กทีละน้อยจนกระทั่งสั่นสะเทือนไปทั้งศีรษะ เธอได้ยินเสียงหัวใจเต้นรุนแรงถี่กระชั้นขึ้นทุกขณะ และเสียงอันทุ้มต่ำน่าดึงดูดของฟางไหลหยางรวมไปถึงหน้าอกของเขาที่กระเพื่อมขึ้นลงตามจังหวะการพูด

"เธอไม่ได้ทำอาชีพเดียวกับคุณ" มืออีกข้างของฟางไหลหยางกุมศีรษะ

ของเหมียวเหมียวเอาไว้เบาๆ เหมียวเหมียวเงยหน้ามองเขาทันที พอดีกับที่ฟางไหลหยางก้มหน้าลงมายิ้มให้ สายตาของทั้งสองประสานกัน เหมียวเหมียวสะดุ้งหน้าแดง เมื่อได้ยินฟางไหลหยางถามเธอว่า "โซ่มีัยครับ ที่รัก"

เหมียวเหมียวสูดอากาศเย็นเข้าไปเฮือกหนึ่ง รู้สึกเจ็บแปลบที่หน้าอกอย่างกับว่าจะระเบิดออกมาอย่างไรอย่างนั้น

เธอรับคำอย่างเซื่องช้าพลงพยักหน้าไปด้วย

คุณลุงผิวคล้ำถูกคู่รักหนุ่มสาวดึงดูดความสนใจ ก็เดินตะเซ่เข้ากับเหล็กท่อนหนึ่งที่วางในมุมอับสายตาจนสะดุดเหยียบเท้าของตัวเองเจ็บ ถือว่าเขาโชคร้ายเอง คุณลุงผิวคล้ำก่นดำเสียงเบาคำหนึ่งก็หันไปจ๊ะจั่นรถ

ฟางไหลหยางเรียกเขาเอาไว้ด้วยเสียงเรียบ "ช้าก่อนครับคุณ"

"มีอะไรอีกล่ะ ฉันจะรีบไปหาผู้โดยสาร" คุณลุงผิวคล้ำถามด้วยความรำคาญใจ

ฟางไหลหยางโค้งมุมปากขึ้น ชี้ไปข้างหลังคุณลุงผิวคล้ำ "คุณจอตระกมิตที่ ยังไงปฏิบัติตามกฎหมายจราจรจะดีกว่านะครับ อีกร่างกรุดนาอย่าโยนกันบุหรี่ปุ่ไม่เป็นที่ มันเป็นมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อม"

คุณลุงผิวคล้ำแอบสบถคำหยาบออกมา เดินไปเก็บกันบุหรี่ปุ่ข้างๆ ตัวรถหันไปจ้องเหมียวเหมียวที่มองอยู่อย่างโหดเหี้ยม ตอนนั้นเองก็มีคนประคองเอวของเธอเอาไว้ เธออาศัยบาร์มีของฟางไหลหยางถลึงตากลับไป

คุณลุงผิวคล้ำนั่งอึ้ง กำลังจะพูดอะไรขึ้นมาก็ถูกตำรวจจราจรที่เดินมาจากข้างหลังตบไหล่ "เพื่อนฝูง จอตระกมิตกฎหมายจราจร ไปจ่ายค่าปรับอยู่ในมือคุณแล้ว กรุณาไปจ่ายค่าปรับภายในสิบห้าวันด้วย ขอขอบคุณครับที่ให้ความร่วมมือ"

เหมียวเหมียวเห็นสถานการณ์ก็อดหัวเราะพริตออกมาไม่ได้ คุณลุงผิวคล้ำรีบไปจ่ายค่าปรับแล้วหันมาถลึงตามองเธอ เหมียวเหมียวชี้ไปยังเส้นจอตระกมิตของตัวเองด้วยความสะใจ หน้าบานเป็นจางเซิง คุณลุงผิวคล้ำ

หันกลับไปด้วยใบหน้าโกรธกริ้ว รู้สึกเพียงว่าวันนี้ตัวเองโชคร้ายเป็นที่สุด
 เดิมทีเขาก็แค่เห็นว่าเด็กสาวน่ารังแก อยากรู้หน้าแท้ก็ใช้อย่างตัวเอง
 กลับคืนมา คิดไม่ถึงว่าเธอจะมีหนุ่มสูงรวยหล่อคอยปกป้อง

รถแท็กซี่แล่นออกไปแล้ว เหมียวเหมียวเองก็ผละจากอ้อมแขนของ
 ฟางไหลหยางนานแล้ว เธอเอ่ยขอบคุณด้วยใบหน้าแดงช้ำ "ได้คุณช่วยไว้
 แท้ๆ เลย เมื่อกี้ฉันตกใจมากเลยล่ะ"

ฟางไหลหยางเลิกคิ้ว มองเธออย่างไม่เห็นด้วย "ถ้าเมื่อกี้ผมไม่หยุด
 คุณเอาไว้ คุณจะเอากระเป๋านั่งไบเล็กลงนั้นพาดเขาจริงๆ เหรอ"

เหมียวเหมียวเฝ้าริมฝีปาก เขยียดยิ้มด้วยความรู้สึกผิด บีบนิ้วมือ
 พลังตอบออกไป "แบบว่า... หุนหันพลันแล่นก็ทำไปตามสถานการณ์...
 เท่านั้น...เอง..."

"เขาเป็นผู้ชายตัวใหญ่แข็งแรงขนาดนั้น คุณเป็นผู้หญิงตัวเล็กๆ ไม่กลัว
 เสียเปรียบบ้างหรือไง" ฟางไหลหยางขมวดคิ้ว รู้สึกสับสนุ่นวายใจอย่าง
 บอกไม่ถูก

เหมียวเหมียวเกาหัวแกรกๆ เมื่อเห็นว่าฟางไหลหยางอารมณ์ไม่ดี
 เพราะความหุนหันพลันแล่นของเธอก็รีบยิ้มสู้ เธอเอ่ย "ขอบคุณนะค่ะ คุณดูสิ
 ฉันไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย! ฉันโกรธจริงๆ นะค่ะ ก็เขาปากไม่ดีนี่นา"

"เขาว่าอะไรคุณ" ฟางไหลหยางเพียงแต่เห็นทั้งสองคนมีเรื่องกันอยู่
 โกลๆ ก็เลยรีบจอดรถที่ข้างทางแล้ววิ่งเหยาะๆ เข้ามา เห็นเหมียวเหมียว
 ผลุนผลันเตรียมจะพาดลงไปพอดี ตอนนี่ยังรู้สึกหวาดผวายุ่งด้วยซ้ำ แต่ว่า
 เขาไม่ได้ยินว่าทั้งสองคนทะเลาะกันเรื่องอะไร

เหมียวเหมียวเบะปาก คิดถึงเรื่องเมื่อสักครูก็รู้สึกสิ้นไม่เข้ากายไม่ออก
 "ก็ตกลงนี่นะ... พอดีเขาเห็นฉันเปิดแอพฯ เรียกรถบาฟาก รู้สึกว่าฉันไปแย่ง
 ลูกค้าเขาก็เลยไม่พอใจ สั่งสอนฉันมาหลายคำเลย ฉันก็เป็นคนนิสัยดีนะค่ะ
 ปกติก็คงไม่โกรธหรอก แต่ใครให้เขา..."

ฟางไหลหยางสงสัย "เขาพูดอะไรหรือ"

เหมียวเหมียวก็ตรึมฝึปาก พอนึกถึงคำพูดของชายคนเมื่อกี้ก็รู้สึกน้อยใจ ขอบตาแดงรีนขึ้นเล็กน้อย เธอเบือนหน้าไปอีกฝั่งหนึ่ง เอ่ยเสริมด้วยความอึดอัด "ใครให้เขาบอกว่าฉันไร้การศึกษาละ"

ฟางไหลหยางนิ่งอึ้ง ยังอยากถามต่อ แต่เหมียวเหมียวก็เปลี่ยนไปพูดเรื่องอื่น "เอ๊ะ ยังไม่ได้ถามคุณเลยว่าทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ได้"

"มาซื้อของทำอาหารที่ซูเปอร์มาร์เก็ตนะ"

เหมียวเหมียวยิ้มพลางเอ่ย "ถ้าแกใหญ่ก็ทำกับข้าวเองด้วยหรือคะ"

"ผมชอบลงมือทำเองนะ" ฟางไหลหยางยกมูมปากขึ้น เอ่ยถามเหมียวเหมียว "แล้วคุณล่ะ? มาส่งผู้โดยสารแถวนี้หรือ"

"เปล่าหรือคะ มาซื้ออาหารแมว ถ้าไม่ซื้อให้เจ้านายจะตื่อนะคะ" เหมียวเหมียวยิ้มเจื่อนๆ หยอกล้อกับตัวเอง

ฟางไหลหยางเลิกคิ้ว เขาเคยเห็นเสี้ยวทูของเหมียวเหมียวหลายครั้งแล้วในไลฟ์สด แฟนคลับส่วนใหญ่ต่างก็ถือเป็นแมวทิพย์ของตัวเอง ล้วนแต่ชอบเสี้ยวทูกันมากๆ เขาถามต่างๆ ที่รู้ที่อยู่แก็ใจแต่ก็ทำเป็นตื่นเตน "คุณเลี้ยงแมวด้วยหรือครับ"

"ใช่ค่ะ อเมริกันช็อตเฮิร์ส นิสัยเย่อหยิ่งเย็นชาใช้ได้เลย แต่ว่าเชื่องมากนะคะ น่ารักมากๆ เลยค่ะ"

"จะให้ผมเจอได้เมื่อไหร่ล่ะครับ" ฟางไหลหยางเอ่ยอย่างจริงจัง

เหมียวเหมียวมองเขาด้วยความประหลาดใจ ไม่คิดว่าฟางไหลหยางที่ดูเย็นชาจะสนใจแมวขนปุกปุยกับเขาด้วย การได้มีความชอบและงานอดิเรกคล้ายๆ กันกับคนที่ตัวเองชอบทำให้เธอมีความสุข นี่ก็หมายความว่าพวกเขาสองคนจะมีเรื่องให้คุยกันมากขึ้นไปอีก

ทันใดนั้นมือถือก็ดังขึ้น เสียงสายเรียกเข้าเสี้ยวทูร้องเหมียววๆ ดังขึ้นมา เหมียวเหมียวชะงักงัน นึกถึงผู้โดยสารที่ถูกความจำปลาทองของเธอ

ทอดทิ้งไว้ที่มหาสมุทรแปซิฟิกขึ้นมาได้ทันที ก็ร้อนรนจนสะดุ้งไปทั้งตัว
 รีบรับโทรศัพท์

"ฮัลโหลๆ สวัสดีค่ะ อ๊ะ ขอโทษค่ะขอโทษ เมื่อสักครู่เกิดเรื่องนิดหน่อย
 ก็เลยไม่ได้ติดต่อคุณไป ขอโทษจริงๆ นะคะ! ขอโทษจริงๆ ค่ะ! อะไรนะคะ
 จะยกเลิกบิลเหอะคะ ได้ค่ะๆ ได้ค่ะได้! ขอโทษจริงๆ ค่ะ!" เหมียวเหมียว
 โต้ตอบกับโทรศัพท์จากผู้โดยสารที่โทรมาต่อว่า ยอมรับผิดด้วยท่าทีที่สุภาพ

ฟางไหลหยางเห็นเหมียวเหมียวพยักหน้าด้วยท่าทางเคารพบนอบ
 ก็อดไม่ได้ที่จะหัวเราะออกมา อีกปากหนึ่งของโทรศัพท์มองไม่เห็นท่าทาง
 ของเธอเสียหน่อย แต่เขากลับได้เห็นท่าทางทั้งหมด เวลานี้เหมียวเหมียว
 เหมือนแมวน้อยที่รีบร้อนยาเท้าไปมา อยากจะจับไม้ตกแมวให้ได้

เมื่อคิดถึงท่าทางบันดาลโทสะของเหมียวเหมียวเมื่อสักครู่ ก็เหมือน
 แมวเหมียวกำลังฟองชน กตศิริชะให้ต่ำลงเพื่อเตรียมมุ่งหน้าโจมตีศัตรูให้
 ลิ่นชีพ

ต้องบอกว่าน่ารักมากๆ เลยละ

แต่ว่าเวลานี้สีหน้าของฟางไหลหยางยังคงเฉยเมย ท่าทางสงบนิ่ง
 เหมือนอย่างเคย แต่ถ้าสังเกตดูให้ดีๆ ก็เห็นว่าฟางไหลหยางโค้งมุมปากขึ้น
 นิดหน่อย เจ็ดตัวรัศมีของความอบอุ่น

บิลนี้ของเหมียวเหมียวเป็นอันจบสิ้นลง ตอนนี้อยู่ไม่มีอารมณ์รับ
 ผู้โดยสารแล้ว หลังจากที่จัดการบิลก่อนหน้านี้เรียบร้อยก็ถอนหายใจออกมา
 ด้วยท่าทางไม่พอใจ หันกลับไปเห็นฟางไหลหยางกำลังมองเธออยู่ ใบหน้าเล็ก
 ก็พลันแดงช้ำน ถามเขาดด้วยความขวยเขิน "วันนี้ขอบคุณคุณจริงๆ นะคะ
 คุณมีเวลาหรือเปล่า ยังไงให้ฉันเลี้ยงข้าวกลางวันคุณนะคะ?"

ฟางไหลหยาง "แต่ว่าผมกินมื้อกลางวันมาแล้ว"

"...เอ่อ..." เหมียวเหมียวยังไม่ได้กินมื้อกลางวัน แต่ไม่เป็นไร ตอนนี้อยู่
 เธอกำลังเผชิญหน้ากับเทพบุตรหนุ่ม ไซแล้วละ เมื่อสักครู่นี้เธอตัดสินใจ

ไปแล้วว่าจะมองฟางไหลหยางเป็นเทพบุตรหนุ่มของตนเพียงคนเดียวเท่านั้น "งั้นชายามบ่ายก็ได้ละ!"

"แต่ว่า...ยังไม่ถึงสองโมงครึ่งเลย ผมยังไม่หิวนะ..."

"งั้นฉันเลี้ยงของหวานคุณก็ได้! ได้โปรดรับการตอบแทนจากฉันด้วยนะคะ!" เหมียวเหมียวเงยหน้า ดวงตาเป็นประกาย เขมูชวนฟางไหลหยางเป็นครั้งที่สามด้วยความคาดหวัง

ฟางไหลหยางถูกเธอมองจนขนลุก แต่พอเห็นสีหน้าน่ารักเหมือนแมวน้อยกำลังขอของกินก็ใจอ่อน เขาพยักหน้าตอบตกลง ส็มไปหมดแล้วว่าบ่ายวันนี้ตนรับปากกับเงินตัวเอาไว้แล้วว่าจะไปตรวจแผนการออกแบบของร้านใหม่

ชั้นหนึ่งของซูเปอร์มาร์เก็ตมีร้านของหวาน เหมียวเหมียวเคยซื้อเครปเค้กชาเขียวมาก่อน รสชาติใช้ได้เลย เหมียวเหมียวเห็นว่าที่ตู้โชว์มีเค้กคัสตาร์ดเต่าหูที่ตั้งในอินเทอร์เน็ตเ็นออกมาใหม่ ก็รู้สึกแปลกใจอยู่บ้าง จึงสั่งมากลองหนึ่ง แล้วก็สั่งขนมอีกหนึ่งแก้ว แล้วจึงหันไปถามฟางไหลหยางว่าจะกินอะไร

ความจริงแล้วฟางไหลหยางชอบกินของหวานมาก แล้วตัวเขาเองก็ชอบของหวานประเภทขนมอบแบบตะวันตก พุดได้เลยว่ามีจิตใจชื่นชอบสิ่งของน่ารักๆ ทุกอย่างแบบเด็กผู้หญิง แต่เนื่องจากเขาเป็นลูกผู้ชายเต็มตัว อีกทั้งภาพลักษณ์ของเขายังดูนิ่งเงียบ มีอุปนิสัยไม่คลุกคลีกับคนแปลกหน้า ยิ่งทำให้เขาเก้อเขินที่จะแสดงตัวว่าชอบกินของหวาน

เขาเล็งเครปเค้กช็อกโกแลตที่ดูน่ากินเอาไว้มานานแล้ว ทว่ายังคงเก้อท่าอยู่ "ผมไม่รู้จะกินอะไรดี ไม่ค่อยรู้จักของหวานสักเท่าไร คุณช่วยผมเลือกหน่อยสิ"

"อ้อ คราวก่อนฉันกินเครปเค้กชาเขียว อร่อยดีนะคะ งั้นสั่งอันนั้นก็แล้วกันนะคะ" เหมียวเหมียวชี้ไปยังเครปเค้กชาเขียวที่อยู่ข้างๆ เครปเค้กช็อกโกแลต

ฟางไหลหยางอยากบอกเธอเหลือเกินว่าเขาไม่ชอบซาเซียว แต่เมื่อเห็นสายตาที่ท้อปรกายด้วยความหวังของเหมียวเหมียวก็พูดอะไรไม่ออกได้แต่พยักหน้าให้เธอ ช่วงขณะนั้นเองฟางไหลหยางรู้สึกได้ว่าดวงตาของเหมียวเหมียวเต็มไปด้วยความยินดีและภาคภูมิใจที่แนะนำเขาสำเร็จ

ช่างเถอะ...จิตใจของแฟนคลับนะ ของที่เหมียวเหมียวชอบคงจะรสชาติไม่แย่นักหรอก ฟางไหลหยางมองเครปเค้กช็อกโกแลตครึ่งหนึ่งแล้วถอนสายตากลับมาด้วยความเสียดาย

ทั้งสองหาที่นั่งริมหน้าต่างแล้วนั่งลง พูดคุยกันเรื่องแมวที่เหมียวเหมียวเลี้ยงเอาไว้กับเรื่องเล่าจากอาชีพขับรถจากอาชีพ เรียกรถป้าปายู่สักครู่ ฟางไหลหยางเว้นระยะห่างได้เป็นอย่างดีมาตลอด ไม่ได้ถามเหมียวเหมียวเรื่องอาชีพหลัก ทั้งสองคนพูดคุยกันอย่างออกรส

เหมียวเหมียวเบิกบานใจเป็นที่สุด จิตใจของสาวน้อยแตกใบอ่อน ทุกครั้งที่ฟางไหลหยางคล้อยตามคำพูดของเธอ หรือหัวเราะเพราะคำพูดของเธอ หัวใจของเธอจะรู้สึกเจ็บเบาๆ ครั้งหนึ่ง แล้วตามด้วยความหวานชื่นและตลกดีใจอย่างไร้ขอบเขต ฟางไหลหยางยิ้มออกมา รัศมีของมุมปากช่างน่ามองเสียจริง

เหมียวเหมียวก้มหน้ามองเค้กคัสตาร์ดเต้าหู้ของตัวเอง ฉวยโอกาสช่วงที่เรือนมมดบังใบหน้าแอบขำออกมาอย่างอดไม่ได้ แล้วก็เอ่ยปากแก้มถึงต่อว่าอย่างจกใจ "ทำไมถึงดั่งได้นะ ธรรมดาจะตายไป...ฉันไม่ชอบรสชาติของน้ำเต้าหู้เลย"

ฟางไหลหยางเคยทำเค้กคัสตาร์ดเต้าหู้มาก่อน เห็นว่าเหมียวเหมียวไม่ชอบกินจริงๆ จังๆ ก็ใช้มือหนึ่งยื่นล่ำคอปไปตามอารมณ์ หันหน้ามามองเหมียวเหมียว "คราวหน้าผมจะชวนคุณไปกินเค้กคัสตาร์ดเต้าหู้ รับประทานว้ออร่อยแน่ๆ"

เหมียวเหมียวกะพริบตาปริบๆ มุมปากเปื้อนด้วยวิปครีม "ร้านไหน

เธอคะ"

"เอ่อ..." ฟางไหลหยางใช้นิ้วมือเรียวยาวเคาะลงบนโน้ต เอย์เสียงจึงมำ
"เพื่อนผมทำเอง ฝีมือดีเชียวล่ะ"

เหมียวเหมียวมองดูขนตาที่หลุบลงเล็กน้อยของฟางไหลหยางที่ถูก
แสงแดดดูดูหนาวสาดส่องทะลุบานกระจกยาวระฟ้าเข้ามา หัวใจของเธอก็
ราวกับถูกก้อนอันเล็กทุบลงเบาๆ เป็นจังหวะ

เธอไม่มีสมาธิ ก็เลยรีบร้อนตั้งสติกลับคืนมาแล้วเอย์ล้อเล่นกับเขา
"แฟนเธอคะ"

*อย่ายอมรับเด็ดขาดเลยนะ ห้ามยอมรับเด็ดขาดเลย เหมียวเหมียว
วิ่งวนจากกันบั้งของหัวใจ*

"ไม่ใช่ครับ แต่ว่าสนิทกันกว่านั้นอีก" ฟางไหลหยางโค้งมุมปากขึ้น
เอย์อย่างลึกลับ ก็ตัวเขาเนี่ย ยังไงก็ต้องสนิทกว่าแฟนอยู่แล้วสิ

รอยยิ้มที่มุมปากของเหมียวเหมียวแหนึ่งไปชั่วขณะ สนิทกว่าแฟน
อย่างนั้นหรือ แถมยังพูดจาฉะฉานลมคมใน ถ้าไม่ใช่ภรรยาก็คงจะเป็นคู่หมั้น
แล้วล่ะ...

อารมณ์ของเหมียวเหมียวเหมือนกับนั่งรถไฟเหาะ ตอนนี่ถึงจุดต่ำสุด
พุ่งเข้าไปในบ่อน้ำ น้ำกระเซ็นเปียกไปทั้งตัว โกลัจะหายใจไม่ออกแล้ว

*นี่มันหมายความว่ายังไง...เหมียวเหมียวหายใจหอบ ตามตัวเองจาก
กันบั้งของหัวใจ ฉันทชอบเขาเข้าจริงๆ แล้วเธอ ตอนนี่ก็เลยอิจฉา ก็เลย
เสียใจอย่างนั้นหรือ*

จะเป็นอย่างนี้ไม่ได้สิ เหมียวเหมียวปลุกใจให้ฮึกเหิม ยิ้มให้ฟางไหลหยาง
พลางเอย์ "ฉันทรอคอยเลยล่ะคะ!"

ความจริงแล้วเทพบุตรก็ต้องเป็นของคนอื่นอยู่แล้วนี่นา

แม้ว่าเทพบุตรคนนี้จะป็นนักอ่านของเธอก็เถอะ

"จริงสิครับ คราวหน้าจะให้ 'เขา' ทำแครกเกอร์ปลาด้วย เอาไว้เป็น

ขนมให้เสียวุฒนะครับ" ฟางไหลหยางเอ่ย

เหมียวเหมียวพยักหน้าอย่างสองจิตสองใจ "ได้ค่ะ...ได้ ขอขอบคุณนะคะ"

"อีกอย่างหนึ่ง คราวก่อนคุณลิมสมุทสเก็ทซ์ภาพเอาไว้ในกระเป๋าของผม วันนั้นผมไม่ได้เอามาด้วย คราวหน้าจะเอาให้คุณที่เดี๋ยวเลยนะครับ" ฟางไหลหยาง คิดถึงสมุทสเก็ทซ์ภาพขึ้นมาได้จึงเอ่ยเตือนเหมียวเหมียว

พอเหมียวเหมียวถูกเขาเตือนเข้า ก็คิดถึงสมุทสเก็ทซ์ที่หายไปขึ้นมาได้ เธอหาอยู่ตั้งนาน ทำไม่ถึงนี่ก็ไม่ออกเลยนะว่าลิมไว้ที่ไหน คิดไม่ถึงเลยว่า จะลิมเอาไว้ในกระเป๋าของฟางไหลหยาง

พอคิดขึ้นมาได้ว่าสมุทสเก็ทซ์ภาพเล่มนั้นไม่ใช่แค่สมุทที่เธอสเก็ทซ์ หรือออกแบบการ์ตูนยามว่างแล้วก็ฝึกเซ็นชื่อเท่านั้น สิ่งที่น่ากลัวที่สุดก็คือมีรูปที่เธอแอบสเก็ทซ์ภาพฟางไหลหยางเอาไว้ด้วย! ตายแล้ว ถ้าเกิดฟางไหลหยาง เห็นขึ้นมาล่ะก็ ไม่ใช่แค่ตัวตนของฉันจะถูกเปิดเผย แต่ฟางไหลหยางยังจะ รั้ความในใจของฉันด้วย ฉันต้องตายแน่ๆ!

"ที่แท้ก็อยู่ที่คุณนี่เอง เมื่อไหร่จะคืนให้ฉันล่ะคะ ฉันต้องรีบใช้นะคะ" เหมียวเหมียวเอ่ยไปก็จะตรวจตราสีหน้าของฟางไหลหยางอย่างละเอียด เมื่อมั่นใจแล้วว่าฟางไหลหยางไม่ได้เปิดดูภายในสมุท ความลับยังไม่ถูกเปิดเผย เธอก็ปลันโล่งใจ

"อั้น...ว่างแล้วค่อยนัดกันนะคะ หรือจะส่งไปรษณีย์มาก็ได้" เหมียวเหมียว ไม่กล้ามองฟางไหลหยางอีก

เหมียวเหมียวที่รู้สึกดีกับเขาและเป็นนักวาดการ์ตูนที่อีกฝ่ายชื่นชอบ แต่เธอกลับปิดบังเขา แถมเขายังดูแลเธอเป็นอย่างดีอีก แค่นี้ก็ละเอียดใจ จะแยะแล้ว ตอนนี้อันรู้ว่าเขามีรักที่อยู่ในระดับคู่มั่นขึ้นไป ความรู้สึกของเธอก็เป็นอันจบบริบูรณ์ตั้งแต่ยังไม่ทันได้เริ่มต้น

เพื่อไม่ให้ตัวเองถลาลึกไปมากกว่านี้ เหมียวเหมียวจึงไม่ยอมพบหน้า ฟางไหลหยางอีก ทางที่ดีแม้แต่คืนสมุทสเก็ทซ์ก็ไม่ต้องเจอกันไปเลยดีกว่า

"ทำไมต้องใช้ไปรษณีย์ด้วยละ เตียวครวหน้าผมเอาเค้กกับแครกเกอร์ปลาให้คุณทีเดียวนะ แล้วเราค่อยนัดวันเวลากันอีกที" ฟางไหลหยางเป็นคนพูดด้วยน้ำเสียงที่ไม่ให้คนอื่นพูดแทรกเสมอมา เหมือนเหมือนรู้ว่าเขาก็แค่สงสัยแต่ไม่รู้จะปฏิเสธเขาอย่างไรดี

"เอ่อ...อาทิพย์หน้าก็แล้วกันละ อาทิพย์นี่ฉันไม่ค่อยว่าง" ยังไงก็แค่ห้าหกวันเท่านั้น เหมือนเหมือนอยากสงบจิตใจลงหน่อย

ฟางไหลหยางพยักหน้า "ไว้นัดกันทางโทรศัพท์นะครับ"

ทั้งสองกินของหวานกันเสร็จแล้ว พูดคุยกันอีกสักพักก็โบกมือลากันและกัน ฟางไหลหยางจ้องมองแผ่นหลังของเหมือนเหมือนที่ก้มหน้าขึ้นรถไป สังเกตความเปลี่ยนแปลงของอารมณ์เหมือนเหมือนได้อย่างฉับไว ดูเหมือนว่าเธอจะมีเรื่องอะไรในใจตั้งแต่เมื่อสัก

ฟางไหลหยางไม่ทันได้เรียกเธอเพื่อไถ่ถาม จู่ๆ มือถือก็ดังขึ้นยับยั้งเขาเอาไว้

ฟางไหลหยางรับสายอย่างสนใจ เพิ่งจะพูดว่า 'ฮัลโหล' ไปได้คำเดียวก็ได้ยินเงินตัวที่อยู่อีกฝั่งตะโกนร้องอย่างกระวนกระวายใจ "ประธานฟาง! แล้วแผนงานล่ะครับ! แล้วการตรวจแผนงานที่คุยกันไว้ล่ะครับ! พรุ่งนี้จะต้องส่งให้ฝ่ายการตลาดแล้วนะครับ!"

ฟางไหลหยางพอจะจินตนาการภาพอีกฝ่ายที่ร้อนรนจนย่ำเท้าได้ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นบ่อยๆ ก่อนที่เขาจะรู้จักการ์ตูนของเหมือนเหมือน ตอนนั้นฟางไหลหยางจัดการเรื่องภายในบริษัทแบบเลื่อนได้ก็เลื่อนไปก่อน

เงินตัวขอบคุณเหมือนเหมือนเป็นอย่างมาก แต่ฟางไหลหยางในตอนนั้นก็กลับเลื่อนเรื่องการตรวจแผนงานออกไปอีกแล้ว เขากลับเป็นที่สุดว่าฟางไหลหยางจะวนกลับไปสู่ช่วงพักร้อนประจำปีพรุ่งนี้อีกครั้ง เวลานี้หัวใจแทบจะหยุดเต้นอยู่แล้ว

"ไม่ต้องรีบนะ จะกลับบริษัทเดี๋ยวนี้แหละ" ฟางไหลหยางตอบกลับ

อย่างหมดความอดทน สุดท้ายก็ต่อว่าเงินตัว "ไม่สงบเอาซะเลย แล้วจะทำงานยังงัยละ"

ด้วยหวาดกลัวว่าหัวหน้าจะกลับมาเจอกับเงินตัวที่อยู่ในภาวะรับมือไม่ไหว ก็รู้สึกที่ตัวเองรีบร้อนยิ่งกว่าฟางไหลหยางเสียอีก

เป็นผู้ช่วยให้กับเจ้าแกที่เอาแต่ใจตัวเองทั้งยังเผด็จการและเย็นชา เงินตัวรู้สึกว่าย้ายไปเป็นสิบปี

เมื่อคิดถึงที่ไปเขาฟางซานครั้งก่อน เพื่อไม่ให้ความจริงที่ฟางไหลหยางไม่มีเพื่อนแพรงพรายต่อหน้าคุณเหมียว เขาเรียกเจ้านายว่า 'หยางจื่อ' จนถูกเจ้านายหักเงินโบนัสปลายปี เงินตัวรู้สึกที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมขึ้นมาทันที ก็ได้แต่หวังว่าความสัมพันธ์ของเจ้านายกับคุณเหมียวจะพัฒนาไปข้างหน้า เขาจะได้สร้างสัมพันธ์ที่ดีกับคุณเหมียวได้ เมื่อมีที่พึ่ง ต่อไปก็ไม่ต้องถูกหักโบนัสตามใจชอบแล้ว

ตอนนี้เงินตัวไม่ได้สังเกตเลยว่าผู้เป็นนายของเขาคือใครจะหักโบนัสของเขามากขึ้นเพราะสนิทสนมกับเหมียวเหมียวมากเกินไปก็ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อหลังจากมีข่าวดาราทูกผู้จัดการสวมเขา ฟางไหลหยางก็ยิ่งระมัดระวังตัวมากยิ่งขึ้น

เหมียวเหมียวขับรถกลับบ้านในสภาพที่แทบจะใจลอยมาตลอดทาง ในฐานะผู้หิวโหยและชื่นชอบการกิน ของหวานหนึ่งจานกับขนมแก้วหนึ่ง ไม่เพียงพอต่อการปลอบขวัญเธอในเวลานี้ ยิ่งเธอเสียใจเท่าไรกระเพาะก็ยิ่งว่างเปล่าเท่านั้น

เหมียวเหมียวกลับมาที่บ้าน นำอาหารเม็ดของเสี่ยวหู๋ ขนมนมเนย และวัตถุดิบสำหรับทำอาหารที่ตัวเองซื้อมาจัดวางให้เรียบร้อย แล้วก็รีบเผ่นลงจากอาคารไปยังร้านบะหมี่ทันที เสียง 'กรุ๊งกริ๊ง' ดังขึ้นครั้งหนึ่ง เธอก็นั่งพับอยู่ที่โต๊ะประจำที่มุมร้านด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย

ตอนนี้ไม่ใช่เวลาอาหาร หวงหฺรฺหฺรฺไปเรียนหนังสือไม่ได้อยู่ที่ร้านบะหมี่ เจิ้งหลินเทียนยกเท้าขึ้นนั่งงอตัวดูวิดีโออยู่ที่หน้าเคาน์เตอร์คิดเงิน พอเห็นเหมียวเหมียวพุ่งตัวเข้ามาในร้านบะหมี่ด้วยความหงอยเหงาเศร้าซึ้งแล้วพบบงบนโต๊ะ ก็รีบร้อนปิดวิดีโอแล้ววิ่งเข้ามาไต่ถาม "พี่เหมียว เป็นอะไรไปเธอครับ"

เหมียวเหมียวเบะปาก แล้วกลอกตาใส่เขา "เรื่องของผู้หญิง อย่ายุ่งนักเลยน้า"

"โอ้ ก็ผมเป็นห่วงพี่น้องน้า" เจิ้งหลินเทียนจิ้มแขนของเธอ "พวกเราสนิทกันขนาดนี้แล้ว เล่าความในใจกับหฺรฺหฺรฺตลอดแต่ไม่คุยกับผมได้ไงละ เห็นผมเป็นเพื่อนสนิทของพี่หรือเปล่า"

เจิ้งหลินเทียนไม่ได้พักแขนทั้งสองของตนเลย คอยจัดแต่งผมสีแดงที่เขาเพิ่งย้อมมาใหม่อยู่บ่อยๆ ผมแต่ละเส้นถูกฉีดด้วยสเปรย์ ตั้งตรงโຕ໋໋ตั้งขึ้นฟ้า มองดูแล้วเท่สมาร์ตอย่างคนมีเงิน

เหมียวเหมียวจ้องมองผมสีแดงที่เจิ้งหลินเทียนเพิ่งย้อมมาใหม่ แล้วฉีกยิ้มมุมปาก "นายย้อมผมแดงให้กลับไปเหมือนเดิมก่อนแล้วค่อยว่ากัน นายเป็น 'ชนเผ่าจิ้งอ้าย*' หรือไง"

"ไม่เอาหรอก! เพิ่งจะย้อมมาวันนี้เอง หล่อจะตาย!" เจิ้งหลินเทียนขยี้มศิริชะเอาไว้ด้วยสองมือ

"ถ้าแกไม่ว่าเลยหรือไง เป็นพ่อครัวแล้วยังจะมาย้อมสีผมอีก"

"สวมหมวกทำครัวแล้วใครจะไปเห็นล่ะ" เจิ้งหลินเทียนหัวรั้นหาเหตุผลข้างๆ คูๆ

ชายร่างสูงใหญ่ออกมาจากประตูครัว คล้อยตามเหมียวเหมียวด้วยเสียงเคร่งขรึม "เหมียวเหมียวพูดถูกแล้ว นายย้อมผมกลับไปเหมือนเดิมซะ"

เจิ้งหลินเทียนร้องขอ "อาจารย์ครับ ผมจ่ายค่าย้อมผมไปสองร้อยกว่า"

* ชนเผ่าจิ้งอ้าย เป็นคนกลุ่มหนึ่งที่ได้รับอิทธิพลจากเกมเต๋นออติซัน มักทำสีผมสีอันอลังการเหมือนในเกม

หยวนเลยนะ น่าเสียดายออก"

"สี่สันฉูดฉาดเกินไปจะมีผลกระทบกับการลิ้มรสได้ แถมยังดูสกปรกด้วย อีกอย่างผมของนายก็ยาวเกินไป จะทำให้ร่วงได้ง่าย ถูกลูกค้าฟ้องร้องได้เลยนะ อีกเดี๋ยวจะพานายไปไกลให้เกรียน เหมาะกับพ่อครัวที่สุดแล้วละ" หานตั้งโบหน้าเย็นชา

เจิ้งหลินเทียนร้องไห้เสียใจ วิ่งเข้าไปกอดเอวของหานตั้งเอาไว้ "อาจารย์ครับ อาจารย์ไว้ผมเกรียนก็อย่าให้ผมต้องไว้ด้วยเลยนะครับ อาจารย์ดูดีมาตั้งแต่เกิด ไถหัวเกรียนก็ยังน่ามอง แต่ไม่ใช่กับผม หัวผมเป็นทรงเรียวยแหลมนะครับ! ผมไม่อยากเป็นนักโทษ" ขณะที่เจิ้งหลินเทียนอ้อนวอนอยู่ก็ไม่ลืมที่จะประจบประแจงและทั้บถมตัวเอง

"ไปเก็บชุปไก่เลยนะ" หานตั้งดึงมือของเขาออกจากเอวตัวเอง สีหน้ามึนตึ๋งพลางชี้ไปยังห้องครัว

เจิ้งหลินเทียนก้มหน้าลงรับเคราะห์กรรมทันที ลากเท้าเข้าไปในห้องครัวด้วยโบหน้าโศกเศร้า ไม่มีทางเลือกอื่น เป็นอาจารย์หนึ่งวันเท่ากับเป็นพ่อไปตลอดชีวิต โฉนเลยอาจารย์ผู้นี้จะเที่ยงธรรม

ขณะที่หานตั้งเดินเฉียดไหล่เขาไป เจิ้งหลินเทียนกลับเหลือบมองหานตั้งพลางส่งสายตาให้ มือขวาค่อยๆ ยกสูงขึ้น แอบกำหมัดไว้ เอ่ยด้วยเสียงเบา "สู้เขานะครับอาจารย์!"

หานตั้งจ้องมองเขาอย่างไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร เจิ้งหลินเทียนยกไหล่ทำสีหน้าชั่วร้ายแล้วหลบเข้าไปในครัว

"เก็บชุปเสร็จแล้ว ฉันจะพานายไปโกนผม" หานตั้งตอกย้ำตามหลังไป "ໄ໊..." เจิ้งหลินเทียนส่งเสียงร้องไห้โวยวายด้วยความทุกข์ทรมานเหมียวเหมียวใจสั่นพลางเกาที่โบหน้า "เกินไปหน่อยหรือเปล่าคะ"

หานตั้งถอดหมวกทำครัวออกแล้วเสียบเอาไว้ที่เข็มขัด ก่อนจะเดินมานั่งฝั่งตรงกันข้ามกับเหมียวเหมียว "ถ้าไม่ขัดเกลานิสัยแบบนี้ของเขา ต่อไป

ฝึกงานจบแล้วจะเสียเปรียบได้นะ"

หาดั่งแก่ว่าเจ็งหลินเทียน ผ่านประสบการณ์มามาก เหมือนเหมือน เชื่อในการตัดสินใจของหาดั่งจึงพยักหน้าให้

"รับอะไรดีครับ" หาดั่งคว่ำสมุดไนต์เล่มเล็กออกมาจากกระเป๋าทางเกง ตามเหมือนกับทุกๆ ครั้ง

ทุกครั้งที่หาดั่งสนทนากับเหมือนเหมือนก็จะเริ่มต้นด้วยสี่คำนี้ เหมือนเหมือนได้ฟังประโยคนี้อันทีรู้สึกอบอุ่นเหมือนกับได้กลับบ้าน ขอบตารื้นแดงขึ้นมากะทันหัน

เมื่อคิดถึงความรู้สึกที่จบไปแล้วของตัวเองก็พลันไม่อยากอาหาร เธอสูดหายใจพิศพาด ขณะเดียวกันก็หัวเราะเสียงเจ็ง "ถ้าแก่คะ...ฉันไม่อยากอาหารเลยคะ...เฮ้อ ทั้งๆ ที่ตอนเช้ามาก็อยากจะทำอะไรอร่อยๆ สักมื้อแท้ๆ เลย ฉันยังไม่ได้กินมื้อกลางวันเลยนะคะ"

หาดั่งขมวดคิ้ว วางสมุดเล่มเล็กและปากกาลงอีกฝั่งหนึ่ง ใต้ตามอย่างจริงจัง "เกิดอะไรขึ้นหรือครับ"

"ไม่มีอะไรคะ..." เหมือนเหมือนจะพริบตาให้ความทุกข์ตรมสลายไปอย่างรวดเร็ว เสียงของหาดั่งเจือด้วยพลังงานของการปลอบขวัญ เหมือนเหมือนทอดถอนใจ เอ่ยเยาะเย้ยตัวเอง "ก็แค่อกหักเท่านั้นเอง"

หาดั่งขมวดคิ้ว ผ่อนคลายลงบ้าง แล้วขยับนิ้วเล็กน้อย

เหมือนเหมือนเงยหน้าขึ้นมองหาดั่ง ก็พบว่านัยน์ตาของเขาช่างลึกซึ้ง จ้องมองเธอด้วยสายตาคลุ่มเครือ เธอจึงยิ้มพลงอย่างรีบร้อน "โอ้เอ๊ย ก็แค่ความรู้สึกดีเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นนะคะ ฉันกับเขาคอนนั้นไปกันไม่ได้หรอก ล้อเล่นคะ ไม่ถือว่าอกหักสักหน่อย อย่านอนฉันอย่างนั้นเลยนะคะ ฮ่าๆ"

เหมือนเหมือนเอ่ยอย่างสบายๆ แผลวเบาและรวดเร็ว ทว่าหาดั่งก็ยังคงมองเหมือนเหมือนอยู่เหมือนเดิม แล้วเอ่ยขึ้นว่า "ผมจะเลี้ยงหมาล่าไก่ฉีกราดข้าวคุณเอง"

"หา?" เหมียวเหมียวหนึ่งอึ้ง ยังไม่ทันได้ถามอะไรก็เห็นห่านตั้งลุกขึ้นยืนแล้วเดินจากไป

ในร้านบะหมี่มีเธอเป็นลูกค้าแค่คนเดียว เหมียวเหมียวรอดด้วยความไม่เข้าใจอยู่ไม่กี่นาที หมอล่าไก่ฉีกกรดข้าวปริมาณจุใจอ่อนระอุก็มาเสิร์ฟ แถมห่านตั้งยังแถมซุปรดกหมูต้มหัวไชเท้าให้อีกซามด้วย "หัวไชเท้าลดความร้อนได้ ป้องกันร้อนใน"

เหมียวเหมียวพยักหน้า หยิบตะเกียบขึ้นมา "ขอบคุณค่ะ! ัจฉินกินเลยนะคะ!"

วันนี้หมอล่าไก่ฉีกกรดข้าวเผ็ดร้อนกว่าที่เคยกิน แคมยังรสจัดอีกด้วย เหมียวเหมียวเป็นคนกินเผ็ดเก่ง แต่คราวนี้กลับถูกความเผ็ดร้อนในเนื้อไก่หอมกรุ่นทำเอากลิ่นน้ำมูกน้ำตาเอาไว้ไม่ไหว ดึงกระดาษทิชชูแผ่นแล้วแผ่นเล่าไม่หยุดหย่อนเพื่อเช็ดน้ำตาและน้ำมูก กินไปได้ก่อนจาน กระดาษทิชชูก็กองเป็นภูเขาขนาดย่อม

ดื่มซุปรดกหมูต้มหัวไชเท้าที่มาคู่กันจนหมด หานตั้งก็ไปตักซุปรให้อีกซามทันที จากนั้นก็นั่งมองเธอกินอยู่ที่ฝั่งตรงข้าม

เหมียวเหมียวดีนรณกินหมอล่าไก่ฉีกกรดข้าวที่ทั้งเผ็ดร้อนทั้งเลิศรสจนหมดจาน สุดท้ายก็คว้ากระดาษทิชชูสามสี่แผ่นปาดหน้าอย่างโหดร้าย หายใจพืดพาด ขอบตามีน้ำตารื้นออกมา ดวงตาพร่ามัวไปหมด

ทว่าในโลกลับรู้สึกดีขึ้นอย่างน่าประหลาด อย่างกับว่าหมอล่าไก่ฉีกกรดข้าวจานเมื่อครู่บีบคันความอับเฉาและไม่ยินยอมพร้อมใจให้กลายเป็นน้ำตา หยิบยืมความเผ็ดและซาอย่างสุดกำลังเพื่อให้หน้าตานั้นไหลรินออกมาความจริงแล้วก็ได้เสียใจถึงขนาดนั้นอยู่แล้ว เรื่องแอบรักแล้วอกหักมักจะเกิดขึ้นบ่อยๆ อยู่แล้วนี่นา แต่อย่างกับว่าหมอล่าไก่ฉีกกรดข้าวรสจัดจานจะเป็นยาบำรุงหัวใจเข็มหนึ่งที่ทำให้ความทุกข์ตรมในใจรุนแรงขึ้นไปอีก

เหมียวเหมียวเหม่อลอยอยู่เนิ่นนาน สุดท้ายเมื่อสายตาค่อยๆ ชัดเจนขึ้น

อีกครั้งก็จ้องมองไปยังกระดาษทิชชูของพะเนินตรงหน้า ลูๆ ก็หัวเราะขึ้นมาด้วยความเก๋อกับ "ให้ตายสิ ฉันใช้กระดาษทิชชูของพวกคุณหมดถุงเลย"

"ไม่เป็นไรหรอก ว่าแต่กินเสร็จแล้วหรือ" หานตั้งเอ่ยถาม

เหมียวเหมียวพยักหน้า ทว่าหานตั้งก็ยังคงทำหน้าที่ไร้ความรู้สึก นัยน์ตาไร้ซึ่งความเคลื่อนไหวของอารมณ์ใดๆ กระทั่งมองมาที่เธอก็ยังไร้ความรู้สึก เขาแม้ริมฝีปาก บนคางมีต่อหวดขึ้นเล็กน้อย เหมือนกับที่หวังหุหุกกล่าวเอาไว้ไม่มีผิด ความจริงแล้วเจ้าแกเป็นคนหล่อใช้ได้เลยละ

เหมียวเหมียวอดยิ้มออกมาไม่ได้ หานตั้งซ่อนความรู้สึกเอาไว้ลึกเสียเหลือเกิน "ขอบคุณนะเจ้าแก ฉันอารมณ์ดีขึ้นเยอะเลยคะ"

"อ่อยหรือเปล่า" หานตั้งกลับถามออกมาอย่างนั้น

เหมียวเหมียวนิ่งอึ้ง สุดท้ายก็เบิกบานใจเหมือนอย่างทุกครั้ง หยีตาเป็นรอยยิ้มเจิดจ้า "คะ อ่อย ยังไงอาหารที่เจ้าแกทำก็อ่อยที่สุดจริงๆ คะ"

เจ้าแกที่ใช้อาหารเลิศรสลอบประโลมคนอื่น ช่วยให้ผ่อนคลายความรู้สึกข้างเป็นพ่อครัวที่เจ๋งที่สุดในโลกจริงๆ!

เหมียวเหมียวตอกตีใจ ใครครมวญว่าจะให้อะไรเป็นของขวัญที่เจ้าแกดูแลเธอเป็นอย่างดี

เจ๋งหลินเทียนฟูบอยู่เอื้อกับประตุครัว แอบจ้องเงาหลังของหานตั้งคิดในใจ *ไม้เท้าของอาจารย์มีแค่ที่เหมียวที่กินเม็ดก่งเท่านั้นที่จะเข้าใจ เป็นคนอื่นคงคิดว่าถูกอาจารย์แกล้งอยู่แน่ๆ จะต้องเปลี่ยนสีหน้าทันทีอย่างแน่นอน*

แต่ว่า...คนโสดอย่างที่เหมียวจะไปรับรู้ถึงความรู้สึกของอาจารย์ได้ยังไง

เจ๋งหลินเทียนเป็นกังวลแทนหานตั้งที่พูดน้อยจนเหงื่อออกมือ

เหมียวเหมียวกินข้าวเสร็จก็รู้สึกสดชื่นเป็นที่สุด อารมณ์ดีขึ้นมากแล้ว เธอกินข้าวเม็ดสุดท้ายในงานเสียจนสะอาด เช็ดน้ำตาที่ไหลจากขอบตา เพราะความเผ็ดร้อนแล้วเอ่ยถามหานตั้ง "เจ้าแก เท้าไหวคะ"

"ผมบอกแล้วว่าจะไม่เลี้ยงคุณเอง" หานตั้งเก็บกวาดชามและตะเกียบ

ลุกขึ้นแล้วเดินเข้าห้องครัวไป

เหมียวเหมียวเอ่ยขอบคุณเขาอีกครั้ง "ขอบคุณนะคะถ้าแก่ ัจฉิน
ไม่เกรงใจละนะ กลับก่อนแล้วคะ"

หาดั่งตอรับเธอทุกๆ ที่หันหลังอยู่ เขาเดินเข้าไปในห้องครัว
เหมียวเหมียวเห็นเขาเข้าครัวไปแล้วก็สะพายกระเป๋าออกจากร้านบะหมี่

เจิ้งหลินเทียนมองหาดั่งเดินเข้ามาตาปริบๆ หาดั่งนำชามและตะเกียบ
ในมือยื่นให้เขา "ไปล้างซะ"

เจิ้งหลินเทียนนั่งอึ้ง ทำหน้าอรับชามและตะเกียบมา ล้างน้ำไปก็เอ่ยกับ
หาดั่งไปด้วย "อาจารย์ครับ ถ้าจีบสาวด้วยวิธีนี้มันจะไม่ติดเอานะครับ"

หาดั่งเหม่อไปสักครู่ แล้วหันหน้ามามองเขา "ใครบอกว่าฉันจะจีบ
เหมียวเหมียวกันล่ะ"

"ดูสิ ผมยังไม่ทันพูดเลยว่าเป็นใคร อาจารย์ก็ชิงตำแหน่งไปซะแล้ว"
เจิ้งหลินเทียนหัวเราะคิกๆ

หาดั่งส่ายหน้าอย่างจวนใจ ไม่ได้เอ่ยอะไรอีก

"อาจารย์ครับ อาจารย์จะทำอย่างนี้ไม่ได้นะ ไม่ยอมบอกพี่เหมียวไปว่า
รู้สึกยังไง คอยทำดีกับเธอเป็นพิเศษไปอย่างนี้เธอก็ไม่รู้หรอกครับ" เจิ้งหลินเทียน
เอ่ยยืนยัน

หาดั่งจ้องมองหม้อความดันที่มีไอน้ำ 'ปุดๆ' ขึ้นมา สีหน้าเรียบเฉย
เสียบอยู่เป็นนานสองนานถึงได้เอ่ยถามเจิ้งหลินเทียน "ซัดขนาดนั้นเลยหรือ"

"ครับ?"

"ว่าฉันชอบ...เธอนะ"

"เพราะว่าไม่ซัดใจครับถึงต้องทำให้ซัดกว่านั้นหน่อย! ถ้าผมไม่ใช่ลูกศิษย์
ของอาจารย์ก็มองไม่ออกหรอกครับ! พี่เหมียวนะชื่อจะตายไป" เจิ้งหลินเทียน
ลูบคางด้วยมือที่สวมถุงมืออยู่ สุดท้ายก็ลูบจนพองเต็มคาง รีบร้อนล้างน้ำออก
ใช้แขนเสื้อเช็ดคาง คิดอะไรขึ้นได้ก็ยิ้มออกมา "แต่ว่าพี่เหมียวก็น่ารักจริงๆ"

นั่นแหละครับ ผมเข้าใจความรู้สึกผู้ใหญ่เอ็นดูเด็กของอาจารย์ได้ เห็นเด็กสาว
อ่อนแอนั้นก็อยากจะกอดเอาไว้ในอ้อมแขน"

หาดั่งสีหน้าเคร่งขรึม จ้องมองเจิ้งหลินเทียนด้วยสีหน้าไม่ค่อยจะดีนัก
"งั้นหรือ"

เจิ้งหลินเทียนถูกจ้องเสียจนสั่นหลังเย็นวาบ รีบร้อนปฏิเสธ "ไม่ใช่ครับ
ไม่ใช่! ผมไม่ได้คิดแบบนั้น! อาจารย์อย่าเข้าใจผิดไป! ผมชอบแบบหวงหู่หู่
ต่างหากล่ะ!"

เพิ่งจะจบคำพูดก็ได้ยินเสียงร่ำเริงของหวงหู่หู่ดั่งขึ้น "เก้าแก่คะ! ฉันท
มาทำงานแล้วคะ!"

หาดั่งมองเจิ้งหลินเทียนด้วยสายตาเจือรอยยิ้ม

เจิ้งหลินเทียนหน้าหมอง โคงมูมปากขึ้น "เหอะๆ...ผมก็แค่ยกตัวอย่าง
เท่านั้นเอง..."

เหมียวเหมียวกลับไปที่บ้าน อุ่มเสียวทุแล้วเอนตัวลงบนเตียง นวดคลึง
ขนสันอันนุ่มน้มของมัน ระบายความทุกข์ความกลัดกลุ้มออกมา "เสียวทุ...
ช่วงนี้แม่ไปชอบคนคนหนึ่งเข้านะ"

เสียวทุหุดซาทั้งสี่ นอนคว่าอยู่บนตัวของเหมียวเหมียว มันหรีตาลง
ไม่ได้ฟังที่เธอพูดจ้ออยู่เลยด้วยซ้ำ ทว่าก็ไม่ได้ขัดขวางการพูดกับตัวเองของ
เหมียวเหมียว

"เขาเป็นผู้ชายที่ดูภายนอกก็เย็นชาใช้ได้ แต่ว่าเขาจะใจดีมากๆ เลย
อ่อนโยนมากเลยละ แถมยังชอบการitudonของฉันด้วยนะ" เหมียวเหมียวบะปาก
"แต่ทำไมเขาถึงมีคนรักแล้วละ เสียวทุ แกว่าแม่ควรจะไปวาดรูปเพื่อผ่อนคลาย
อารมณ์หน่อยมั๊ย"

"เหมียว" เสียวทุกระดิกหู หรีตวงตาลง ร้องออกมาเบาๆ แล้วหาวหอด

"ได้! งั้นแม่จะไม่ไปวาดรูป" เหมียวเหมียวกำหมัด โทกตัวเองเพื่อ

อู้งานต่อไป จากนั้นก็เอ่ยกับตัวเองว่า "ต่อไปจะต้องลดโอกาสที่จะเจอกับคุณฟางให้ได้เลย! ปรับอารมณ์กลับมาให้ได้ก่อนแล้วค่อยว่ากัน!"

เหมียวเหมียวเป็นคนมองโลกในแง่ดีมาตลอด เวลาเผชิญหน้ากับเรื่องที่ทำให้ลำบากใจก็รู้จักที่จะย้อนกลับหรือเดินอ้อมไปในเวลาที่เหมาะสม เธอจดจำสิ่งที่พ่อแม่สั่งสอนมาได้เป็นอย่างดี จำไว้อย่างแม่นยำว่าจะต้องให้ตัวเองมีความสุขเป็นอันดับแรก อะไรที่ทำให้ไม่มีความสุขหรือกลุ้มใจจะต้องถูกกำจัดเป็นอันดับหนึ่ง เป้าหมายแรกคือทำให้ตัวเองมีความสุข

ดังนั้นเหมียวเหมียวจึงไม่เคยทำให้ตัวเองลำบากใจมาก่อน ถึงจะไม่เคยคบกับใครก็รู้จักการออกหักเสียก่อนแล้ว เธอตัดสินใจว่าจะหลบเลี่ยงการเจอกับฟางไหลหยาง หาเรื่องสนุกๆ อื่นๆ ทำให้มากเข้าไว้ ไม่มีทางจมดิ่งอยู่กับอารมณ์เชิงลบแบบนี้แน่

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3iuLjn4>